MICHEL JEURY

POHEY DRAGON

Cei doi seruri purtau, fixate pe umeri şi pe gît, cockpituri de protecţie din plexic transparent, ce-i făceau să semene cu îngerii de pe icoane. Lăsaseră motocicletele mari şi roşii de o parte şi de alta a unui arbore bătrîn din curtea bisercii. Construcţiile înconjurătoare erau reşedinţe de vară, goale şi închise. Soarele strălucea deasupra acoperişurilor, spre vest se înălţa un curcubeu vaporos, pierzîndu-se peste ocean.

Cele două grupuri se întîlniră în faţa pridvorului. Paul Losander se retrase precipitat, refugiindu-se în interior. Jack Wolfe alergă spre el, iar unul din seruri ridică arma, o puşcă Millerov.

- Stai!

Cel de-al doilea îşi scoase la rîndu-i arma, obligîndu-i pe Calden şi pe Nataşa să se apropie de zid, la doi paşi depărtare. Se auzi un zgomot puternic, străfulgerarea unei descărcări energetice lumină interiorul bisericii. Trăsese primul serur. Jack Wolfe căzu, atins în spate de un glonte. Poliţistul avansă imprudent pînă la uşă. Încărcătura lui Losander îl nimeri în plin. Omul scăpă puşca, care se izbi cu zgomot de dalele de piatră, apoi se îndoi din mijloc, iar cockpitul se sparse. Celălalt poliţist se răsuci către intrare, cu arma deja îndreptată.

MICHEL JEURY

PONEY-DRAGON

- roman -

Traducere de Dobrin Şerban Adrian

Editura Multistar

Piatra Neamţ
Ianuarie 1992

Coperta: MAXIM CĂTĂLIN
Redactor: ŞERBAN ADRIAN DOBRIN

Titlul original: Poney-Dragon

Un volum publicat de MULTISTAR S.A.
Această ediţie conţine textul complet al ediţiei franceze originale.

Pentru informaţii contactaţi MULTISTAR S.A., Oficiul Poştal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamţ

ISBN 973-9136-01-x
Ediţia I, IANUARIE 1992

"Adînc în interiorul omului există
un sîmbure care ignoră timpul."
Gerard KLEIN, Sub cenuşi,
în Legea Talionului

"Cauzalitatea este un principiu
comod, onorabil, dar care
nu răspunde tuturor întrebărilor."
Robert SILVERBERG, Omul Stochastic

Părinţilor mei, pentru minunata
lor călătorie în destin.

- 1 -

Ella îi atinse ca din întîmplare degetele. Femeia rîse subţire, pe jumătate înăbuşit. Nu şi el; bărbatul tresări şi îşi privi palma, fără să o vadă însă cu adevărat. Cu atît mai mult nu o vedea pe Ella.

Se ridică, străbătu încăperea agăţînd cu şoldul unul din fotolii şi se opri în faţa ferestrei. Un splendid soare de sfîrşit de vară strălucea deasupra Centrului Orenbourg Sud-Vest. Şi totuşi, plopii ce marcau limita Văii Eyre-ului începuseră să îngălbenească. Vincent îi privea pentru a suta oară în acelaşi fel, fără să-i vadă cu adevărat. Pe deasupra vîrfurilor lor fixa un peisaj secret, îndepărtat.

— Ella, trebuie să ies, rosti cu un aer preocupat.

Tînăra suspină uşor, resemnată, obişnuită.

— Voiam să-ţi propun să luăm masa împreună...

De cinsprezece zile deţineau pavilionul, dar nu petrecuseră nici o seară împreună. Vincent descoperea mereu treburi urgente şi importante, spre care alerga cu bărbia în piept şi pumnii strînşi, uitînd pe drum să-şi mai salute puţinii prieteni, izbindu-se de arbori, împiedicîndu-se de scări, agăţîndu-şi hainele în îngrădituri sau arbuşti ornamentali, polarizînd furia cîinilor şi a maimuţelor.

Coborî ochii spre încheietura mîinii. Ella fu sigură că nu-şi privise ceasul. Asemeni majorităţii călătorilor, avea obsesia constantă a timpului; îi era dificil să-şi

ancoreze atenţia în prezent.

— Te rog să mă ierţi, n-am ştiut...

De astă-dată glasul îi suna umil şi nefericit.

— Calden şi cu mine am stabilit o întîlnire, trebuie neapărat să-l văd diseară. Nu mă aştepta prea mult. Dacă voi avea vreme voi mînca la popotă; ori poate Calden mă va invita să împărţim împreună, în viteză, o raţie standard. Am planificat o şedinţă de lucru serioasă...

De fiecare dată minţea la fel, supralicita doar. Inventa detalii inutile, poate pentru a se convinge pe sine însuşi de importanţa propriilor activităţi. În privinţa aceasta reuşea. Il va vizita cu siguranţă pe Calden, un posedat pe măsura lui, deşi întîlnire nu-şi dăduseră. Ideea îi venise pe moment, Ella nu se îndoia.

— Foarte bine, îi răspunse ea. Noapte bună. Voi fi probabil adormită cînd te vei întoarce, aşa că...

— Iartă-mă, iubito, spuse bărbatul cu blîndeţe. Mîine seară îţi promit să rămîn.

Îi surîse, o strînse la piept într-o îmbrăţişare distrată, atingîndu-i din zbor buzele cu gura. Se grăbea să plece, iar Ella se întrebă ce motiv îl împingea de astă-dată.

Vincent îşi aruncă pe umăr geanta cu trusa universală şi memoratorul şi ieşi, lovit de uşa care nu se deschisese suficient de repede. Ella îl urmări îndepărtîndu-se, străbătînd peluza şi păşind peste rîndul de flori de la marginea străzii.

Ridicînd apoi din umeri, femeia se duse spre bucătărie. Era din nou singură. Nici măcar un cîine nu avea în preajmă; Vincent era cel care se împotrivea, din cauza lui Tot, dogul lui Jeppner. Cea mai mare parte a celorlalţi călători lăsau viitorul să-şi poarte singur de grijă, nepermiţînd personalităţii extra-temporale să se amestece în viaţa zilnică. Vincent, din păcate, nu le semăna. Purta cu el obsesiile prezentului şi se reîntorcea cu altele noi. Referitor la Tot, îşi închipuia că atunci cînd

revenea acasă, trupul şi veşmintele îi erau impregnate de mirosul fiarei, şi aceasta era raţiunea ostilităţii pe care i-o arătau cîinii. Ostilitate pur imaginară, bineînţeles. Călătoria în destin se desfăşura mental şi nu fizic. Mirosul lui Tot nu exista altundeva decît în mintea lui...

Ella se răzgîndi şi părăsi bucătăria. Simţea necesitatea stringentă a unei schimbări. Tare i-ar fi plăcut să părăsească Centrul, fie şi pentru cîteva ore numai. De voie de nevoie beneficia însă de măsurile speciale de securitate din jurul lui Vincent şi a altor cîţiva călători din categoria A. Bine, se decise, am să cer un permis pentru diseară. Căută din ochi memoratorul, fără să-l descopere. Unde naiba l-am pus? Unul din dezavantajele miniaturizării: ordinatoarele de damă deveniseră într-atît de mici, încît aproape niciodată nu reuşeai să dai de ele cînd îţi trebuiau. Ceea ce îi avantaja, desigur, pe bărbaţi!

Un minut mai tîrziu se instală înaintea televizorului multiplexat la AM[1] şi telefon. Formă 118 (Relaţiile Interne ale Centrului) şi se identifică.

— Aş vrea un permis pentru această seară.

Ochiul albastru al AM-ului (reperat în cele din urmă) clipi sacadat. Micul şi impetuosul animalicul îşi golea măruntaiele, în vreme ce Ella îşi făcea de lucru cu centura fustei.

Răspunsul apăru pe ecranul televizorului: NEG (pentru negativ), REG (pentru regret). Calculatorul de la Relaţii Interne nu găsise potrivit nici măcar să-şi vocalizeze barbarul refuz!

— Am să...

Fusese cît pe ce să strige mînioasă: "Am să ies chiar şi aşa!" Dar în casă se găseau, fără îndoială, microfoane. Vincent era supravegheat îndeaproape. Şi totuşi avea să plece fără să le-o spună acestor ticăloşi. Începu să se pregătească în mod discret.

În dreptul staţiei de service Leso, Vincent opri. Un

minuscul Ur Jonk îşi încărca acumulatorii, iar şoferul, în picioare lîngă vehicul, scruta cerul cu palma streaşină la ochi. Soarele portocaliu cobora spre orizont, în mijlocul unei pulberi multicolore de nori. Nu era nimic deosebit de văzut, însă bărbatul părea să fixeze un punct precis, situat între turnul serviciilor administrative şi castelul de apă.

Se răsuci brusc spre Vincent.

— Un **ochi gigantic** nemaipomenit! L-aţi zărit?

Vincent clătină din cap.

— O farfurie zburătoare?

— Un ochi gigantic, aşa li se spune acum. Presupun că există motive întemeiate.

— Aha!

Individul tăia frunză la cîini în Centrul Orenbourg de două sau trei zile, aparent învîrtindu-se fără nici un scop; probabil un copoi, sau vreun spion al semioşilor. Extratereştrii constituiau miezul credinţei lor şi nu era prudent să te îndoieşti. Aceşti oameni reuşiseră să-şi impună fantasmele la mai bine de jumătate din populaţie!

— L-am văzut foarte bine, insistă străinul. Cred că era un vas Xtran, altă explicaţie nu poate fi. Ne supraveghează, ştiţi, ne **privesc**. De aceea şi navele lor seamănă cu ochii!

Ei bine, nu, se hotărî Vincent. N-am să încep să fac pe imbecilul pentru a-l calma. Oricum, ei îmi cunosc cu exactitate opinia.

— Nu cred în Xtrani, replică extrem de sec.

Îşi promise să discute cu Dan Calden. Totul concordă, Centrul Orenbourg Sud-Vest a intrat sub o supraveghere intensă. Probabil la fel li se întîmplă şi celorlalte... Îşi reluă drumul, nu fără a nota că staţia difuza **Vanille mélodie**. Iarăşi tîmpenia aceea!

Cinzeci de paşi mai încolo, Vanille mélodie exploda pe o fereastră larg deschisă, cu un text - dacă putea fi

denumit text - mieunat de Ameria. În autoboutiqul aflat pe bulevardul Regina colț cu Swedenbourg cînta... ghici ciupercă ce? **Vanille mélodie**. Vincent alese aleea Gurdjieff, șerpuindă printre pavilioane în direcția pădurii.

Nu străbătuse mai mult de douăzeci de metri cînd Emeraude, cățeaua doctorului Dornier, se năpusti asupra-i cu fălcile căscate. Uitase de această bestie nenorocită. De ce era liberă? Se opri să-i facă față. Emeraude era un setter mare, deșelat și amețit, ce nu se lua de nimeni, dar care lui Vincent părea să-i poarte o ură deosebită.

Din cauza lui Tot, gîndi el. Îi desfid să găsească o altă explicație, chiar dacă-i complet irațională. Dealtminteri, rațiunea a demisionat de mult. Într-un fel sau altul, păstrez asupra mea semnul lui Tot!

Schiță un gest de amenințare iar cățeaua se retrase arătîndu-și colții, cu perii ridicați. Lui Vincent îi fu oarecum rușine - rușine de a fi devenit în viitor prietenul lui Tot și al stăpînului său.

În fața pavilionului numărul 59 încetini pasul. Ah, și aici? Un aparat ascuns difuza **Vanille mélodie,** acompaniată de vocea lui Nino Nano, încleiată pe muzica debilă precum o muscă în sirop. Perfect, își zise. Dan Calden încearcă să-i înșele în maniera sa. Nu e rău!

Isabelle umbla prin grădină cu un spray insecticid în mînă. Nu o observase mai devreme, deoarece ședea aplecată îndărătul unei tufe de dalii. Cîntecul răsuna din radioul de pe umărul ei. Afurisita Isabelle!

— Credeam că vaniliei preferi piperul, Isa! aruncă Vincent.

Femeia ridică ușor capul.

— Îți apreciez tactul, jupîne Vincent. Seniorul și stăpînul meu se află în laborator. Nu face nimic util, așa că poți intra. Mia doarme pe fereastră, Mickey e în cutia

lui, pedepsit pentru a fi mîncat prea multe circuite integrate! Idioata asta de maimuţă n-a reuşit să facă încă deosebirea dintre o alună şi o drăcie electronică. Cît despre mine, eu una mă consolez cu **Vanille**. Destinul, tovarăşe, destinul!

— Vrei o mînă de ajutor?

— Du-te să-l vezi pe marele electronist Dan Calden! Are nevoie de tine.

— Dan?

— Păi da. Tocmai a sfîrşit una din descoperirile sale care ar trebui să zguduie omenirea. În astfel de ocazii are nevoie întotdeauna de o ureche prietenoasă.

Vincent îşi trecu mîna peste faţă ca şi cînd s-ar fi trezit dintr-un somn penibil, căutînd să ia treptat contact cu realitatea.

— Cred c-am s-o las baltă.

— De ce?

— Am impresia că aş face mai bine să vin altă dată...

— Probleme? îl întrebă Isabelle fără să ridice capul.

Îi întorcea spatele, ghemuită printre flori.

— Crezi în ochii uriaşi, Isa?

— Dar tu crezi în a vorbi cu morţii?

— La asta lucrează încă Dan?

— Mă faceţi să rîd, amîndoi.

Vincent ezită, se scărpină în cap, scormoni nisipul aleii cu vîrful pantofului. Discuţia cu Dan Calden nu-i mai părea urgentă, încerca însă dorinţa să-i vorbească prietenului său despre ochi gigantici şi farfurii zburătoare. Era convins în continuare că la Centrul Orenbourg se pregăteau lucruri grave.

— Mă duc să-l văd, se decise.

Uşile i se deschiseră înainte. Cu un aer distrat, Dan Calden îl privi sosind, fără a catadicsi să lase deoparte poliscula cu ajutorul căreia îşi trata dantura.

— Vezi azta?

— Ce anume? Un calculator de birou Readman 50.

Dan ricană.

— Acum o oră ai fi avut dreptate, dar acum că am terminat toate conexiunile, reprezintă elementul unui aparat cu totul original. O maşină pe care încă nu am denumit-o. Pe tine te aşteptam pentru botez!

— La ce serveşte? se interesă Vincent.

Nu credea în comunicarea cu morţii, nici în Xtrani şi nici în semne; dar cu cîţiva ani în urmă nu credea nici în călătoriile în destin - iar în prezent se număra printre călători.

— Aşează-te, îl invită Dan.

Vincent luă loc pe un fotoliu gonflabil, îşi scoase din tolbă AM-ul şi îl aşeză pe genunchi. Dan plesni din palme.

— Iată. Oficial, serveşte la a-i contacta pe morţi. În realitate...

— Mi-ai mai vorbit de acest aparat al tău. Era parcă altfel...

— Ha! ăla a fost încorporat în cel pe care-l vezi, destinat de către mine comunicării inter-temporale. Sînt aproape convins că pot stabili legături cu viitorul. Exact ca voi, călătorii în destin.

— Se poate! Întotdeauna am fost de părere că-ntr-o bună zi maşinile au să ne înlocuiască, opină Vincent.

— Am şi un proiect de armă bazat pe acelaşi principiu.

— Despre ce principiu-i vorba?

— O armă temporală, dacă vrei. Capabilă să accelereze îmbătrînirea organismelor asupra cărora este dirijat fascicolul de unde kappa.

— Unde kappa?

— Un nume de cod. Am denumit-o **putrefactor**, ori **geriator**... Ai auzit că piramidele condensează undele de formă ca să mumifice materia organică, fructe, animale,

bucăţi de carne, orice. Eu utilizez procedeul invers, doar că undele kappa nu sînt unde de formă.

— În ceea ce priveşte comunicarea cu morţii, reluă Vincent, eu unul rămîn…

Enervat, Calden începu să bată darabana pe capacul calculatorului.

— Ştiu, nu crezi. Eşti un sceptic incorigibil şi totuşi cunoşti că timpul nu e ceea ce pare a fi. Destinul există, călătoreşti în el. Astăzi dispuneam de dovezi despre viaţa de apoi, chiar fără să ajungem pînă acolo… De ce nu am intra în contact cu oamenii trecutului, aşa cum comunicăm cu cei din viitor? Într-o măsură mai mică sau mai mare, mulţi reuşesc s-o facă. Eu cred că am găsit un procedeu extrem de sigur şi de logic. Lucrez şi la un alt proiect; dacă socotelile-mi sînt corecte - lucru pe care-l voi afla curînd întrucît le-am înaintat spre verificare Centrului de Calcul Orenbourg-Paris - voi deţine dovada contactului cu… ceva… cu cineva… îndrăznesc să spun cu Cineva! Ha, ha, ha!

— Încerci să stabileşti o modalitate de comunicare cu Xtranii?

— Xtranii, ah! Iată o idee. Dar nu, ţinteam ceva mai sus!

— Toţi consideră ochii gigantici astronave pilotate de Xtrani. Acum un sfert de ceas, un tip chiar îmi zicea că…

Dan începuse să lucreze pe claviatura aparatului. Slab, cu faţa rotundă, cu fruntea înaltă, degetele lungi şi agere, avea o gesticulaţie vioaie dar nesigură. Ochii lui albaştri erau foarte blînzi, cu o căutătură rînd pe rînd mobilă, furişe sau fixă, halucinantă. Îi era imposibil să nu ţină în permanenţă un obiect în mîini.

— Referitor la Xtrani, i-o tăie el, în locul tău aş fi mai precaut. Lucrurile nu sînt deloc simple. E aproape cert că fiinţe venite de aiurea ne observă de secole ori de

milenii. Poate sînt strămoşii noştri, foarte probabil să dorească să ne-ajute. Sînt însă puţin surprins că au rezervat exclusivitatea legăturilor Bisericii şi Partidului Renaşterii.

— Semio-creştinii au poate talente speciale.

— Glumeşti?! La urma urmei, de ce nu? Graţia, or ceva asemănător. Dumnezeule mare, nu ştiu, dar e posibil!

Vincent închise ochii. Merita să încerce.

— Ascultă-mă, Dan, chiar dacă nu există decît o şansă la o mie ca maşina ta să funcţioneze, mă interesează. Vreau să trimit un mesaj tatălui meu.

— Ah, hmm, te felicit pentru idee. Cu toţii avem, hmm, tendinţa să-i uităm pe scumpii noştri dispăruţi.

— Toarnă-mi ceva de băut.

— Numaidecît.

Vincent suspină, abţinîndu-se să ridice din umeri. Probabil Dan Calden era nebun, însă într-o lume nebună ca aceea părea perfect normal. Totul se declanşase în '92, cînd doctorul Orenbourg, transfug din laboratoarele sovietice, se refugiase în Occident, alăturîndu-se semio-creştinilor Bisericii Renaşterii.

În această Biserică se regăseau integriştii, paseiştii, anticomuniştii cei mai duri, ocultiştii, cei mai retrograzi tradiţionalişti şi fireşte, toţi cei care credeau sau se prefăceau a crede în "semne", în manifestări supranaturale, în trimişii din sau de dincolo de spaţiul cosmic, aici se regăseau ramura cea mai sectară a hinduşilor, farfuriştii, spiritele, spiritualiştii, numeroasele grupuscule de extremă dreaptă, nostalgici ai Ordinii Negre ori ai totalei lipse de ordine. Un amalgam extravagant de inşi ce nu aveau ca punct comun decît o anumită propensiune pentru halucinaţie. Şi, puţin cîte puţin, lumea ştiinţifică şi socialistă a secolului XXI începuse să participe la delirul lor.

Doctorul Orenbourg îi împăcase şi îi unise pe cei ce se închinau lui Gog ori lui Magog, aruncîndu-le în faţă argumentul ştiinţei "celei mai materialiste din lume". Niciodată nu s-a aflat cu certitudine rolul jucat de el în faimoasele laboratoare de la Akademgorodok, despre care pomenea atît de des, dar puţin importa. Occidentul melancolic îi oferise un imens potenţial de credulitate. Pe zi ce trece afirmaţiile sale deveneau tot mai îndrăzneţe şi mai peremptorii. În 1995 doctorul Orenbourg ajunsese să povestească cum că sovieticii obţinuseră, fără s-o fi căutat în mod expres, dovada existenţei lui Dumnezeu. Laboratorul vinovat de abominaţie fusese distrus din ordinul Moscovei, însă o ciudată flacără albastră continua să se înalţe pe locul construcţiilor rase. Terenul blestemat fusese împrejmuit cu formidabile garduri electrificate, iar un cordon de trupe luase poziţii la o anumită distanţă. Soldaţii, deşi selecţionaţi dintre cei mai siguri din întreg U.R.S.S., nu cunoşteau ceea ce păzesc... Apoi împrejmuirea electrică şi cordonul "sanitar" au trebuit să fie extinse. O dată, de două ori, de zece ori. Misterioasa **pată albastră** continua să se lăţească. În prezent se apropia de regiunile locuite. Americanii dezminţiseră faptul că ar fi observat fenomenul din satelit, iar fanaticii Noii Biserici se pomeniseră peste noapte motivaţi în a exclama: se dezminte, ca întotdeauna. Deci ceva există...

La finele anului 1999, în toată Europa au fost create primele Institute de Cercetare a Destinului. Centrul OSV din Valea Eyre-ului aparţinea acestui grup. Curînd aveau să se împlinească trei ani de cînd Vincent Blaise lucra şi trăia aici.

În 2003 a fost zărit pentru prima oară Cavalerul Destinului.

În 2005 începuse a se rosti numele lui Joseph Poney.

...Greu să nu te laşi cuprins în vîltoarea colectivă a

lumii, doar să nu fii un eurocomunist convins, şi încă! Bineînţeles, propovăduitorii Noii Biserici se sprijineau pe anumite adevăruri, pe anumite descoperiri ale ştiinţei. Nu o putea nega el, călătorul temporal. În definitiv se număra printre acei oameni în stare să-şi sondeze propriul destin, capabili să se proiecteze în viitor. Iar Cavalerul exista, îl văzuse cu ochii lui. Pe Poney-Dragon nu aruncase privirea, dar avea să o facă în curînd: îşi aducea aminte. Negînd de-a valma oniromancia, ochii uriaşi, convorbirile cu morţii, Xtranii şi călătoriile în destin, eurocomuniştii se compromiteau constant. Păcat...

În orice caz, Cavalerul nu prezenta nici o importanţă. Nu era altceva decît o statuie ecvestră, de veghe la răscrucea timpului. Poate efigia unei antice divinităţi.

Sorbi fără grabă alcoolul de contrabandă, alburiu şi aspru, servit de către Calden într-un recipient de plastic de o curăţenie îndoielnică. Nu, realitatea călătoriilor în viitor nu putea fi tăgăduită. Pe de altă parte, Calden era cu certitudine puţintel trăsnit, chiar dacă unele din invenţiile sale aveau pînă la urmă să fie folosite în practică. Vincent o ştia din sursă sigură: ca martor.

— Ce-ai vrea să-i spui tatălui tău? întrebă electronistul.

— E-o istorie întreagă. Trebuie să mă gîndesc.

Încerca să-şi aducă aminte cum devenise prietenul acestui bărbat scund, insignifiant şi genial, prozaic şi nebun, care mîngîia cu un aer de îndrăgostit gurmand un aparat absurd, poate o armă monstruoasă într-o altă zi. În parte datorită aceleiaşi obsesii. Se legase de Calden într-un trecut apropiat, deoarece îl cunoscuse într-un relativ îndepărtat timp viitor. În 2025, Calden era un personaj important, deşi suspect, iar Vincent îi era prieten. Un exemplu frumos de buclare temporală, de inversie a cauzalităţii...

Vincent se gîndi la Isabelle şi schiţă un zîmbet stînjenit. Vru să-şi spulbere jena rostind ceva, orice.

— Am fost atacat de cîinele lui Dornier. O cunoşti pe Emeraude? Nu există animal mai cuminte şi mai blînd. În fine, vorbind la modul general.

— Adevărat, conveni Dan, înclinînd cu gravitate capul.

— Şi totuşi, s-a aruncat asupra mea, cît pe-aci să mă muşte. Norocul meu c-am reuşit s-o sperii. Vei spune un simplu incident, dar am trăit sute de altele asemănătoare. Port în mine ceva care dezlănţuie furia cîinilor: mirosul lui Tot. Ţi-am povestit despre Tot, animalul întîlnit în viitor. Crezi oare că mirosul său mă poate însoţi pînă în prezent?

— Îmi pui o întrebare tare afurisită, Vincent! făcu Calden, continuînd să lipăie băutura cu mişcări scurte ale limbii. Nu văd cum un miros, un feromon, ori o chestie de genul ăsta poate să se plimbe de-a lungul şi de-a latul timpului, concret, în universul psihic. Să mă gîndesc... Aşadar, orice element posedă în universul mental o umbră. Cel puţin aşa afirmă teoria universului-umbră. Ei bine, da. Este cunoscută sensibilitatea cîinilor la fenomene psihice, la manifestările... Uite, cum îţi explici că ei simt apropierea morţii şi încep atunci să urle? Asta-ţi este explicaţia! Ceea ce te însoţeşte din viitor constituie umbra astrală a unui miros. Cîinii o pot simţi aşa cum fac cu moartea... De ce crezi însă că-i înfurie?

— Tot e o fiară monstruoasă. N-am cum... Şi apoi, stăpînul său, Attilio Jeppner, îl hrăneşte cu carne de om.

— Ah, hmm, cu carne omenească?

— Carne **vie**, Dan!

— Ah, ah. Şi zici că povestea asta se petrece în anul 2025?

Vincent îşi cuprinse capul în mîini. În 2025, bătrîne.

Într-un viitor unde tu şi cu mine ne găsim mai degrabă alături de călăi! Tu nu-ţi poţi închipui imperiul lui Joseph Poney... Dan Calden se foi pe fotoliu.

— Hmm, să ne întoarcem la oile noastre, Vincent. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu cunosc nici un alt caz de călător cu o problemă asemănătoare.

— Fără îndoială, un talent de-al meu. Am avut întotdeauna puteri mentale de excepţie, astăzi îmi dau seama. Le aveam la zece ani, cînd a murit taică-meu, însă nu eram conştient de răul pe care-l puteam face.

— Rău, Vincent? Şi bine?

— În special rău, tare mi-e teamă! Aici se ajunge aproape mereu cu un control mental slab. Sînt convins că am provocat, într-un fel sau altul, moartea lui.

— În '92 spui? Şi vrei să iei legătura cu el? La urma urmei, pentru ce?

— Nu ştiu. Să-i spun să nu se ducă la Marina, să-l previn... Presupun că-i inutil.

Calden fluieră îndelung, admirativ ori compătimitor - Dumnezeu ştie.

— Tu doreşti să te serveşti de aparatul meu pentru a modifica trecutul. Dar am putea...

— Am putea face ce fac eu, în calitate de explorator în destin. Cînd revin de acolo şi aduc informaţii, schimb un pic prezentul; altfel zis trecutul, din punctul de vedere al viitorului de unde mă întorc. Mă înţelegi?

— Mda. Ce mesaj vrei să transmiţi?

— Eşti gata să înregistrezi?

— Înregistrez, amice, înregistrez. Calculatorul se descurcă singur după aia. Am nevoie de toate informaţiile referitoare la tatăl tău. Le ai în memorie?

Indică cu un gest AM-ul pe care Vincent îl ţinea pe genunchi.

— Da, le am. Blocurile de memorie mai importante sînt toate în AM. Mă întreb dacă-i prudent, dar asta-i.

— Securitatea, ai?

— Tocmai voiam să te întreb. Cred că ei sînt pe cale să-mi bîjbîie cumva prin memorii. După părerea ta, tehnic e posibil?

— Cine ar face aşa ceva? De ce?

— Sîntem supravegheaţi. Spionaţi! Trebuie s-o ştii, cu postul tău de la laborator. Să nu-mi spui că sînt paranoic! Ştiu foarte bine că anumite date au fost şterse din memorie. Nu orice fel de date! Şi nici orice tip de memorii!

Bărbatul cel scund începu să rîdă, fără să înceteze să se joace cu maşinăria sa. Rîsetul îi semăna cu un orăcăit.

— Groaznic la tine, Vincent, e că formulezi simultan întrebarea şi răspunsul. Din punct de vedere tehnic este posibil, da. În practică, nu văd cum. Ar trebui ca aceşti misterioşi "ei“ să cunoască perfect ce conţine memoratorul tău, să ştie nu mai puţin de bine codul tău de clasificare...

— Analiştii Proiectului Orenbourg şi calculatoarele lor au toate aceste informaţii.

— Lansezi o acuzaţie gravă, Vincent!

— Fie, s-o lăsăm baltă.

— Cu taică-tău e o altă chestiune. Îmi trebuie o informaţie specială deloc uşor de obţinut, un tip de lungime de undă - de lungime a sufletului, dacă preferi!

— Ah, o lungime de suflet?

— Unde-i înmormîntat?

— Într-un sat de lîngă La Rochelle.

— Mormîntul poate fi găsit?

— Cred că da. Dacă nu...

— Dacă nu cumva eurocomii l-au dat gata; în zilele noastre, cimitirele de ţară reprezintă un lux... Trebuie mers acolo şi măsurată această lungime de undă.

Cu o mişcare furişe, Vincent îşi muie arătătorul în alcool şi îşi umezi fruntea. De o bună bucată de vreme

nu-şi mai lua medicaţia pentru durerea de cap, ca dealtminteri nici un fel de medicament. Ai fi zis că se găsea în lumea lui Joseph Poney, unde erai obligat să te obişnuieşti cu suferinţa. Încerca să se arate la fel de rezistent ca şi contemporanii dublurii sale temporale.

— Ai aflat că nu mi se mai permite cu aceeaşi uşurinţă plecarea din perimetru? Va fi necesar să solicit o viză. Drumul ăsta e indispensabil?

— Da. Însă aş putea să mă duc eu cu Isabelle, nouă ne va fi mai uşor să ieşim. Să-mi dai toate detaliile, mă va distra. Aminteşte-mi puţin ce s-a întîmplat cu tatăl tău.

— A fost lovit de o maşină, seara, în faţa casei prietenei sale.

— Un accident zici?

— Sau o crimă. Nu s-a stabilit niciodată.

— Şi vrei s-o afli?

— Comunicarea are loc şi invers?

— Fireşte.

— Atunci vreau să o ştiu. Dar mai ales vreau să-l previn.

— Va fi desigur posibil cînd îi vom deţine lungimea de undă. Cît despre a modifica trecutul...

— Mesajul meu este: **Nu te duce în Bulevardul Plage**! 25 iunie 1992. Ai notat?

Calden izbi încetişor cu o falangă capacul calculatorului.

— Bravă maşinuţă!

— Nu-te-duce-diseară-în-Bulevardul-Plage... Toate referinţele la dată şi la loc se găsesc în AM-ul meu... dacă şobolanii nu le-au şters! Vom descoperi probabil că taică-meu a murit în alte circumstanţe, cîţiva ani mai tîrziu. Tot ar fi un cîştig. Sau poate că va fi încă în viaţă şi va apare într-o bună zi istorisindu-ne o poveste incredibilă. Am să-ţi trasez un plan al cimitirului şi mîine

dimineaţă ţi-l expediez prin televe. Dar mi-e dificil să dau crezare acestei lungimi de... suflet.

— Hmm, şi problema ta cu mirosul, amice?

Vincent arcui umerii şi înclină capul.

— Ai dreptate. La fel de bizară, şi totuşi...

Coborînd pe Gurdjieff, Vincent îşi umflă pieptul încîntat de sine însuşi. Era puţintel beat însă nu realiza. Votată ca urmare a unui acord survenit între eurocomunişti şi Biserica Renaşterii, legea prohibiţiei din 2006 trecuse alcoolul în clandestinitate. Nu era uşor de introdus într-un loc ca Centrul Orenbourg, iar Vincent Blaise, ca mulţi alţi contemporani, pierduse obişnuinţa de a bea. Ceea ce îl făcea să fie foarte vulnerabil.

Nu simţea nici o contradicţie între dispreţul lui pentru credulitatea lumii şi proiectul de a discuta cu părintele său. Înţelesese jocul lui Calden. Pentru a seduce publicul modern, avid de supranatural, electronistul pretindea că lucrează asupra aparatului de comunicat cu morţii, în vreme ce încerca să stabilească doar o legătură cu oamenii trecutului. O diferenţă sensibilă. De ce nu s-ar fi putut contacta cei morţi, într-o manieră oarecare, aşa cum călătorind în destin îi puteai întîlni pe cei nenăscuţi încă?

Va obliga administraţia să redeschidă cazul tatălui său. Nu se temea nici de stăpînii actuali ai societăţii, diriguitorii şi tehnocraţii marxişti şi nici de apostolii renaşterii spirituale, prieteni ai doctorului Orenbourg. Nu se temea de nimeni. Într-un anume sens el era stăpînul viitorului, dragonul timpului! Cu toţii aveau nevoie de el să afle adevărul despre Joseph Poney!

Sentimentul propriei atotputernicii îl ameţi. Ei bine, trebuia să folosească această forţă, întîi pentru a încerca să-şi salveze părintele, dacă era posibil (deşi nu o credea), apoi pentru a descoperi adevărul cu privire la moartea lui şi poate chiar pe asasin. Aştepta acest

moment de ani de zile, era pregătit. După aceea îi va stîrpi pe toţi spionii şi poliţiştii Centrului Orenbourg. Va fi greu, dar se va bate. Plonjeurile în viitor deveneau din ce în ce mai penibile din cauza şefului Jeppner, a cîinelui său Tot şi a tuturor indivizilor oribili la umărul cărora şedea în lumea lui Joseph Poney, însă exagerase repulsia pe care o resimţea călătorind în destin, să-i păcălească pe analişti, pe controlori şi pe întregul lor neam de care depindea. Şi totodată, pentru a da măsura puterii sale asupra lor...

Iată de ce refuza să călătorească de mai bine de o săptămînă. Explicaţia îl fermecă. În sufletul său era conştient că pe jumătate ea era minciună; avea să facă însă tot posibilul să o transforme într-un adevăr pe jumătate. Va continua să simuleze repulsia şi cu fiecare plonjeu va relua ancheta morţii tatălui său, a implicaţiilor politice ale Proiectului Orenbourg. Administraţia, diriguitorii centrelor de studiu al destinului, eventual şi unii şi alţii, în perfectă înţelegere, interziseseră cercetarea perioadei anterioare lui 2020, pe motiv de a nu influenţa depunătorii, consumatorii, electoratul, etc. În fapt o idioţenie, majoratitatea exploratorilor nu ştiau să-şi regleze translaţia în timp şi în al doilea rînd, dacă-ţi dădeai puţină osteneală, reuşeai fără mare dificultate să afli în 2025 amănunte despre evenimentele din 2010 ori 2011. Interdicţia dovedea totuşi că deţinătorii puterii nutreau gînduri murdare, că doreau să ascundă o serie de lucruri nu numai opiniei publice, ci şi înşişi exploratorilor. Se temeau de curiozitatea acestora, pe drept cuvînt! Voi descoperi ce se urzeşte, decise Vincent. Voi afla ce s-a petrecut între anii 2010 şi 2020 şi oricînd altcîndva. Voi şti cum de-a ajuns Joseph Poney stăpînul Europei mai repede chiar decît Hitler şi voi...

Parcursese aleea cu paşi mari. Întunericul coborîse

deplin. Popota se închidea la orele opt. Era prea tîrziu, iar Dan Calden nu îl invitase să împartă stasirația, după cum sperase. Îi era foame. Se grăbi spre omniser și brusc, Emeraude țîșni înaintea lui urlînd. Bărbatul făcu un ocol și începu să alerge, să scape de animalul furios.

Nu auzise niciodată un cîine urlînd astfel - un plînset turbat și plin de disperare. Își interzise să strige după ajutor, acest doctor Dornier era cu siguranță un farfurist sau un trăsnit. Pe de altă parte, îi era rușine. În interiorul său, considera că merita pedeapsa. Îl urmărise pe Tot înfulecînd bucăți de carne smulse unor oameni urlînd de suferință... care urlau ca Emeraude în chiar această clipă. Iar el nu mișcase un singur deget, nu făcuse nimic. Era prietenul, consilierul lui Attilio Jeppner, iar Tot îi lingea mîinile.

Căzu și imediat simți colții cățelei înfigîndu-i-se în braț, prin tricou și haină. Strînse din dinți. Să nu strige, să nu strige! Emeraude îi mușcă umărul, încheieturile, mîinile. Spasme de durere anarhică i se scurgeau către creier, în vreme ce o exaltare stranie îl cotropea... Avea impresia că plutește într-un gaz albastru, dens și umed. Durerea ascuțită a mușcăturilor se preschimbă în mîncărimi; chemă cu glas șoptit cîinele ce continua să danseze în jurul său. "Emeraude, frumoasa mea! Emeraude, cățea cuminte!" I se păru că sîngele i se scurgea pe trup în firișoare, încercă o anumită plăcere. Apoi Cavalerul îi apăru în picioare, rostind:

Nu mă recunoști? Sînt Duax!
Nu mă recunoști? Sînt Jérôme Blaise, tatăl tău!
Nu mă recunoști? Sînt David Race!
Nu mă recunoști? Sînt Dan Calden!
Nu mă recunoști? Sînt doctorul Orenbourg!
Nu mă recunoști? Sînt maiorul Knabo!
Nu mă recunoști? Sînt Joseph Poney...
Vincent îl alungă cu un gest.

Se trezi din starea de semi-leşin. Un bărbat se apleca deasupra lui: doctorul Dornier, teologul neamţ, proprietarul cîinelui.

— Bună ziua, salută Vincent surîzînd.

Dintr-un motiv necunoscut, nu simţea cîtuşi de puţin durerea. Dornier îl privi surprins. Se aşteptase fără îndoială la o reacţie mai violentă.

— Nu înţeleg ce s-a întîmplat, se scuză el. De obicei, Emeraude e un animal blînd, a fost dresată strict după ritual. Dumnezeu...

— De vină este mirosul. Mirosul lui Tot, mirosul morţii.

Doctorul Dornier îşi decroşă AM-ul de pe umăr şi chemă ajutoare.

— Cum se face că porţi asupra ta mirosul morţii, fiule? întrebă cu gravitate.

— Ajutaţi-mă să mă ridic, îl rugă Vincent. E mirosul viitorului, dar Tot este un cîine, pute. E un monstru.

— Un monstru?

— Viitoru-i plin de monştri.

Teologul îl sprijini să se ridice.

— Nu huli, fiule. Viitorul aparţine Domnului.

— Aţi fost acolo?

— Nu, desigur.

— Iar meseria mea, doctore, constă în a mă plimba în viitor. L-am văzut pe Joseph Poney aşa cum te văd pe dumneata. Şi...

Se opri, îşi contemplă veşmintele zdrenţuite, sîngele care i se scurgea pe mîini şi pe piciorul drept. Durerea muşcăturilor devenise din nou intensă, cu greu reuşea să se ţină pe picioare. Fu nevoit să se agaţe de braţul doctorului Dornier... Idiotule, ai pierdut încă o ocazie să taci.

— Iartă-mă, doctore. Toţi exploratorii au astfel de crize, uneori. Nu luaţi în seamă cele ce-am spus.

Doctorul Dornier îl fixa pe Vincent cu ochi inchizitoriali şi falşi. Nu avea cîtuşi de puţin intenţia să uite. Îi strînse mîna.

— Aţi citit **Fragmentele**?

— Ce fragmente?

Teologul scoase din buzunarul de la piept al hainei o cărţulie şi îi arătă coperta. *În căutarea miraculosului. Fragmente ale unei învăţături necunoascute*, de P.D. Ouspensky.

— Viitorul stă scris în aceste rînduri, rosti sentenţios Dornier. Viitorul şi destinul... Orenbourg e pe cale să se alăture filozofiei lui Gurdjieff, v-o spun în deplină confidenţă. Vă voi ţine la curent cu data următoarei noastre întîlniri. Este deosebit de importantă, întrucît îl vom primi pe domnul de Mellan, reprezentantul Partidului Democrat al Renaşterii. Contez pe dumneata. Viitorul va fi după cum noi îl vom croi!

- 2 -

Vincent obținuse opt zile de concediu, din care două le petrecuse în infirmeria Centrului. Deși rănile i se vindecaseră, se simțea încă slăbit. Avea grețuri și tulburări vizuale. Examenul oftalmologic prin televe, luat din spitalul de la Naouas, nu dezvăluise urme de leziuni.

Era singur. Ella dispăruse, nimeni nu știa unde. În orice caz, poliția și administrația nu voiau s-o spună. O escapadă, fără îndoială. Vincent considera însă binevenită această solitudine. Înaintase o cerere să i se permită vizitarea Institutului de Cercetări Zoologice al profesorului Semens, în Samba. Dorea să consulte un specialist în biologie animală în legătură cu mirosul lui Tot. Vechea obsesie... Auzise că la Samba se dispunea de noi detectori de feromoni deosebit de sensibili, aparate ce ar fi putut poate să identifice mirosul din jurul lui. Dacă era vorba de un miros. Aștepta.

Ordinatorului de serviciu îi comunicase intenția de a cere redeschiderea anchetei morții tatălui său. I se răspunsese că un formular verbal avea să-i fie remis nu peste mult timp de către Serviciul Central de Informatică Judiciară. Aștepta.

De la Dan Calden nu primise vești. După externare transmisese electronistului planul cimitirului. Două zile mai tîrziu telefonase pavilionului 59; Dan era absent, iar lui Isabelle i se schimbase domiciliul și serviciul în

interiorul perimetrului OSV. Făcu un drum pînă la pavilion şi îl găsi închis. Curios, îşi spusese. Adresase după aceea o cerere de informare la 112 (Relaţiile Personale ale Centrului). Serviciul îi răspunsese că domnul Calden fusese trimis în misiune de durată în exteriorul Centrului. Pentru informaţii mai detaliate, să consulte ordinatorul de serviciu. Iar acesta preciză că Dan aparţinea în continuare de APO (Administraţia Proiectului Orenbourg), dar că fusese detaşat în Germania, probabil pe lîngă directorul general. Isabelle se afla încă în valea Eyre-ului, îşi schimbase atît adresa cît şi slujba. Însă ştia aceasta. Nutrea speranţa vagă ca ea să-l caute. Aştepta.

Doctorul Dornier se ţinuse de cuvînt şi îl convocase la una din şedinţele Bisericii Învăţăturii Necunoscute (o sectă semio-creştină). Asistase prin intermediul televeului la un prim curs, rezumat la următoarele: cînd omul se crede treaz, în realitate doarme. Nu este conştient de ceea ce se întîmplă cu el şi în el, însă BÎN îi poate dezvălui calea devenirii unui **om echilibrat** (un om numărul 4)... Vincent nu avea cîtuşi de puţin dorinţa să devină un om echilibrat. Era deja un explorator al destinului şi socotea că-i suficient. Urmau în ordine omul numărul 5, 6, 7, cam mult. Marele avantaj al acestei de a **patra căi**, predată de Gurdjieff lui Ouspensky: nu-ţi cerea să crezi. Cu toate acestea, Vincent refuză să se angajeze.

Cele dintîi zile ale toamnei lui 2010 se dovediră din cale-afară de frumoase. Vîntul dinspre vest se oprise, iar fumul provenit din zona industrială a Atlanticului nu răzbătuse pînă în Vale. Vremea se menţinea totuşi destul de friguroasă. Seceta bîntuia sudul Europei, apa se raţionaliza, grădinile şi peluzele Centrului se îngălbeneau. Plopii văii începuseră să-şi piardă frunzele. În aceste condiţii se anunţă vizita doctorului Orenbourg

şi stropitul fu autorizat din nou, spre indignarea unui reprezentant al administraţiei locale eurocomuniste. "Drept cine se ia rusul ăsta murdar?" Însă rusul murdar devenise un personaj important în întreaga Uniune europeană. Mass media nu făcea caz de convertirea sa la filozofia lui Gurdjieff, însă lăsa să se înţeleagă că va fi ministru în următorul guvern de coaliţie. Eurocomuniştii şi aliaţii lor rezistau cu greu la asalturile conjugate ale religiei şi neocapitalismului.

În orice caz, în Valea Eyre-ului doctorul Orenbourg avea să fie primit ca un ministru. De voie de nevoie, administraţia trebui să acorde Centrului o repartiţie suplimentară de 4 500 metri cubi de apă - nepotabilă - iar peluzele se înverziră.

Vincent rămăsese în pavilionul 108 cea mai mare parte a zilei. Se străduise să-şi redacteze în manuscris observaţiile referitoare la expediţiile temporale şi la imperiul lui Joseph Poney. Înregistrările îi păreau prea puţin sigure, puteau fi ascultate ori şterse de la distanţă, folosindu-se mijloacele nelimitate ale electronicii moderne. Iar Vincent avea senzaţia unei supravegheri atente. Adevărat, însemnările trebuiau ascunse, asupra sa nu le putea păstra. Cînd călătorea se găsea într-o stare de narcoză şi oricine ar fi fost în stare să-i cotrobăie prin haine.

Aşteptînd, scria. La început, exerciţiul se dovedi penibil. Înainta încet, nu ieşea din casă decît pentru a se duce la popotă. Hotărîse să nu mai frecventeze pe nimeni din Centrul Orenbourg. Cu excepţia lui Isabelle, Ella şi Calden - dacă aveau să apară. Dispariţia Ellei, plecarea precipitată a lui Dan, tăcerea administraţiei vis-à-vis de întrebările sale îl nelinişteau profund. Se pregăteau evenimente importante; era suficient de bine plasat pentru a-şi da seama. De-acum înainte trebuia să lupte de

unul singur, motiv să fie fericit.

Un inspector de la salubritate îi sună la uşă, avertizîndu-l că împrejurimile şi grădina arătau ca abandonate. Vincent protestă, locuia aici de mai puţin de o lună. Oficialul renunţă la amendă, însă ceru cincizeci de mărci în contul lucrărilor de efectuat. Vincent plăti să fie lăsat în pace. Promise în plus să cumpere crizanteme cu ocazia vizitei doctorului Orenbourg, dar inspectorului îi lipsea simţul umorului.

În cadrul campaniei electorale, Martorii lui Iehova îşi făcură simţită cei dintîi prezenţa. Cuplul de vîrstă medie care îl abordă, în uniforme gri-verzi, aparţinea fracţiunii raliate. Femeia milita pentru distribuţia pastei de krill Lumii a Treia, iar bărbatul pentru programul Partidului Democratic al Renaşterii (căruia îi cam lipsea aşa ceva).

Vincent îi ascultă cu răbdare. Era de acord că una din marile resurse ale mării o constituia krillul. În anul 2025, crustaceul furniza omenirii opt sau nouă procente din proteine. Cît despre programul PDR, se asemăna mult cu cel al Bisericii Renaşterii. Vincent vedea în ele semnele premergătoare poneismului... Îşi întrebă vizitatorii cum de reuşiseră să pătrundă într-un centru de cercetări, în principiu interzis publicului. Îi prezentară un permis împestriţat de toate culorile europene... După plecarea lor, Vincent dădu frîu liber supărării. Cum adică? Indivizii aceia intrau în centrul OSV ca în ţara lui Vodă-n lobodă, iar el unul nu avea nici dreptul să scoată nasul pe afară vreme de un ceas sau două!

Ca şi cum ar fi prizonier!

Formă 118 şi ceru o viză de ieşire pentru a doua zi. Răspuns imediat prin intermediul televeului. NEG (negativ), REG (regret). Se înfurie, înjură calculatorul şi pretinse că avea să iasă orişicum. Ecranul afişă: APEL/ORDSERV. Vincent contactă ordinatorul de serviciu şi fu anunţat triumfător că permisul pentru

Samba i se aprobase, rămînea de fixat data. Vincent se mulţumi pentru moment cu atît.

Puţin după aceea o tînără îl căută la televe. Adoptînd o poză inspirată îi solicită o întrevedere de cîteva minute, în scopul susţinerii campaniei electorale a grupului Oleron.

— Dumneavoastră sînteţi reprezentanta organizaţiei?

La răspunsul ei afirmativ, acceptă să o primească. Grupul Oleron era o AIG farfuristă (Asociaţie de Interes General, legea din 1998), cu obiectivul mărturisit de a face cunoscut publicului prezenţa extratereştrilor pe cerul planetei. Şi el se raliase PDR.

Tînăra blondă declară că Vincent trebuie să voteze PDR ca dovezile contactelor dintre guvern şi Xtrani să fie în sfîrşit date publicităţii. Vincent îi promise că va medita şi o conduse politicos spre uşă.

Ceva mai încolo formă 15 (informaţiile), să se intereseze dacă în Centrul OSV exista sau nu o permanenţă PDR. Răspuns pozitiv, urmat de adresă şi număr. Obţinu rapid o întrevedere cu un funcţionar, un anume Charles de Mellan.

Oamenii aceştia, îşi spuse el, sînt poate nemernici - sigur sînt nemernici - însă par a fi eficienţi şi există şanse să obţin de la ei cîte ceva, informaţii utile, o mînă de ajutor pentru un permis, poate chiar redeschiderea anchetei. Vom vedea. Şi apoi...

Mai avea un motiv să-i întîlnească pe reprezentanţii PDR: să profite de alegeri ca să obţină cu sprijinul lor o îndulcire a regimului de securitate. Şi apoi... Vincent se pregătea pentru o bătălie de durată, împotriva unui adversar necunoscut; trebuia să simuleze devotamentul. Prea bine nu ştia nici de ce, nici cum anume avea să lupte; va vedea el mai tîrziu.

Urcă într-un electrobus automat. Din difuzor se auzea **Vanille mélodie**. Îşi promise să-l întrebe pe domnul de

Mellan dacă melodia făcea parte din programul PDR. Coborînd din vehicul îl izbi un gînd. Se poticni, parcurse cîţiva metri surd şi orb; efectul şocului. Se opri, ridică ochii. Se afla în Piaţa Donald-Keyhoe, la cinzeci de paşi de permanenţa PDR... Se învîrti pe loc de două sau trei ori. Descoperise un aspect al problemei pe care refuzase să-l vadă pînă atunci.

În 2025 era consilierul şi prietenul gauleiterului Jeppner, graţie talentului său, graţie puterii de a se proiecta în destin, o putere ce nu înceta să se micşoreze şi practic, în epoca aceea, nu mai exista... Avea însă prea puţină importanţă. Dealtminteri, talentul nu explica totul, zbirii lui Joseph Poney îl socoteau un om sigur. Prefera să nu cunoască cum îşi formaseră părerea, dorea să creadă într-o soluţie de continuitate între Vincent Blaise al viitorului şi cel al prezentului. Dar la un moment dat, în mod necesar trebuia să fi executat virajul...

Era pe cale să îl facă.

Raţiuni întemeiate îl determinau să-l întîlnească pe Charles de Mellan. Nu-şi trăda convingerile, ci dimpotrivă, proceda foarte bine făcînd dovada unui anumit cinism. Şi totuşi...

Se trezi înaintea clădirii PDR. Deasupra uşilor de sticlă, un afiş electronic scînteia: **pentru Fericire, pentru Europa, pentru Renaştere: PDR!** Ezită, mai putea da înapoi?

La urma urmei, destinul nu era scris în piatră. Lumea lui Joseph Poney nu constituia poate decît o foarte probabilă variantă selecţionată de analiştii Proiectului Orenbourg şi de calculatoarele lor, nu? Şi apoi, să nu existe oare decît un singur drum?

Clipa întrevederii cu Charles de Mellan se apropia. Charles de Mellan; numele nu-i era necunoscut. În ierarhia lui Joseph Poney, tipul ocupa un post important.

Iată aşadar capcana. Ei bine, Vincent Blaise, ai cîteva zeci de secunde la dispoziţie pentru a lua o decizie ce-ţi va influenţa întreaga viaţă. Cînd te vor prinde în angrenaj, nu vei mai fi în stare să te retragi cu adevărat. Acum trebuie să alegi. Nu mîine şi nici în 2023!

Atenţie! Rişti să modifici varianta de destin pe care o explorezi. Primejdios, fiind încă prea devreme. În fapt, forţa ta constă în a pătrunde în inima imperiului lui Joseph Poney, în a afla mai mult decît oricine despre Poney-Dragon. Ei din această cauză au nevoie de tine, din această cauză sînt obligaţi să te menajeze. Pentru moment nu trebuie să te expui. Cel de-al doilea risc, poate mai groaznic: dacă nu mergi pînă la capăt pe drumul ales, te angajezi oarecum în direcţie opusă; pe pantă descendentă, cel mai probabil ca să te trezeşti în 2025 printre prizonierii politici pe care Tot îi sfîrtecă nestînjenit... Vincent îşi acoperi urechile cu palmele. Ţipetele, nu, nu! Cumplit să fii alături de călăi, dar şi mai groaznic să te afli de partea victimelor. Ah, nu vei scăpa la infinit. **Aminteşte-ţi**... Imaginile sînt ceţoase, tulburi, provenind parcă dintr-o realitate diferită, dintr-un alt destin. Vei fi arestat, eşti arestat, într-o zi. Oameni în uniforme... Soldaţi, poliţişti, gărzi. Atît de mulţi... Imposibil să-ţi aduci aminte culoarea uniformelor. Prea multe uniforme... Te duc. Deja închizînd ochii, zăreşti lagărul. Nu-i acela unde l-ai văzut deţinut pe David Race? Eşti pe cale să schimbi destinul...

Ce faci?

Nu mai putea alege, ajunsese prea departe. Intră în biroul lui Charles de Mellan.

Destinul se joacă cu tine.

Charles de Mellan nu era înăuntru. Fusese nevoit să plece precipitat către Paris. Însărcinase secretara să-i prezinte scuze lui Vincent, pe care i-ar fi plăcut să-l cunoască. Oricum, nu intervenise decît o simplă

amînare. Cu titlu de compensaţie, femeia strecură vizitatorului o informaţie confidenţială: după toate aparenţele, doctorul Orenbourg nu avea să apară în Valea Eyre-ului. Datorită acestei schimbări domnul de Mellan plecase la Paris... ori într-altă parte. Nu trebuia interpretată neapărat ca o veste proastă, **ceva urma să se întîmple.**

— Cu ce vă pot servi cît aşteptaţi?

Vincent ezită iarăşi. Problema anchetei nu era foarte urgentă, pînă la prescripţie mai erau doi ani, iar pe de altă parte, de Mellan nu putea face mare lucru, aproape sigur. Poate viza de ieşire? Însă aceasta îi păru deodată derizorie şi cheful de a se plimba pe-afară dispăru. Era mult prea ocupat. În Samba trebuia să se prezinte la Centrul zoologic. Cel mai potrivit era să păstreze toate şansele de partea lui, să lase destinul înfipt bine în briciul lui Occam.

— Cu nimic, răspunse în final. Nimic pentru moment. Voi reveni.

Ieşi surîzînd, în minte însă cu imaginea lagărului din Nant. Lagărul din Nant - **lagărul incurabililor** - care poate îl aştepta în viitor.

Acasă află că a doua zi urma să fie primit de profesorul Semens şi de un biochimist din Samba.

Nici o ştire de la Ella, de la Dan Calden şi de la Isabelle. Aşa e viaţa, oamenii vin şi se duc, zboară care-ncotro precum vîntul, iar eu stau bătut în cuie, închis aici, într-un spaţiu riguros şi strîmt. Nu pot evada decît în propriul meu destin...

La popotă puse o serie de întrebări. Despre Ella nu se ştia nimic, în schimb Isabelle fusese zărită şi circula zvonul că Dan Calden fusese numit consultant al Comitetului Director al Proiectului. În Germania, fără nici un dubiu.

Din nou o seară liniştită. O anume tensiune se simţea

totuşi plutind printre rezidenţii Centrului. Cu toţii aşteptau vizita doctorului Orenbourg. Vincent ştia însă că nu va veni. Vor fi teribil de dezamăgiţi. (Ah, **nu trebuie interpretată neapărat ca o veste proastă**, ce voise să zică deşteapta aia?) Se discuta pe larg despre campania prezidenţială. Cineva remarcă incidental că Centrul OSV număra aproape trei mii de alegători înscrişi pe liste. Lui Vincent cifra îi păru enormă.

În buletinul informativ, cele cîteva ştiri serioase (conflict internaţional pentru partajarea Antarcticii, contestarea teritoriului marin din Pacific, lovitura de stat din Iran, terminarea centurii geotermale a lacului Baikal, intervenţia blitz a forţei ABC în Katanga, arestarea la Berlin a miliardarului Krumlow, reuniunea sindicală de vîrf de la Bruxelles...) erau înecate sub o avalanşă de fapte extraordinare: contacte cu Xtrani şi mesaje căzute din Ochi gigantici, interviul unui copil chilian ce pretindea a fi reîncarnarea lui Heydrich, fiinţe misterioase în centura Van Allen, dispariţia unui submarin indian în triunghiul Seychellelor, o fantomă la volanul unei maşini pe autostrada Lyon-Geneva, o nouă reuşită a vraciului alb de la nisipurile Olonne, secte, semne, profeţii, etc. Curios, aproape niciodată nu se pomenea de călătoriile în destin care, de astă-dată constituiau o realitate.

Programul local de televiziune, patronat de Asociaţia Culturală a Văii Eyre-ului, dealtminteri infiltrată adînc de Biserica Renaşterii, se dovedea ca întotdeauna de o debilitate înspăimîntătoare. Exceptînd jocurile, pe care Vincent nu le agrea. În fapt, majoritatea locuitorilor preferau să-şi utilizeze televeul pe post de matcher şi aproape în fiece seară, ordinatorul băncii locale de jocuri era nevoit să ceară îndurare.

Vincent servi pastă de krill, sos de wakame şi salată de lăptuci. Ca desert, compot din muguri de bambus,

totul stropit din belşug cu bere de porumb. Un prînz de douăsprezece euromărci. Vincent cîştiga în jur de patru mii pe lună, dar considera mesele de la popotă scumpe pentru calitatea lor. O spuse cu voce tare. Vecina de masă, o necunoscută, remarcă cum că la Paris ar fi plătit patruzeci de mărci pentru aceleaşi feluri.

— O ştiu, de acolo vin! şopti ea cu glas scăzut, aplecîndu-se spre el, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret de stat.

Şi mai îndrăzneaţă, completă:

— Ni se tot bate capul cu poveşti despre fantome şi extratereştri şi între timp mîncarea se scumpeşte într-un mod de neînchipuit!

Conchise "Mă numesc Clara".

Vincent plecă foarte nervos de la popotă. Ca să se calmeze, se plimbă o vreme prin parc. Prin urmare, preţul alimentelor creştea rapid... În mediul protejat unde trăia de aproape doi ani nu observase fenomenul, însă ştia că în 2023, sub Joseph Poney, o masă într-un restaurant popular costa cam a douăsprezecea parte din salariul unui angajat mediu. Salariul lunar, bineînţeles. Într-o cantină ajungea mai ieftin, ceva mai puţin de a suta parte, iar o masă excelentă într-un foarte bun restaurant putea să reprezinte între un sfert şi jumătate din acelaşi salariu. Însă un lucrător mediu nu avea cum să pătrundă într-un foarte bun restaurant. Constituia oare scumpirea alimentelor unul din factorii irezistibilei ascensiuni ai lui Joseph Poney? În acest caz, ar fi cazul să prevină opinia publică; după venirea la putere a dictatorului avea să fie şi mai rău. Fără a mai pomeni de rest, de toate celelalte...

Vincent mai făcu o reflecţie, în ultima vreme în Centrul OSV întîlneai mulţi necunoscuţi. Ce semnificaţie să aibă această abundenţă de personal? Oare semnul unui conflict între administraţia generală (Stat şi regiuni),

dominată de majoritatea euro şi administraţia Proiectului Orenbourg, puternic infiltrată de adepţii Renaşterii? Trei mii de alegători în Valea Eyre-ului, afirmase cineva. Vincent socoti. Cu totul, o sută de persoane se ocupau de explorarea temporală, o altă sută în serviciile anexe, denumite de "studiu al destinului" (dealtfel scopul oficial al institutelor Orenbourg). Să dubleze cifra pentru orice eventualitate, apoi încă vreo patru sute în serviciile administrative, tehnice, de întreţinere şi securitate (oricum număr exagerat, dat fiind gradul de automatizare al ansamblului). Ajungea la opt sute de angajaţi. La naiba dacă pricep ce învîrt ceilalţi!

Ei bine, simplu. Centrul din Valea Eyre-ului are activităţi pe care tu nu le cunoşti, activităţi secrete. Nu-i de mirare că politicienii Partidului Renaşterii viermuiesc pe-aici!

Televeul îi înregistrase un apel din partea Clarei. Tînăra dorea să continue împreună, la el acasă eventual, conversaţia privitoare la preţurile mărfurilor, la scumpirea vieţii în general. Vincent nu se lăsa tras pe sfoară cu atîta uşurinţă, dar o sună totuşi pentru a-i spune că o aştepta.

Ce voia de fapt? Introduse în AM comentariile ei, ţinute minte cu precizie, apoi conectă memoratorul la banca locală de jocuri (secţiunea actualităţi). Era mai slab supravegheată decît Informaţiile şi aproape la fel de eficace. Pînă la sosirea Clarei procedă la o mini-simulare.

Opinia exprimată de Clara corespundea poziţiei Partidului Liberal Popular (centru dreapta), sau a Grupului Variana (socialist utopic). Dar Clara putea la fel de bine să fie un mincinast profesionist, o specialistă în minciuna stochastică. În acest din urmă caz, totul ar fi fost intoxicaţie în profitul chiar al acelora pe care vorbele ei i-ar fi vizat. Vincent nu înţelegea perfect mecanismul

procedeului şi nu avansă mai departe cu ipotezele.

Clara apăru. Abandonă scooterul sub ferestrele pavilionului, agăţă casca de ghidon, la nimereală. Vincent remarcă mişcarea, dispreţ ostentativ faţă de bunurile comunităţii. E de dreapta... ori de extremă stînga, sigur însă nu aparţine curentului Variana. Ori caracterul ei este astfel croit, sau poate că are într-adevăr de-a face cu un mincinast. Întîmpinînd-o îi zîmbi. Ştia prea bine că în această manieră n-avea şanse să descopere adevărul.

Clara îşi rulase pantalonul pînă la genunchi; avea picioarele foarte frumoase. Sub bluzonul de motociclistă, din imitaţie de piele, purta o cămaşă militară; ambele larg desfăcute. Vincent observă că nu avea sutien, doar nişte cupe de hîrtie. Parie că şi chilotul îi era din cei de purtat şi aruncat.

Se instalară alături de acvariul electric al sălii trans. După plecarea Ellei, Vincent nu-i mai modificase programul. Peştişorii roşii, aurii şi submarinele albastre îşi disputau acelaşi vechi atol, după reguli pe care nu-şi bătuse capul să le-nveţe.

— Nu vreau bere de porumb, îl avertiză Clara. Nici vin rusesc sau spumă americană. Dealtfel eu nu beau alcool, sînt o cetăţeancă cu frica legii.

— Berea şi vinurile sintetice sînt singurele băuturi autorizate la domiciliu, obiectă Vincent. Faci politică sau faci umor? Eu unul nu sînt un cetăţean cu frica legii, ce-ai zice de un Argignac 2000...

— Fabricat lunea trecută la Varşovia, ori la San Francisco? OK, merg pe mîna ta. Nu sînt ceea ce crezi, am dezertat din AFEC, Asociaţia Feminină Europeană a Consumatorilor. Am făcut parte dintre cele care am sperat să fi putut susţine o candidatură la preşedinţie. Apoi dintre cele care am crezut că putem impune o vicepreşedintă în echipa învingătoare. Fără comentarii.

Rezultatul, nu mai joc. Remarcă te rog, există o şansă ca Mickey Trogen, dealtminteri un mic ticălos, să aleagă o femeie ca vicepreşedintă. Dar puţin îmi mai pasă acum...

Îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură, fără să se gîndească şi nici măcar nu tresări. Apoi continuă melancolică:

— Alcoolului nici o concesie. Nu trebuie uitat că datorită luptei antialcoolice s-a rezolvat în parte criza anilor optzeci. Un punct în favoarea tehnocraţiei euro. Numai că susţinătorii PDR, deloc proşti, ţin pasul...

— După părerea mea, rosti Vincent, cu sau fără alcool, criza nu e rezolvată. Unitatea monetară s-a schimbat mereu pentru a masca inflaţia; e tot ceea ce se întreprinde. Şi tu ai spus-o, hrana devine din ce în ce mai scumpă.

— Exact, restul e praf aruncat în ochi. Ocupi un post suficient de bun pentru a şti!

— Eu?

— Să fim sinceri, Vincent Blaise. Participi la cea mai vastă acţiune propagandistică a secolului. Să nu pretinzi că nu eşti la curent!

Vincent înghiţi o gură de alcool. Orice s-ar spune, amestecul de Armagnac californian şi de gin chinezesc era o reuşită. O privi pe Clara cu plăcere. Nu era foarte frumoasă, dar cu trăsăturile ei regulate, cu privirea vie, părul ciufulit, cu aerul plin de pasiune, poseda mult farmec. Femeia îi surîse şi el o ajută să scape de bluzon. Ea nu-şi închise gulerul cămăşii. Ochii, gesturile, expresia ei glăsuiau: nu am venit aici să fac dragoste, căci în viaţă există lucruri mai interesante. Dacă se prezintă însă ocazia, nu sînt împotrivă. Nu acord ideii nici o importanţă, asta-i totul.

Ceea ce lui Vincent îi convenea de minune.

— Explică-mi, ceru el. Ce-i operaţiunea asta de propagandă la care aş participa şi eu, după tine?

— Vrei să pun punctul pe i? O nouă organizaţie a

consumatorilor, pe care prefer să nu o numesc, a căpătat certitudinea că explorările în destin constituie o escrocherie. Şi administraţia n-o ignoră. Rezultă că Proiectul Orenbourg are cu totul alt scop, cu siguranţă mai realist decît cel de a cerceta viitorul. Deci, dacă nu e vorba de a-l explora, poate că ţelul este de a-l organiza! Ei? Nu afirm că eşti amestecat şi tu, dar pentru mine Proiectul Orenbourg reprezintă maşina de război a bandei euro. Joseph Poney e o sperietoare pentru puşti! Îl vedeţi pe Joseph Poney, Hitlerul din viitor? Atenţie, iată ce vă paşte dacă nu votaţi...

Vincent se ridică în picioare, se plantă înaintea Clarei şi o privi în ochi:

— Opreşte-te!

— Nu te acuz. Vreau să-ţi deschid doar ochii!

— Călătoresc în destin. L-am văzut pe Joseph Poney!

— Nu!

— Ba da...

La rîndul ei se ridică.

— Eşti fie un imbecil, fie un ticălos! Sau a...

O palmă îi tăie respiraţia şi vorba.

— Nu amîndouă. Alege!

Clara schiţă gestul de a-şi atinge obrazul. Şi-l reţinu din orgoliu.

— Să aleg ce?

— Nu sînt un imbecil şi un ticălos. Trebuie să te hotărăşti. Dacă mă consideri un imbecil, o ştergi. Salut! Iar dacă alegi pe ticălos, te dezbraci la piele şi te iau ca pe o tîrfă!

— Bravo, exclamă ea. Un limbaj pe înţelesul meu.

Începu să-şi desfacă centura pantalonului.

- 3 -

Înainte de divorţ, David Race visa libertatea şi un studio. Chipul fericirii... O fericire pe care Nataşa se-nţelege c-ar fi populat-o, o femeie ca Nataşa ar fi umplut vieţile unei jumătăţi de duzină de bărbaţi, transformîndu-le în dulce sclavie libertatea. Iar directorul ştiinţific al Proiectului Orenbourg nu cîntărea mult alături de magul, de ghidul iluminat pe cale să zguduie Occidentul...

Singurătatea şi un atelier, imaginea unui eşec imprimat în milioane de exemplare. Şi totuşi, într-o privinţă David Race reuşise, mai presus de orice speranţe. Proiectul constituia în mare măsură opera lui, învinsese timpul.

Cel puţin aşa credea.

La Viana, marea îl ajuta să viseze. Lîngă ocean nu eşti niciodată singur. Ridică-te, David Race. Ţine-te drept, pe malul Atlanticului. Lasă vîntul dinspre larg să-ţi fluture ultimele fire de păr pe care le mai ai şi aerul marin să-ţi umezească buzele uscate. Ia rotunjimea Terrei în cătarea armei şi visează un Cristofor Columb ce nu a descoperit nicicînd America şi continuă, schelet lipsit de carne, să rătăcească spre infinit: **sail on, sail on**!

Nu există remediu mai bun împotriva claustrofobiei angoasante care te cuprinde în anumite seri, cînd te gîndeşti prea îndelung la Nataşa, cea **atît de blondă, atît de blondă**, cînd îţi aminteşti prea multe despre viaţa ta ratată (ca şi cum în faţa morţii ar exista şi reuşite!)

Apoi, cu o întîrziere de la o jumătate de ceas la două ore, te întorci acasă. Nu vei reuşi să nu observi culoarea iarbă-de-mare a pereţilor studioului, ori aripa albă a unui pescăruş fantomă fulgerîndu-ţi argintul oglinzii. Atunci singurătatea ta va prinde gust de iod în locul celui de vomă, simţit de obicei...

Consultaţie terminată. Calculatorul nostru este cel mai perfecţionat din Europa. Ne datoraţi douăzeci şi cinci de josephi.

Poney?

Poney, desigur.

David Race goli cel de-al patrulea pahar de **Neleda**, o excelentă votcă-hidromel din sud-vestul asiatic.

Nataşa cea atît de blondă. Sail on! Sail on! Pluteşte, grasul meu David, în aburii alcoolului, pe Marea Liniştii. Pe curînd, Nataşa.

Nici o reflexie iarbă-de-mare pe pereţii atelierului, nici un pescăruş fantomă de cealaltă parte a oglinzii. N-are importanţă. Nu trebuie să crezi tot ceea ce spun ordinatoarele.

E aproape miezul nopţii. Ar fi trebuit să fie aici deja.

Un apel la televe: au sosit...

Paul Losander ieşea de sub duş; din păr i se ridicau aburi.

— În loc de Wing-Wang, explică el, am nimerit pe un RER 09 Centaur. Am pierdut mai bine de jumătate de ceas. Mă auziţi?

— Aşa şi aşa. Sînt acasă, vă aşteptam.

— Nataşa a făcut un salt în timpul călătoriei. Acum e bine. Ajungem în cinsprezece minute.

David îşi turnă un al cincilea pahar de Neleda, să-şi înghită nerăbdarea. Era un bărbat la vreo cinzeci de ani, masiv şi corpolent. Avea un păr leonin şi un cap de buldog înfipt pe un gît de taur. El singur alcătuia o întreagă menajerie, privirea îi era de cal şi mersul ca de

rață. Picioarele le avea prea scurte iar tălpile prea mari, ceea ce nu-l împiedica să se deplaseze cu o viteză surprinzătoare.

Neurolog și bioinformatician, David Race pusese la punct teoria călătoriilor în destin; era unul din creatorii explorării temporale.

Și se întreba, pentru a suta oară în aceeași zi, care-i va fi soarta?

După cîteva minute, recepția hotelului Europa-Viana, Portugalia Continentală, anunță apariția lui Paul Losander și a Natașei. Hotelul primea nu arareori vizita unor oaspeți ieșiți din comun. În definitiv, masca un Centru Orenbourg.

Bipul sonor deschise ușa. Paul făcu loc Natașei, cea atît de blondă, atît de blondă. Gazda se ridică, își șterse mecanic fruntea cu ziarul din hîrtie pelur pe care îl terminase de citit. Climatizarea fusese prost reglată și, realizînd aceasta, își ceru scuze.

— În mașini nu poți avea încredere! exclamă Natașa cu năduf, puțin răgușită, cu o voce care-l izbi pe David drept în piept.

— Și totuși ne ducem viața bizuindu-ne pe ele! ricană Paul.

David Race își privi ceasul.

— Sînt bucuros că ați venit imediat. Dar bănui că vreți să vă culcați, este...

— Am dormit, îl întrerupse ea.

— Nu împreună, o completă Paul. Avem destule lucruri să vă povestim, dacă nu cumva preferați o sinteză AM în schimb.

— Eu am încredere în mașini, dar doresc să ascult relatarea verbală a călătoriei voastre în Valea Eyre-ului.

— Să mergem pe plajă, propuse Natașa. Afară e frumos, vremea mi se pare foarte blîndă în Portugalia.

David o privi surîzînd.

— Cît de blondă poţi să fii!

Viana dispunea de o plajă tropicalizată de către Arabian Cooper Co. Luna scălda un peisaj african, ori indian; nu se ştia cu precizie. Sau poate că era şi de un fel şi de un altul, potrivit dorinţelor clientului. La dreapta lor, spre nord, o linie de cocotieri înainta pînă la mare. În stînga sa se întindea cătunul Kalo-Kala, cu barăcile şi colibele sale. În faţă, în imediata proximitate a apei, Institutul Maria Goyan.

— Vincent Blaise pune probleme nu numai prin caracterul şi obsesiile sale, începu Paul. În privinţa sa există instrucţiuni speciale, iar ele provin personal din partea doctorului Orenbourg.

David se răsuci către Nataşa.

— Eşti la curent?

— Nu, nu! făcu femeia. Absolut deloc.

Avu impresia că ea minte, însă nu insistă.

— Mă rog, continuă Paul, faptul e oarecum normal. Vincent Blaise a adus informaţii deosebit de preţioase. Nu-i de mirare că patronul se interesează de el, la fel şi autorităţile.

— Poliţia politică, de exemplu?

— Da.

— Vincent Blaise se proiectează în 2025... Interdicţia nu-l afectează aşadar. Centrul Orenbourg Sud-Vest respectă această interdicţie?

— Nimeni nu se atinge de exploratori. Majoritatea călătoriilor au loc dincolo de 2020; dealtminteri, chiar în Germania au renunţat să coboare sub 2017. Înainte de sfîrşitul anului 2019 nu se dispune de nici un fir sigur. Prin urmare, interdicţia îmi pare justificată. Viitorul nu poate fi studiat decît începînd cu acel moment cînd se stabilizează.

— Fără îndoială că ai dreptate, Paul. Dar tot interesant este să observi cum se prezintă lucrurile în

practică.

— Interesant, însă primejdios.

Nataşa şi cu Paul făceau paşi mari pe nisip. Ajuns la capătul puterilor, David abia se ţinea de ei. Îşi muşcă buzele, insultîndu-şi în tăcere trupul care-i trăda mereu elanurile. Crapă, nevolnicule! Poate că era prost, dar nu şi orb. În ciuda celor afirmate, Paul se culca cu siguranţă cu Nataşa. Nici o femeie nu putea rezista acestui playboy de cinema, nici măcar Nataşa. De ce Nataşa? (Tu, David, dacă doreşti doar să te culci cu ea, ai fi în stare oare? Eşti prea romantic însă, îţi este teamă de doctorul Orenbourg, sau şi mai rău, de viitor ţi-e frică...)

Se sprijini de un copac, cu faţa către golf. Gîfîia. Un firicel de salivă i se scurgea din colţul gurii. Nu era vorba doar de oboseala drumului, ci şi de emoţia apropierii de Nataşa.

— Iertaţi-mă, bolborosi el, nu pot discuta alergînd.

Cei doi se opriră, iar Nataşa, simulînd epuizarea, se lăsă să cadă pe nisip.

— Să revenim la ancheta noastră despre Vincent Blaise, spuse David.

— Nataşa, ea e cea care i-a studiat cazul. Eu m-am ocupat îndeosebi de Calden.

Nataşa se aşezase cu picioarele sub ea. Aplecase capul înainte ca şi cum ar fi observat ceva pe sol. Părul lung şi blond îi cădea cascadă peste chip, acoperindu-i-l complet. Lumina lunii strălucea pe combinezonul ei alb, desenîndu-i cu precizie liniile trupului.

Ridică privirea şi David îşi întoarse ochii.

— Da, confirmă ea, m-am ocupat de Vincent Blaise. Tatăl i-a fost lovit de un automobil în '92, cînd îşi vizita iubita, o oarecare Marina. Tînărul Vincent a urît-o mereu, considerînd-o responsabilă de dispariţia părinţilor săi. Probabil i-a dorit moartea. S-a simţit totuşi vinovat de accidentul tatălui. În momentul respectiv s-a

crezut, fireşte, că ar fi un accident cu fuga făptaşului. Vincent şi-a vîrît în minte că taică-său a fost asasinat. A atras atenţia asupra sa cerînd redeschiderea anchetei. Calculatorul a presupus că a descoperit ceva explorînd viitorul; după toate probabilităţile însă, nu-i nimic. La el e o idee fixă, face parte integrantă din psihismul lui. Toţi exploratorii au idei fixe, fantasme, halucinaţii, nici unul dintre ei nu este perfect echilibrat. O ştiu, şi eu am fost asemeni lor. Oamenii echilibraţi nu călătoresc în destin... Ce concluzii desprinzi, David?

David Race nu răspunse imediat. Se scufundase într-o meditaţie neliniştită asupra propriului destin. Aştepta spaima, suferinţa, moartea, închise ochii, apoi îi redeschise. Un vînt uriaş şi silenţios mătură plaja, apoi prezentul se instală la loc, calmant şi în acelaşi timp zdrobitor. Se forţă să privească înainte.

O lumină albă, puternică, domina golful: Institutul Maria Goyan. Institutul aparţinea grupului de cercetări Fatima, însă lucra şi în cadrul Proiectului Orenbourg. Abia acum David măsura corect adîncimea cursei în care căzuse. Lipsit de ajutorul financiar al sectelor, al bisericii, al diverselor organizaţii mistice şi al tuturor fanaticilor **renaşterii,** Proiectul Orenbourg n-ar fi existat, iar explorarea temporală n-ar fi devenit posibilă. Şi nicicînd el, David Race, n-ar fi avut şansa să-şi experimenteze ipotezele, să verifice justeţea şi fecunditatea unor idei considerate absurde, nebuneşti, chiar şi de către egalii săi. Iar în prezent se găsea în mîinile acestor organizaţii, conştient că totul se va termina rău - pentru el şi pentru omenire.

Îşi palpă toracele fierbinte. O durere ascuţită îl făcea să se-ndoaie în două, să vomite sau să scuipe. Se simţea bătrîn, uzat.

Dumnezeule, de ce am făcut criza asta? Gîndise - aproape o gîndise - **ca urmare a sejurului petrecut în**

campusurile lui Joseph Poney... Însă Joseph Poney și **Lagărul incurabililor** țin de viitor, trezește-te, David. Nu ai nici o dovadă că lucrurile se vor desfășura într-adevăr așa. Mărturia lui Vincent Blaise și a altor psihopați nu cîntărește mult, lumea încă poate să scape de Joseph Poney. Nu te lăsa păcălit. În fapt, suferi doar de spaimă!

O privi pe Natașa așezată alături, cu părul fluturînd, capul ridicat și cu spatele arcuit. Din dragoste!

— Bănui că ai dreptate. Continuă, o rugă el.

— M-a izbit o trăsătură a sa. Un fel de hiperactivitate maladivă, absorbit mereu, total, de ceea ce întreprinde sau visează, chiar dacă-i vorba de un lucru derizoriu. Întotdeauna are în cap o sută de proiecte și o mie de scandaluri. Dacă se oprește cinci minute să reflecteze, păi e o veritabilă piesă de teatru. Uneori mă făcea să mă gîndesc la un cîine care aleargă după muște!

— Atît cît știu, îți dă impresia că poartă de unul singur un război, completă Paul. Crede că e de datoria lui să lupte pe toate fronturile.

— Înțeleg, suspină David.

Unicul lucru care îl interesa era să afle dacă Vincent Blaise nu visa sau fabula atunci cînd raportase să-l fi văzut pe el, David Race, prizonier al gulagului poneist.

— Și Calden? întrebă.

Paul Losander scoase hohotul de dispreț ce-l făcea întotdeauna pe David să înghețe; rîsetul disprețuitor al unui rival fericit, ori al unui viitor călău. Poate al amîndurora!

— L-am găsit în unitatea psihoterapeutică a Văii Eyre-ului. Circulă zvonul că-i plecat nu știu unde, în misiune. Ha, ha, ha, în misiune! După mine, tipul e nebun. Există, adevărat... să zicem o șansă din zece ca să mă înșel. Calden nu a călătorit niciodată, a lucrat cu analiștii și exploratorii Proiectului și e teribil de frustrat.

Nădăjduia probabil să devină o figură importantă în ierarhia Proiectului. Pînă la proba contrarie însă, rămîne un simplu meşteşugar. S-a aliat cu Vincent Blaise, un alt dezechilibrat - un dezechilibrat ceva mai normal, dacămi permiteţi exprimarea! De la Blaise a obţinut descrierea armelor şi aparatelor folosite în epoca lui Joseph Poney şi a hotărît să le inventeze. A început cu un pistolet de "proiecţie temporală". Ca şi cum drăcia asta n-ar fi fost destul de idioată, s-a apucat de construirea unei maşini de comunicat cu morţii, iar acum lucrează la Poney - Dragon... Ei bine, David, vei asculta raportul. Eu îl consider bolnav pe Calden, chiar dacă nu exclud posibilitatea ca viitorul să-i dea dreptate. Nataşa şi cu mine am decis să-l scoatem din mîinile psihiatrilor. Sînteţi de acord?

Tînăra femeie şi cei doi bărbaţi îşi reluaseră mersul, apropiindu-se de apă. Întoarseră spatele Institutului Maria Goyan. David gîfîia mai puţin, sudoarea i se scurgea încă pe frunte, iar gura îi era uscată.

— Paul, sînt extrem de serios. Nu există în afacerea Calden vreo posibilitate să se manifeste un început de inversiune?

Paul scoase ceva ca un lătrat.

— Ah! Inversia cauzalităţii! David, aşa ceva nu există, pentru că nu poate exista, nu? Sincer, nu pot răspunde. Nataşa şi cu mine vrem să încercăm o experienţă, sau mai exact Calden vrea să încerce. Noi dorim să participăm doar. Intenţionează să se servească de faimoasa lui maşină ca să ia legătura cu tatăl lui Blaise, tipul omorît de automobil. Blaise i-a cerut-o. Pare o trăsnaie? E şi părerea mea. Mă rog, Calden vrea să se ducă într-un cimitir din vestul Franţei, acolo unde se găseşte mormîntul lui Jérôme Blaise. Nataşa şi cu mine am putea să-l însoţim - dacă sînteţi de acord - şi să vedem ce se întîmplă. Altfel motivat, cu speranţa de a

afla cîte ceva despre viitor. Ei?

De fapt nu ştiu în ce constă inversia cauzalităţii, medită David. Nimeni nu o ştie, dar călătoriile în destin au anumite consecinţe. Se vehiculează informaţii în sens regresiv; explorările la asta servesc. Presupunînd că Dan Calden este un excelent tehnician, cu vaste cunoştinţe teoretice, şi nu un biet meseriaş nevolnic...

— Calden... făcu el.

— Un biet meseriaş nevolnic! i-o tăie Paul.

Şi dacă un biet meseriaş nevolnic ar construi prototipul Poney-Dragonului, plecînd de la informaţiile din alt timp, care ar fi rezultatul?

— Duceţi-vă cu el în cimitir.

- 4 -

Vincent alergă după minge. Esplanada era aproape pustie. Cîteva perechi se plimbau cu pași lenți în lungul zidului întunecat, copiii se jucau cu cîini, ponei și capre. Departe, se zăreau niște bătrîni așezați sub coroanele unor arbori cu foliaj de aur.

Vincent prinse cu ușurință mingea expediată cu o lovitură distrată de picior de un băiețel. O făcu să salte și se întoarse, driblînd cu dreptul.

Tînăra mamă și fetița dispăruseră. Vincent se opri, privi în jur, împietrit de uimire. Pe esplanada Cavalerului nu se găseau mai mult de cinzeci de persoane. Rupînd-o la fugă și tot n-ar fi reușit să iasă din cîmpul vizual în mai puțin de un minut. Și apoi, nu aveau motiv să fugă. Se aplecă, ridică mingea, o examină ca și cum ar fi sperat să găsească explicația în banala învelitoare de plastic galben, prost umflată. Nu, misterul se afla în propria sa minte, o știa prea bine.

Ridică ochii, privi din nou pe cei cîțiva indivizi răspîndiți pe terasă. Femeia cu rochie verde și fetița în roz nu se numărau printre ei. Să crezi că nici nu se aflaseră vreodată...

Să fi visat? În definitiv, toate se petreceau într-un soi de vis. Da... Ce voia să facă cu mingea abandonată de fetiță? O fetiță blondă, adorabilă, în rochiță roz, iar mama ei, acea femeie încîntătoare, cu chipul blînd și inteligent... Pe esplanadă întîlneai uneori imagini

rătăcitoare ale unui viitor nerealizabil. Sau care ar fi putut să se materializeze, dacă... Rochiile verde şi roz aparţineau **altui viitor.**

O legătură ciudată exista între el, Vincent Blaise, şi rochiile verde şi roz.

Şovăi. Cavalerul se înălţa încă, nemişcat şi fabulos, la capătul esplanadei, în stînga cum priveai zidul negru. Obişnuita ceaţă galben-roşcată ascundea şi faţa bărbatului şi picioarele calului. Vincent se întrebă încă o dată cine era Cavalerul. Avea întrebarea sens? Călăreţul se găsea acolo, la răscrucea timpului, dintotdeauna. Veghea destinul omului, cel puţin părea să o facă.

Dispariţia rochiei verzi şi a rochiţei roz îl chinuia pe Vincent. Să fi fost alungate de către Cavaler din cauză că nu aparţineau universului al cărui gardian era el? Ca să le găsesc, trebuie să schimb viitorul, dar sînt în stare oare să îl schimb?

Poate că au străbătut zidul fără să le văd eu. Au plecat... Sau poate nu sînt altceva decît o momeală întinsă de crupierii Centrului Orenbourg să mă determine să execut traversarea. Da, au misiunea să mă atragă în partea cealaltă. Refuz să o fac! M-am săturat să fiu mereu manipulat de aceşti indivizi. Îşi reluă mersul. Cîteva perechi priveau zidul, imensă cortină de întuneric întinsă înaintea Cavalerului. Copiii se jucau, bătrînii pălăvrăgeau, aşezaţi sub arbori metalici. Ce ascundea stereotipia din jur? Vincent se simţea în continuare singur. Exceptînd bătrînii care vorbeau fără a comunica cu adevărat, toţi cei de pe esplanadă păreau la fel de închişi în izolarea lor. Copiii nu rîdeau niciodată, nu ţipau, se jucau mecanic cu baloane colorate, ori cu animale care nu ar fi trebuit să fie vii. Fără îndoială că o existenţă reală nu aveau; simulacre, fărîme de vis.

Terasa constituia un culoar temporal, un loc de trecere, dezolant, sinistru, ca orişice culoar. Îl puteai traversa întorcîndu-te în trecut, ori înaintînd spre viitor,

sau acceptînd singurătatea. N-au cum să mă oblige să traversez zidul, îşi spuse Vincent. Nimeni nu mă poate convinge să trec în cealaltă parte, deoarece... Zidul era greu de străpuns, iar viitorul din spatele lui înspăimîntător. Vincent nu simţea deloc dorinţa de a revedea imperiul lui Joseph Poney şi mai ales să joace rolul atribuit de destin în lumea aceea. Ştia ce îl aşteaptă acolo. Un salt de cinsprezece ani, sfîrşit alături de Attilio Jeppner, şeful militar al Zonei Atlantice, Attilio Jeppner, al cărui consilier şi complice era el... Mai blîndă era solitudinea culoarului.

Nimeni nu se hazarda să afirme dacă imperiul lui Joseph Poney reprezenta un viitor cert şi nu doar una din multiplele variante ale destinului. Cercetătorii Proiectului Orenbourg ar fi dat orice s-o afle, doctorul Orenbourg încă mai mult decît colaboratorii săi, dat fiind că el era nu numai iniţiatorul studiilor în toată Europa de Vest, ci şi un om politic, unul din capii Bisericii Renaşterii. Aşa că, gîndi Vincent, sînt expediat în viitor împreună cu alţi zeci, în speranţa că mă voi întoarce cu un răspuns mai precis şi mai sigur la întrebările care îi frămîntă (deşi chiar ei nu cred decît pe jumătate în acest viitor): cine este Joseph Poney? Cum a fost în stare să devină în cîţiva ani doar (amintiţi-vă de Hitler!) stăpînul absolut al unei jumătăţi din Europa?

Dar pentru aceste întrebări, domnilor, vă pot oferi răspuns. Inutil să mă trimiteţi în 2025. Joseph Poney se află printre noi, printre dumneavoastră. Forţele care îl susţin lucrează deja şi le cunoaşteţi mai bine decît mine!)

Vincent căută o bancă să se aşeze. Sub o salcie artificială descoperi un loc, între doi bărbaţi în vîrstă, aflaţi la distanţă unul de celălalt. Se apropie. Cei doi bătrîni nu părură să-i simtă prezenţa. Erau răsuciţi spre Cavaler, cu privirile fixate spre orizontul esplanadei, dar cînd se apropie mai mult, amîndoi se îndepărtară uşurel,

fără măcar să plece ochii.

Şi unul şi altul erau înveliţi în cape uzate, ale căror pulpane largi le ascundeau mîinile şi braţele. Cel din stînga era scund, cu capul gol şi fuma calm o pipă lungă, nu fără un aer de extremă vigilenţă. Celălalt, mai mare şi robust, purta o curioasă căciulă de blană plantată drept pe creştetul chel; la gît îi atîrna un lănţişor de argint, de care spînzurase o "verigă arzătoare" poneistă.

De ce şedeau oamenii aceia acolo, pe terasa timpului? De ce îşi petreceau zilele în acest no man's land? Sau şi ei se aflau în trecere? În drum spre noua existenţă?

Vincent se simţea din ce în ce mai strivit. Ca mereu pe esplanadă, suferea de claustrofobie. Cît era în stare să reziste stînd pe bancă? Spera ca cineva să i se adreseze, să-l ajute în a mai cîştiga cîteva minute. Şi totuşi, la ce bun? Eventualitatea îl speria, povestirile altora nu îl scuteau niciodată de un imens sentiment de tristeţe, căci destinul se dovedea un lup pentru cea mai mare parte a oamenilor.

Încetează să-ţi faci calcule. Uită rochia verde, uită rochiţa rozalie. Uită zidul negru, Cavalerul, moartea. Uită viitorul. Alungă-ţi-i din minte pe doctorul Orenbourg, pe Joseph Poney, pe şeful Jeppner... Pune-ţi creierul de strajă. Aici îţi este bine. În afara timpului, în siguranţă, nu-i aşa că aici e paradisul?

Bine, am să aştept. N-au cum să mă forţeze să traversez zidul, să mă arunc în viitor. (Sau sînt în stare oare să o facă?)

Nu evita realitatea, fii pregătit să înfrunţi prezentul, trecutul, viitorul. Fii suficient de puternic să priveşti timpul în faţă. Dumnezeu este cu tine, semnele ţi-o dovedesc!

(Ah, în fine, semnele sînt superflue...)

Vincent se ridică cu o mînă pe stomac. Căută un loc unde să vomite. Esplanada era pavată cu dale de un alb

smîntînos, de o curăţenie perfectă...

Pregăteşte-te de acţiune. Pericolul constă în aşteptare. Viitorul soseşte în întîmpinarea ta. Ţi-a fost dăruită o şansă pentru a cunoaşte adevărul şi de a acţiona asupra lumii. Nu trebuie s-o laşi să-ţi scape!

(Bine, prieteni, cu toţii sînteţi pregătiţi. Cred că am să cedez încă o dată...)

Ceaţa i se estompă.

Avansă în diagonală către zid. Înaintea lui remarcă o femeie, cu o rochie foarte închisă la culoare. Înaltă, blondă, elegantă. Mergea cu spatele la Vincent şi el ghici că privea cu fixitate zidul. Il străbătu o dorinţă vie să i se alăture, însă şi-o înfrînă. Privi Cavalerul: în stînga, ceaţa se ridica din nou în jurul calului. Un voal cenuşiu masca bărbatul de la umeri pînă în creştetul capului. Să poarte oare coif? Aproape mereu era văzut din profil, iar uneori sub tîmpla sa se zăreau sclipiri metalice.

Vincent îşi concentră atenţia asupra femeii în negru. Ajunsese lîngă ea, deviase de la diagonală şi se apropiase de perete.

Zidul viitorului, impenetrabil, indestructibil. Totuşi îl străbătuse de nenumărate ori şi urma fără doar şi poate să o facă încă o dată.

Aici, 2010.

Dincolo, o zi oarecare între 2020 şi 2025, mai probabil 2025.

Femeia îl observase. Se răsuci, iar el reacţionă la mişcarea ei îndreptîndu-se direct spre zid. Cizmele bocăneau sonor pe dalele terasei. Vincent cunoştea fenomenul: cu cît te îndepărtai de monolitul de aur, cu atît solul rezona mai tare. Culoarul temporal se lărgea şi materialul bazei devenea mai compact. Simultan, cerul (sau plafonul) părea să se lase în jos, iar ceaţa se îndesa.

Femeia îl aştepta. Crezu că o recunoaşte, o întîlnise

deja în viitor. Să fie oare Nataşa Călătoarea? Prietena misterioasă a lui Joseph Poney?

Ochii sumbri, chipul de un oval prelung, nasul destul de mic şi gura mare, cu buze senzuale... Da, era Nataşa. Bizar, semăna cu femeia în rochie verde. Cum să se asigure? O va întîlni în viitor, amintirile regresive erau întotdeauna tulburi.

— Nataşa?

Îl cunoştea oare? Ea îi zîmbi, întinzîndu-i mîna stîngă, cu palma în jos, cu vîrfurile degetelor strînse, într-un gest ce i se păru familiar.

— Bună ziua, zise ea. Nu îndrăznesc să-l traversez... Ţie ce senzaţie îţi produce?

— Ca şi cum m-aş arunca în gol, răspunse Vincent.

— Nu te obişnuieşti niciodată...

— Mă încearcă şi un simţămînt de teamă.

— Adevărat?

— De nedefinit, un fel de ameţeală a spiritului, datorată, presupun, imposibilităţii...

— Convingerii că viitorul rămîne mereu indescifrabil, nu-i aşa?

— Da.

— Zidul le reprezintă pe toate.

— Poate. Şi tu călătoreşti în timp?

— Eu, eu sînt o păienjeniţă! spuse tînăra rîzînd.

Un păianjen, mi-a mai spus-o altădată. Era Nataşa, neîndoielnic.

Lîngă ei apăru un ogar gălbui. Femeia îl mîngîie şi el îi mirosi plin de suspiciune poala fustei.

— Cresc cîini, făcu ea ca scuză. Le-a simţit mirosul, ceea ce dovedeşte că el rezistă traversării temporale.

Cînd Vincent îi duse mîna spre cap, ogarul manifestă un început de nelinişte.

— Şi eu am un cîi ıe. De fapt...

Se strădui să rîdă.

— Bărbatul... Şeful meu din viitor are un cîine de care nu se desparte niciodată şi...

Ogarul se îndepărtă mîrîind.

— Vezi, constată Vincent, îşi dă seama.

— Mai degrabă aş zice că se teme de propria dumitale spaimă!

— Posibil.

— Unde te duci?

— În anul 2025. Şi dumneata?

— Nu am o destinaţie precisă.

— De ce te consideri un păianjen?

— Ţes o pînză. Îmi ţes pînza deasupra timpului, să-mi consolidez destinul... sau într-un scop asemănător.

— Ne-am mai văzut?

Ea rîse.

— Da, cred că da.

— Şi ne vom mai vedea?

Ea îşi ţugui buzele într-o strîmbătură batjocoritoare. Atinse pasager cu virful degetelor mîna lui Vincent, ca din neatenţie. El fu convins însă că gestul fusese deliberat. Simţi un şoc uşor, un şoc al **recunoaşterii**. Îi căută privirile, dar ea îi evită ochii. Cine era cu adevărat?

— Ne vom revedea. Numai să...

Femeia ridică din umeri.

Cîinele, cu labele dinainte depărtate, începu să latre. Ai fi spus o broască orăcăind.

— Ce animal bizar, şopti Nataşa.

— Manipulat.

— Inginerie genetică?

— Da, încuviinţă Vincent. Şi Tot aparţine unei subspecii create de biologii lui Joseph Poney.

— Vrei să traversăm împreună? întrebă Nataşa.

Vincent schiţă un gest de resemnare. Bine, gîndi. Şi ea este o momeală, au trimis-o ca să mă oblige să

traversez peretele. Dar oricum trebuia să plec.

Îl străbătu un frison. Deasupra esplanadei, cerul se acoperea. Cavalerul părea să se îndepărteze, în spatele lui se aprinsese o lumină roşiatică. Zgomotele se amplificau, iar un ecou vag transmitea frînturi de sunete, cuvinte sparte. Vîntul înserării aducea miros de praf şi mucegai, pe muzica stranie a frunzelor de metal.

Tristeţea devenise de nesuportat. Sîntem alungaţi! Nataşa îi luă mîna.

— Cunoşti pasajul din celălalt capăt al terasei? În spatele monolitului de aur?

— Cunosc monolitul de aur.

— Îndărătul lui există o trecere îngustă ce conduce într-un loc. Şi în acest loc se află o piaţă, o piaţă ca de altă dată, cu tot felul de tarabe, cu neguţători sezonieri, comercianţi, cu vînzători ambulanţi şi anticari. Şi cu clienţi, fireşte. Şi de asemenea cu oameni ce se plimbă, cu cerşetori, jongleri... Odată am văzut chiar un dresor de urşi; un loc minunat! Dincolo de piaţă se găseşte un sat, iar mai departe se zăreşte un al doilea, unde nu am fost niciodată însă.

Tînăra zîmbi trist, scutură din cap şi termină grăbită.

— Vincent, ai vrea să ne reîntîlnim acolo? De fiecare dată mă duc în acest loc, în speranţa că...

Nu-i aşteptă sfîrşitul propoziţiei. Cine nu păstrează în străfundul inimii cîte o speranţă?

— De acord. Să mergem!

Ea încuviinţă cu o mişcare scurtă din bărbie, aruncă o privire curajoasă către zid şi-i strînse braţul. Porniră amîndoi. De perete nu-i despărţeau mai mult de cinsprezece metri. După cîţiva paşi, femeia se opri şi întoarse puţin capul.

— Aşteaptă. Înainte de a-l traversa, admir întotdeauna Cavalerul. Un soi de superstiţie...

Orice ca să întîrzie momentul încercării, reflectă

Vincent. Se uită şi el spre Cavaler.

Zidul negru era înainte, semăna cu o întinsă oglindă solară, închizînd în el o obscuritate profundă şi mişcătoare. Privirea se înfunda şi se pierdea în această noapte deasă şi grea şi rece. Flăcări îngheţate, obsidian mort. Spaţiu în afara lumii, timp oprit. Viitor indescifrabil.

Lucrul acesta există în realitate, sau e doar în mintea mea? După David Race, destinul este memorie - sau aproape. E vorba prin urmare de peretele memoriei, există şi atunci cînd mă întorc către un trecut îndepărtat, uitat de mult. Zidul nopţii timpului. Cu deosebirea că atunci cînd mă îndrept spre viitor, noaptea începe mîine...

Înaintă cu încă cîţiva paşi. Nataşa îl urmă, îl ajunse, îl depăşi. Îl privi peste umăr. Se găsea acum atît de aproape de zid, încît cu greu mai reuşea să o vadă. Începuse să simtă frigul, frigul insuportabil simţit în clipa apropierii de perete, la atingerea lui.

Dar zidul nu era altceva decît o cortină fără de grosime. Nu-ţi trebuia decît o secundă de curaj pentru a trece în cealaltă parte.

Nataşa dispăruse. Vincent se afla la numai cîţiva zeci de centimetri de perete; ridică privirea. Faleza ameţitoare de obscuritate se ridica cît cuprindea cu ochii deasupra. Avansă încă puţin, alunecînd pe dalele netezi, fără a coborî ochii. Zidul păru să se prăbuşească lent peste el. Aşteptă ca impresia să se accentueze. Era metoda cea mai puţin penibilă şi cea mai sigură să traversezi. Se forţă să lase capul pe spate şi mai mult. Peretele fugea în sus şi în acelaşi timp se prăbuşea năprasnic.

Cuprins de înfrigurare, cu muşchii încordaţi, continuă să înainteze, centimetru cu centimetru.

Aştepta ca undeva în interiorul său peretele memoriei să basculeze.

Ceea ce se întîmplă, ca întotdeauna, foarte repede. O fulgerare albă, o clipă neagră, o străfulgerare iarăşi albă. Impresia de rotire, senzaţia ameţelii. Apoi cealaltă faţă a memoriei.

Cîteva momente Vincent rămase orbit. Lumina aurie îi dansa şi tremura înaintea ochilor. Era aşezat şi o voce răguşită îi bubuia în urechi, fără să-i priceapă sensul cuvintelor sau să recunoască glasul. Încercă o senzaţie de răcoare la nivelul gleznelor. Mă linge Tot! gîndi. Bărbatul care vorbea trebuia să fie Jeppner.

Am acostat în portul cel bun, îşi spuse cu obişnuita amărăciune.

2010-2025, dus şi întors. O dată în plus... Rutina călătoriei controlate (şi organizate), meseria lui. Talentul i se dezvăluise cu trei-patru ani în urmă, dar îl purta în străfundul său din copilărie.

Şi nutrea convingerea că oricine poseda "darul călătoriei", puterea de a-şi explora propriul destin şi simultan poate, pe cel al lumii. **Spontan**, fără ghizi, fără coordonatori. Iar dacă într-o bună zi toţi oamenii Pămîntului ar descoperi această forţă secretă ascunsă în inimile, trupurile şi minţile lor, ritualul "călătoriei temporale" ar exploda în mii de fărîme.

Viitorul ar aparţine tuturor...

- 5 -

Paul Losander opri hover-wonderul la margiunea unui drum neted ce se înfunda în inima cîmpiei. Ceața umplea spațiile dintre copaci, însă lăsa să răzbată de pe sol lucirile bălților, iar dinspre orizont, pata luminoasă a soarelui la răsărit.

Paul coborî geamul să se orienteze. Pe Natașa o străbătu un fior de frig.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă, opină Jack Wolfe.

— Ar fi păcat, dimineața e de departe cel mai potrivit moment ca să fim lăsați în pace.

— Să mergem, spuse Calden începînd să-și adune materialul.

Pîcla era deasă, vîscoasă și cenușie. Ștergătoarele de parbriz se încleiau în ea.

— Ne aflăm foarte aproape de mare, explică Paul. Fenomenul e normal aici, în proximitatea coastei atlantice. Un gen de ceață poluantă, geroasă și acidă. Peste vreo două ore, o ploicică bună o va disipa, din fericire. Pentru orice eventualitate, va trebui să îmbrăcăm însă imperkasurile.

Veșmintele protectoare fuseseră concepute să poată fi puse în interiorul vehicolului. Wolfe, Natașa și Dan Calden începură să se strecoare în interiorul lor, în vreme ce Paul Losander continua prezentarea situației. La vest se întindea cătunul Janac-ului și o aglomerare de barăci. La est, o fermă de animale ale cărei cirezi se

distingeau uneori printr-un ochi de ceață. Cimitirul se afla în sud, drept înainte, la circa trei sute de metri. Primise clasificarea de "perimetru cultural" și din această cauză era aproape abandonat. Paul îi informă că reperase locurile din elicopter și că le recunoștea perfect, în pofida negurii.

— Pe o astfel de vreme nu vom parcurge restul drumului pe jos, vă rog să mă credeți!

Porní hoverul urmînd - atît cît se putea - marginea cîmpului, urcînd în pantă lină către un gorgan împădurit. Vehiculul avea farurile stinse. Șoferul și cei trei pasageri, încordați, scrutau ceața în tăcere.

— Cimitiru-i îndărătul pădurii. Scuzați viteza, nu vreau să pocnim vreun arbore.

Și deodată fură pe vîrful colinei, iar ceața dispăru. Un semicerc de un albastru limpede și viu se desena la orizont, înspre est. Paul opri hoverul la liziera pădurii. Electronistul sări afară ca și cînd înăuntru s-ar fi sufocat.

Se auzi țipătul îndepărtat al unei păsări de noapte, apoi mugetul trist al unei vaci. La rîndu-i, Paul îmbrăcă precaut imperkasul înainte de a coborî.

— Am greșit. În mai puțin de o oră ne va înghiți potopul!

— Să ne mișcăm repede. Unde ne găsim exact? întrebă Calden.

Sub coroanele arborilor - pini, stejari, chiparoși - întunericul era încă profund. Țipetele cucuvelei se auzeau mai tare.

— Sinistru, șopti Natașa.

— Dimpotrivă, este minunat, o contrazise Wolfe. Credeam că în Europa nu mai există păsări de noapte.

Atinseră împrejurimile unei case în ruină. Dalele curții luceau slab. Paul se lovi de un bidon de plastic. Aparent, cimitirul fusese transformat în depozit de gunoaie.

— Biserica vine în partea aceea, indică Paul.

Acum se bălăceau în mijlocul murdăriilor. Dan Calden scoase la iveală planul desenat de Vincent Blaise şi îl examină sub fascicolul lanternei ţinute de Nataşa.

— Nu se zăreşte nici o cruce, constată Wolfe.

— M-am înşelat. Înseamnă că cimitirul se află in pădure. Ei? De ce nu?! Pămîntul e mai afînat, iar arborii mai...

Paul avea aerul că se scuză faţa de american.

— Gunoaiele le-au cărat nespălaţii ăia din barăci? întrebă Nataşa.

— Rectificarea numărul doi. Nu este un loc de depozitare a deşeurilor, ci probabil o veche piaţă clandestină. Pe lîngă biserici existau multe, prin anii '90.

Se reîntoarseră spre pădurice, înaintînd cu vreo cinzeci de paşi. La poalele colinei, ceaţa forma o pătură galbenă, murdară, cu tendinţa de a se ridica.

— Rahatul ăsta ne va înghiţi înainte de a găsi mormîntul!

Dan Calden se împiedică, întinzîndu-se pe jos cu toată aparatura. Însoţitorii lui fură nevoiţi să-l ajute să se ridice.

La orizont apăru în întregime soarele, asemeni unui gălbenuş de ou pătat de sînge. Temperatura continua să scadă însă. Sub imperkas, Nataşa tremura. Jack Wolfe se porni să rîdă.

— La ce bun să fii rusoaică, frumoasa mea, dacă o biată ceaţă de toamnă te dă gata!

— Nu sînt rusoaică, răspunse sec Nataşa. Sînt... Puţin importă ce sînt!

Paul o strînse cu mîna pe după umeri, iar Calden se potoli puţin.

— E-adevărat că îngheţi aici. Am să termin cît mai repede posibil, să localizăm mormîntul şi în cinci minute am sfîrşit. Pentru restul operaţiunilor nu e nevoie să rămînem în cimitir.

— Povestea asta-i cea mai trăznită din cîte am auzit! exclamă Wolfe.

Femeia i-o întoarse:

— Dar totuşi eşti prezent!

Paul îşi verifică fermoarul. Picături de ceaţă începuseră să zboare în aer, sau poate că erau de ploaie. Calden părea să fi găsit ceva în unghiul dintre un zid prăbuşit şi un gard de mărăcini. La urma urmei, gîndi Paul, se arată o aventură destul de palpitantă. Singur electronistul credea în reuşita experimentului. Paul îi propusese expediţia în cimitirul Janac-ului pentru a-i permite prietenului său Wolfe să-l observe. Înainte de a sista propriile călătorii temporale, americanii auziseră vorbindu-se - în viitor - de Calden şi despre invenţiile sale.

Fusese obligat să-l scoată din mîinile psihiatrilor, lucru deloc uşor, mai cu seamă dacă nu voia să înştiinţeze Administraţia Proiectului. Însă Paul Losander avea prieteni pretutindeni, nu numai în America.

Calden îi strigă, iar ei se apropiară.

O strălucire portocalie, deosebit de intensă, se ivi printre arbori. Soarele se ridicase deasupra negurii. La lumina lui, Jack Wolfe şi Nataşa îl zăriră pe Calden, aflat pînă atunci într-o zonă de penumbră, cu o bucată de lemn destul de mare în mînă, lovind furios pămîntul şi strigînd cu voce ascuţită.

Paul Losander şi Jack Wolfe se priviră surîzînd. Tipul era clar sărit, poate chiar complet nebun. Se apropiară fără grabă, doar Nataşa alergă către el. Auziră rostit cuvîntul şarpe. Aha, Calden se zbătea ca un descreierat să omoare un şarpe.

— O viperă? întrebă Paul.

Sub cagula transparentă, electronistul avea faţa de mort. Nu părea să fi înţeles sensul întrebării. Paul ridică din umeri. În sfîrşit găsiseră cimitirul. În mijlocul

ierburilor, al mărăcinilor și al arbuștilor, cruci de piatră și metal se ridicau din loc în loc. Se ghiceau de asemenea contururile lespezilor de marmură și alte obiecte din metal.

Calden aruncă bățul și se apucă să studieze din nou schița.

— Pe acolo, indică el.

Începuseră cu toții să caute în lumina palidă a dimineții, care făcea să lucească dalele încărcate de mușchi. Ajunseră într-un loc unde iarba fusese strivită, doi sau trei ciulini erau decapitați, se distingeau urme de pași.

— Cineva a fost deja aici! exclamă Calden. Este cu siguranță mormîntul lui Jérôme Blaise.

— Să verificăm, propuse Natașa luîndu-i planul.

Doar ea îl ajută. Paul Losander și Jack Wolfe pălăvrăgeau retrași deoparte. Din vreme în vreme, Paul întorcea ochii în vale, apoi îi ridica și studia cerul. Ceața atinsese colina și începea să întindă pseudopode la nivelul solului, în adînciturile cimitirului. Între cer și pămînt se ridica o cortină galbenă de muselină.

— Cu imperkasurile noastre nu sîntem afectați din cale-afară, opină Jack Wolfe. Chiar dacă ploaia se dovedește extrem de acidă.

— Dar aparatele mele! se plînse Calden.

Mormîntul vizitat curînd nu-i aparținea lui Jérôme Blaise. Natașa și inventatorul porniseră să exploreze iarăși împrejurimile, în timp ce Losander și Wolfe reînnodau firul conversației, de astă dată în engleză.

— Metodele noastre sînt, sau mai degrabă erau, complet diferite. Niciodată un explorator de-al nostru nu a văzut ceva comparabil cu... hmm, terasa voastră?

— Să-i spunem esplanadă. Nu mă surprinde.

— A, da?! Ce mă intrigă e că toți călătorii voștri trăiesc același fenomen și efectuează traversarea în

manieră asemănătoare, reluă americanul.

— Din cauză că sînt condiționați astfel. La mijloc este o metodă care lasă puțin spațiu inițiativei și imaginației fiecărui călător, contrar celei utilizate de voi. Avantajul e că Administrația Proiectului poate într-o anumită măsură să-și controleze subiecții, să-i trimită acolo unde vrea, sau să le interzică accesul în anumite zone. Ca inconvenient, după un timp oamenii suferă o serie de salturi frecvente. Denumim "salturi" aceste călătorii spontane și involuntare. Cazul Natașei de pildă, care din această cauză a trebuit să întrerupă explorările.

— Și dumneata?

— Un polițist ca mine nu-și permite salturi. Dealtminteri, sînt un foarte prost explorator. Dacă în prezent sînt unul din principalii copoi ai Proiectului, e tocmai din cauză că am dat greș în cealaltă direcție. Însă nu-mi vine a crede că voi, americanii, ați încetat cu totul călătoriile.

— Toată lumea a încetat, mai puțin voi. Țările democratice, deoarece călătoriile în destin - după cum le spuneți voi - fac imposibilă democrația; dictaturile, deoarece călătoriile le destramă! Și apoi, cercetările de acest gen au fost clasate ca risc 5 acum cîțiva ani. Din 2008, riscul numărul 5 nu mai este admis în Statele Unite. Nici în Rusia dealtfel, nici în Japonia, nici în Brazilia. Codificarea chinezilor diferă oarecum, iar în Europa...

— În Europa, Proiectul Orenbourg constituie un Stat în Stat.

— Banda eurocomuniștilor e mult prea încîntată să-i vadă pe trăsniții Renașterii ocupîndu-se de astfel de copilării, în loc să le dispute puterea!

Natașa îi strigă. Reușiseră să repereze mormîntul lui Jérôme Blaise, invadat de buruieni și mărăcini. Pe o cruce mică, ruptă, din lemn putrezit, se deslușea:

...rôme...lais...5...99...

— Felicitările mele! le ură Paul. Mă întrebam dacă acest mormînt există cu adevărat.

Calden îl auzi. Îngenuncheat pe tumulusul ierbos, plimba cu brațul întins un obiect prevăzut cu o antenă scurtă, în formă de evantai. Picăturile grele ale unei ploi uleioase le cădeau pe cagule, opacizînd hublourile de plexiglas. Jack Wolfe își coborî capișonul. Scoase din buzunar o pălărie de pînză și și-o puse, după care se apropie de Calden și se ghemui lîngă el. O zi palidă și falsă se întindea peste cimitir, insulă plutitoare pe oceanul galben al cețurilor.

Wolfe se aplecă să studieze cadranul detectorului. Cîteva cifre, de la 0 la 5, o serie de gradații. Putea aparține unui manometru oarecare. În schimb, pe laterală mai exista un indicator, mai mic și mai compact și un al treilea în spate. Wolfe se ridică clătinînd din cap și îl fixă pe Paul. Contrastul dintre Calden și Losander izbea în ciuda imperkasurilor care-i acopereau pe amîndoi. Calden era scund, cu un cap rotund, cu un gît descărnat și lung, avea brațe slabe, umerii înguști și puțin încovoiați. Înalt, zvelt, construit din cap pînă în picioare cu o finețe puțin moale, Paul Losander nu era mai atletic decît Wolfe, însă la fel de suplu și poate mai elastic. Clasă înaltă și eficacitate, aprecia americanul. Mai ceva decît el însuși... Cît despre electronist, nu merita să fi părăsit spitalul de psihiatrie de unde abia ieșise. Dealtminteri părea complet pierdut îndărătul plexiglasului cagulei. Se strădui să-i explice americanului că două din acele celor trei cadrane trebuiau să se oprească pe aceeași cifră, între 1 și 4, în vreme ce ultimul trebuia să cadă pe zero. Jack Wolfe pufni plin de dispreț, drăcia aceea nu indica nimic. Era... Nimeni n-ar fi putut spune ce era!

— Sufletul defunctului Jérôme Blaise aproape că a

dispărut, rosti grav Calden.

— Ce? făcu Nataşa.

Inventatorul îi aruncă o privire recunoscătoare. Ea singură se interesa de el.

— 0,9, şopti el. Ai spune că e mort de mai bine de jumătate de veac. Foarte neplăcut, ne obligă să continuăm chiar aici, ori în vecinătate dacă dorim să păstrăm vreo şansă de a stabili comunicarea.

— Vom reveni altă dată, aruncă Wolfe.

— Durează mult? se interesă Losander.

Ploaia începuse să răpăie pe imperkasuri. Nataşa propuse:

— Să intrăm în biserică.

— Ai tot materialul? întrebă din nou Losander.

— Da... Ajutaţi-mă, vă rog!

Alergară către biserică. Ploaia cădea foarte puternic, vertical. Biserica se înălţa dreaptă, goală şi cenuşie, pe una din laturile colinei. Clopotniţa o forma o simplă bucată de zid, acoperită de ierburi agăţătoare; avea un singur clopot, prevăzut cu comenzi electronice. Paul împinse uşa din lemn alb, nou, ce i se deschise înainte. Pătrunse în lăcaş. După un moment de ezitare, ceilalţi îl urmară.

Pe partea din interior a uşii era lipit un afiş plasticat: **Pentru Fericire, pentru Europa, pentru Renaştere, PDR!**

Un autocolant al grupului Oleron se lăfăia pe distribuitorul de apă sfinţită: **Omul nu mai este singur. Xtranii se află printre noi...** Vizitatorii simţiră mireasmă de tămîie. Care va să zică, o ceremonie se desfăşurase aici de curînd. În vecinătatea corului, un număr de scaune fuseseră poziţionate în cerc. Probabil predicatorii Renaşterii frecventau lăcaşul de cult şi o reuniune avusese loc la căderea serii, ceremonie religioasă şi miting electoral în acelaşi timp. Alegerile

prezidenţiale europene se apropiau...

Calden îşi instală echipamentul lîngă baptiseriu. Din vitralii se scurgea o lumină cenuşie, punctată de fluturaşi multicolori. Losander descoperi un întrerupător şi îl acţionă; se aprinseră două becuri albe, mari. Electronistul îngenunchie în faţa aparatelor, conectă detectorul la calculatorul portabil Readman 50 şi începu să sucească butoanele de reglaj.

În nava centrală, Jack Wolfe şi Losander continuară să vorbească în şoaptă. Ploaia răpăia pe acoperiş, formînd o perdea la ieşirea din pridvor. Nataşa se îndreptă spre uşă cu intenţia să o închidă. Paul o opri însă pentru a supraveghea împrejurimile.

— Să-l luăm pe Hitler, în 1920, argumenta Wolfe. Nu era cunoscut decît de un număr restrîns de persoane. Dacă explorările în destin s-ar fi desfăşurat la vremea respectivă, aţi fi avut o problemă Hitler în locul celei Joseph Poney!

Losander arăta distrat şi neliniştit. "Nu trebuia să vin aici!" pronunţă cu voce joasă. Nimeni nu păru să-l audă. Cu glas mai puternic întrebă:

— Ce ziceai, Jack?

Posac, americanul explică:

— Europenii vor să-l identifice pe Joseph Poney, nu? Pentru a-l ajuta, pentru a-l asasina, ori pentru a i se alătura din timp! Găseam uimitor faptul că nu aţi reuşit s-o faceţi pînă astăzi. Gîndindu-mă însă bine, socot că într-adevăr nu ar fi fost uşor nici pentru eventualii călători temporali în 1920 să-l identifice pe misteriosul Hitler, stăpînul Europei anilor '40. Iar timpul...

Wolfe se întrerupsese şi-l privi pe Losander. Ţeapăn şi palid, acesta împietrise.

— Ceva în neregulă, bătrîne?

Paul înghiţi cu dificultate. Ochii săi vioi şi siguri se voalaseră în mod bizar, iar umerii îi căzuseră. Începu să-

şi scoată imperkasul, apoi se răzgîndi. Se apropie de uşă şi scrută curtea, preschimbată de ploaie în umoare sticloasă. Imposibil să vadă ceva, bineînţeles. Se întoarse către Wolfe, apoi către Nataşa, cu o figură rugătoare; buzele i se mişcau, dar de pronunţat nu pronunţă nici un cuvînt.

Loviţi de incomprehensiune, ceilalţi îl observau. Chiar şi Calden încetase să mai meşterească, mut de uimire. Ridicase capul, rotind nişte ochi înspăimîntaţi.

Lumina clipi un moment. Un pîrîiaş minuscul bolborosea în faţa intrării. Nava fu străbătută de un scurt suflu de curent, care intensifică mirosul de tămîie.

Nataşa slobozi un ţipăt uşor şi se precipită spre Paul.

— Îmi amintesc, ca prin vis!

— Ca **de** un vis, corectă Paul cu voce pierită. Cu mine e la fel. Doar de cîteva minute am realizat că aici se va întîmpla... Îţi aminteşti scena ca prin vis căci constituie amintirea unei amintiri, iar la momentul dat, ai impresia unui fapt deja văzut, dar senzaţia e falsă. Cînd te aflai în viitor...

— Să plecăm înainte! gemu Nataşa.

— Nu.Ştii bine că nu-i **posibil.**

— Dar nu ştiam că eşti înarmat!

— Sînt, recunoscu el.

Aruncă brusc imperkasul, sub care purta un luxos costum de piele. Puse geanta pe distribuitor, scoase un termos cu băutură caldă şi un pahar de plastic.

— Îmi aduc aminte că înainte am băut cafea...

— Nu, eu una nu am băut. N-aveam cum!

Paul surîse, după care plonjînd cu mîna sub vestă, scoase la iveală un masiv Clark mixt cu încărcătură energetică şi-l făcu să salte în mînă. O grimasă îi deformă chipul. Buzele îi tremurau, dar braţul drept, întins, părea dăltuit în piatră.

— Nu, Paul! exclamă Nataşa. Nu trebuie! Nimic nu te

obligă să-i ucizi.

Bărbatul săltă cotul stîng ca pentru a o lovi. Apoi se retrase către colțul unde ședea Calden. Jack Wolfe se rezemă de perete, lîngă poartă.

— Comedia devine pasionantă, rosti el. Regret că i-am pierdut începutul.

Mîna stîngă i se ridică la nivelul centurii.

— Ploaia se va opri, făcu Paul. Nu sînt sigur, poate în cîteva minute... Cred că totul s-a desfășurat foarte repede...

— Foarte repede, încuviință Natașa.

Americanul ținea în pumn un pistolet minuscul cu ace, Pnumekîn N'Man.

— Sticleții au sosit... vor sosi, continuă Paul. Doi bieți **seruri** nenorociți!

— **Seruri**?

— Securitatea rurală, ex-jandarmii... pe care-i voi ucide! sfîrși Paul prin a ridica arma.

— De ce? sună scurt întrebarea lui Wolfe.

— De ce?

Paul se uită încolțit în jur, fără să răspundă. De ce? Avea să îi doboare, își aducea aminte să o fi făcut. Amintirea crimei cîntărea greu în viața sa, însă nu putea schimba nimic.

Calden se prăbuși hohotind peste aparatură.

— Nu am izbutit încă! gemu el. Dar am s-o fac, o jur! Și va funcționa!

Ceilalți abia de-l învredniciră cu o privire. Jack Wolfe își încordă degetele pe N'Man.

— Ascultă, Paul, rosti calm în franceză, ne cunoaștem de multă vreme. Am apreciat colaborarea dintre noi. Văd că nu ești tu însuți, **just now**. Proprii noștri călători au avut astfel de necazuri, nu trebuie să te lași prins în capcană. Dă-mi Clarkul și să mergem, nu sînt sigur că au să vină, însă e mai bine să nu întîrziem.

Dă-mi-l...

— Nu.

— Am să inventez alte lucruri! strigă Calden. Iar ăsta va merge, o promit!

Nimeni nu se ocupa de el.

— Atenţie! îşi continuă americanul argumentaţia. În pofida amintirilor pe care crezi a le avea, nu e vorba de trecut. Sîntem în prezent şi putem face ceea ce dorim.

— E primejdios, îl contrazise Losander.

— Nu. Ceea ce e primejdios e să te laşi prins în cursă. Călătorii noştri primeau instructiunea să nu ţină cont niciodată de amintirile din viitor! La drum!

Cei doi se înfruntară o clipă, cu armele aţintite. Apoi Losander coborî cel dintîi ţeava pistoletului.

— OK, ai dreptate Jack. Nu cred în inversia cauzalităţii.

Ploaia încetase, Calden îşi aduna singur materialul. Nataşa ieşi prima, după care dădu înapoi.

— Sînt aici!

— Să nu ne pierdem cumpătul, suflă americanul.

Cei doi seruri purtau, fixate pe umeri şi pe gît, cockpituri de protecţie din plexi transparent, făcîndu-i să semene cu îngerii de pe icoane. Lăsaseră motocicletele mari şi roşii de o parte şi de alta a unui arbore bătrîn din curtea bisericii. Construcţiile înconjurătoare erau reşedinţe de vară, goale şi închise. Soarele strălucea deasupra acoperişurilor, spre vest se înălţa un curcubeu vaporos, pierzîndu-se peste ocean.

Cele două grupuri se întîlniră în faţa pridvorului. Paul Losander se retrase precipitat, refugiindu-se în interior. Jack Wolfe alergă spre el, iar unul din seruri ridică arma, o puşcă Millerov.

— Stai!

Cel de-al doilea îşi scoase la rîndu-i arma, obligîndu-i pe Calden şi pe Nataşa să se apropie de zid, la doi paşi

depărtare. Se auzi un zgomot puternic, străfulgerarea unei descărcări energetice lumină interiorul bisericii. Trăsese primul serur . Jack Wolfe căzu, atins în spate de un glonte. Polițistul avansă imprudent pînă la ușă. Încărcătura lui Losander îl nimeri în plin. Omul scăpă pușca, care se izbi cu zgomot de dalele de piatră, apoi se îndoi din mijloc, iar cockpitul se sparse. Calălalt polițist se răsuci către intrare, cu arma deja îndreptată. Simultan se apropie de zidul unde așteptau Calden și Natașa, dorind să se îndepărteze de axul tirului. Cu toată forța, Calden îl lovi cu aparatul său, cu acel R 50 mai mult sau mai puțin transformat și suspendat de AM cu o curea. Omul îi prezenta profilul. Cockpitul amortiză șocul, însă polițistul fu dezechilibrat și proiectat înainte. Se trezi înaintea lui Losander, cu Clarkul ațintit asupra sa. Traseră amîndoi. Serurul era însă dezechilibrat, iar gloanțele îi ricoșară, pierzîndu-se aiurea. Clarkul nu-i lăsă nici o șansă. Fu aruncat în mod violent înapoi și căzu. Calden se precipită spre el fierbînd de furie, cu Readmanul ridicat sus.

— O voi face, jur!

Natașa închise pleoapele și se sprijini de zid să nu se prăbușească. Paul fixă țeava pistoletului cu ochii rătăciți, se îndreptă spre femeie, îi puse mîna pe umăr și îi spuse trist:

— Nu m-am putut stăpîni, l-au ucis pe Wolfe. Trebuia să se întîmple!

- 6 -

Vincent Blaise se întoarse de la cantină pe o cale şerpuind în lungul plantaţiei de bambuşi uriaşi. Noaptea era senină, luna nouă trasa un cerc perfect pe cerul palid. Spre nord-vest, o pată roşiatică se înălţa pînă la înălţimea Carului Mare, izvorînd din zona industrială a Atlanticului. Aerul văii se păstra însă limpede. Un miros de humus proaspăt urca din sol, de sub bambuşi. Se auzeau păsări piuind, în grădina unui director trăncăneau maimuţele... Lui Joseph Poney i-ar fi plăcut această scenă. Da, Joseph Poney, primul diriguitor european cu ambiţia să apere natura şi care reuşise în intenţie. Iar în 2025 se plătea preţul succesului.

Furat de gînduri, Vincent se oprise la umbra bambuşilor. Brusc zări doi bărbaţi ce se plimbau, fără să-l vadă, în apropierea sa. Din instinct le ascultă conversaţia. Încerca sentimentul unei ruperi prea îndelungate de prezent şi o nevoie organică îl împingea să se informeze prin orice mijloace.

Inşii discutau. Auzi un glas puternic, chiar dacă reţinut, cu accent meridional şi o voce şuierătoare, accent estic. Poate străini.

— ...nu încă oficial?

— Nu, lipseşte acordul francezilor.

— A, da. Doctorul e naturalizat francez.

— Ar fi preferat cu Morel. Dar Morel n-ar avea nici o şansă, nici el şi nici altul dealtminteri. În spatele lui Mickey Trogen, indiscutabil, nu se află decît doctorul Orenbourg pentru întrunirea unanimităţii în cele zece state ale Uniunii. Tocmai pentru că e străin. Şi astfel francezii vor avea favoarea unui vicepreşedinte, chiar dacă născut lîngă Leningrad!

— Cu condiţia ca tandemul Trogen-Orenbourg să fie ales!

— **Ştim că a fost.**

— Mă rog, sondajele îi dau lui Mickey Trogen de la 39 la 47% în primul scrutin, funcţie de vicepreşedintele desemnat.

— Stăm mult mai bine decît atît!

— Nu m-ar mira ca Trogen-Orenbourg să cîştige din primul tur.

Apăru o maşină. Silenţioasă. Vincent se aruncă la pămînt să scape farurilor, se lovi de trunchiuri, cîteva şocuri surde iar frunzele foşniră.

Cei doi necunoscuţi, care se găseau la vreo zece metri, îl auziseră. Se opriră, începură să şoptească... apoi avansară către el. La lumina Lunii Vincent observă că unul din ei era înarmat. Păreau să-şi fi dat seama că fuseseră spionaţi. Vor ezita oare să tragă? Desigur, însă... Vincent socoti că în liniştita Vale a Eyre-ului se petreceau lucruri foarte îngrijorătoare.

Se decise să nu înfrunte riscul prezentat de necunoscuţi. Nu avea de ales; pătrunse în pădurea de bambuşi. Ştia că se întindea pe cel puţin două-trei hectare, suficient ca să scape unei eventuale urmăriri. O geană de lumină îi permise să se fofileze destul de repede printre cele dintîi rînduri, după care se instală obscuritatea. Vincent patina pe solul moale, căptuşit cu frunze şi cu humus. La fiecare cîteva clipe se izbea de

cîte un trunchi dur şi neted. I se părea că întreaga plantaţie vuia de pe urma loviturilor sale; încerca să se îndepărteze de şosea, de sursa de lumină şi singur întunericul îi confirma direcţia cea bună.

Gîfîia. Sub bambuşi domnea o umezeală sufocantă. Din pămînt se ridica un miros acru, dezgustător.

Vru să se agaţe de o tulpină, dar ea era prea groasă şi mîna îi alunecă. Căzu în genunchi. Sub palme descoperi un tapet mătăsos, gros, moale. Tentaţia fu să rămînă pe loc. Nu ştia ce distanţă îl despărţea de drum. Ceilalţi îl mai urmăreau? Îl urmăriseră vreo clipă? Nu era puţin cam paranoic?

Se ridică şi porni în zigzag printre giganticele graminee. Îşi lovea fără încetare capul, umerii, genunchii, tot corpul îl durea. Nu mai vedea nimic şi abia reuşea să mai respire.

Se opri un moment. La ce bun această fugă absurdă? Necunoscuţii renunţaseră cu siguranţă să îl urmărească în întuneric. Nu, angoasa îi strivea pieptul, îi usca amigdalele, îi tăia picioarele. Spaima... Ajunse într-un luminiş. Alergă, se agăţă de o liană şi se prăbuşi din nou.

Iar împiedicîndu-se, îşi aminti de căzătură. Sau de o alta, identică. Aducerea aminte fu atît de intensă, emoţia într-atît de puternică, încît timpul îngheţă. Vincent rămase suspendat în aer, după care plonjă spre sol, între bambuşi.

Simţi obişnuita senzaţie de basculare. Ameţeală, fulger alb, voal negru, străfulgerare albă. Şi se pomeni de cealaltă parte a memoriei. Trecerea, atît de penibilă cînd se executa sub controlul tehnicienilor Proiectului, se făcea spontan cu o uşurinţă derizorie. O călătorie spontană, nu prima pentru Vincent...

În genunchi, într-un luminiş minuscul, în continuare înconjurat de bambuşi. Se lumina de ziuă. Ba nu, început de după - amiază. Îi era teamă. De ce? Încă nu

ştia. Acomodarea cu noua personalitate necesita un oarecare timp.

Îi era teamă, se sufoca şi îi era frică.

Ar fi trebuit totuşi să se simtă în siguranţă, la adăpostul trunchiurilor înghesuite într-un hăţiş impenetrabil. Cine să-l urmărească pînă acolo?

Calculă. Răspunsul era limpede, cîinii. Se gîndi la Tot. Nenorociţii aceştia aveau cîini transformaţi genetic, bine dresaţi, arţăgoşi şi cruzi. Ascultă. Nimic. Ridică una din mînecile largi ale hainei. Puţin mai jos de cot ea i se lipise de rană. Ce rană? Schiţă o grimasă, osul îl durea, dar plaga era puţin adîncă. Scăpase ieftin.

Căzînd la verticală, lumina zilei se dovedi suficient de vie să-i permită să-şi examineze braţul. Uneori cîinii Gărzilor verzi - sau negre, cenuşii sau galbene... - purtau un soi de proteze metalice să le întărească colţii şi maxilarele. O simplă zgîrîietură, îşi spuse, ce nu avea cîtuşi de puţin aspectul unei muşcături. Nu reuşea să-şi amintească împrejurările în care se rănise. Plimbă mîna pe obraz, nu se bărbierise de o bucată de vreme, dificil de apreciat. Se ridică şi se sprijini de un bambus, neted şi rece. Unde mă aflu?

Valea Eyre-ului? Nu, ci... Se găsea în lumea lui Joseph Poney! Reşedinţa numărul IV, undeva în Spania. Memoria îi revenea treptat. Iulie 2025, lovitura maiorului Knabo, şeful serviciilor speciale, sprijinit de comandourile Ligii Est-Vest. Trupe inamice debarcaseră pe neaşteptate în Spania, în Golful Gasconiei şi în Mediterană. Graţie trădării maiorului, desigur.

Knabo? Vincent îşi răscoli amintirile mai vechi. Vincent Blaise al anilor 2010 se suprapunea peste cel al anilor 2025. Începu să alerge printre bambuşi, să se lovească iarăşi de trunchiurile dure, de nodurile tăioase. În plină zi chiar - ghicea după soarele în apropiere de zenit - o penumbră groasă domnea în pădurice. Am

procedat bine refugiindu-mă aici.

Nu-şi cunoştea duşmanii, urmăritorii, în caz că era urmărit. Imposibil să-şi amintească, era de partea conjuraţilor, sau alături de fideli? Întrebare esenţială. Îl ura pe Joseph Poney şi pe toţi Imperialii. Patronul său, şeful Jeppner, era o creatură imundă, îi dorise moartea de mii de ori. Se găsea aşadar de partea conjuraţilor, militarii maiorului Knabo, chiar dacă nici ei nu valorau prea mult.

Şi totuşi...

Liga atacase. Poate pentru Europa asta semnifica sfîrşitul întunericului. Oricare ar fi fost noul regim, susţinut de americani şi ruşi, nu se putea compara cu abominabilul Imperiu al lui Joseph Poney. (Sigur oare?)

Treptat, penumbra dispărea. Vincent nu realiză imediat că atinsese liziera plantaţiei. Înţelese apoi pericolul şi se întinse la pămînt. Se afla la cîţiva metri de un drum, se ghemui cît putu mai bine; cunoştea prea puţin Reşedinţa IV. Îl întovărăşise pe Jeppner ce urma să fie primit în audienţă de către Joseph Poney. Evenimentele îi surprinseseră aici. Erau prezenţi o serie de poneişti de marcă: Hadegen, Mitlander, Van Hopper, Marie Landot, de Razac, mama lui Brunswick, generalul Berek, Dan Calden... Şi Haru Nebunul trebuia să fie aici, împreună cu stăpînul său. Şi Nataşa...

El însuşi, Vincent Blaise, fost călător, membru în Consiliul Viitorului Apropiat, făcea parte din ilustrul anturaj. Un fidel companion al domnului Dictat! Chiar dacă în altă parte complota...

Îl însoţise pe Jeppner, ori poate că era urmărit de gărzile verzi - sau negre, cenuşii sau galbene... - şi abia reuşise să le scape. Venise la Reşedinţa IV să îndeplinească o misiune încredinţată de generalul Duax, căci existau două mişcări de rezistenţă: revoluţionarii maiorului Knabo şi moderaţii lui Duax. Fireşte, Liga îi

susținea pe cei din urmă.

Generalul Duax? Nu, generalul Duax nu era real. Vincent îl imaginase, un personaj al viselor sale din copilărie. Duax și Knabo, o simplă poveste pe care și-o istorisea la nesfîrșit. Maiorul Knabo nu exista nici el.

Cîinii!

Vincent se cuibări pe covorul de frunze uscate. Sunetul se restabilise ca prin minune în acest film, unde el era simultan erou și spectator! Numeroase zgomote îi izbeau timpanele: țipete de oameni, lătratul furios al animalelor, uruitul motoarelor, țiuitul îndepărtat al descărcărilor energetice și al putrefactoarelor. În jurul Rezidenței numărul IV lupta continua. Atacatorii, insurgenți ori comandouri străine, încercuiau fortăreața dictatorului. Vincent trăi un moment de ușurare: n-aveau timp să se ocupe de persoana lui. Urletele cîinilor se auzeau dinspre cuști; în plus, aproape încetaseră. Animalele erau moarte - masacrate?

Ușurarea fu înlocuită de neliniște. Își puse întrebarea: de ce mă ascund aici, printre bambuși, în loc să fiu lîngă Joseph Poney?

Alături de Joseph Poney, sau de partea insurgenților?

Să fi părăsit Monseniorul Reședința? Trebuie să aflu, poate-i ultima mea șansă să îl văd în viață și să-l identific. Ah?! Ceva nu se potrivea în raționamentul său, dar nu importa. Să ajungă la Reședință, indiferent de riscuri. Se ridică. Se găsea la marginea unei alei, în strălucirea orbitoare a verii spaniole. Sub bambuși, aerul era dens și umed, mai ceva ca într-o seră. Cu cîteva secunde mai devreme se aflase încă, cel puțin cu o parte a personalității sale, în Centrul Orenbourg Sud-Vest. În 2020...

În sfîrșit se racordă total la viitor; iulie 2025. Ultimele zile ale lui Joseph Poney - cine știe? În orice caz,

începutul finalului. Pentru Europa, eliberarea, dar pentru călătorul Vincent Blaise o catastrofă personală. Ticălosul nu va crăpa înainte să îl recunosc! (La fiecare voiaj făcea aceeaşi promisiune şi aproape de fiecare dată era pe punctul de a-l recunoaşte... După care uita...)

Joseph Poney nu avea să moară fără să utilizeze Poney-Dragonul. Arma supremă servise o singură dată în momentul cuceririi, între 2017 şi 2020. Vincent nu-i cunoştea efectele, se vorbea despre o fulgerare albastră, urmată de către o obscuritate totală. Unii susţineau că Poney-Dragonul avea o acţiune mai puţin periculoasă, dar mai subtilă. Joseph Poney apăsase poate butonul roşu - dacă exista un buton roşu - lovind inamicul departe, la el acasă, în văzduh, pe mare, pînă la sateliţi şi submarine...

Vincent ieşi din pădurice. Începu să alerge, pe jumătate aplecat, de-a lungul lizierei. Fugea gîfîind, un miros acru îi înţepa gîtlejul şi îi tăia respiraţia.

...Joseph Poney era în stare să întoarcă Poney-Dragonul împotriva propriei persoane, dacă pierdea orice speranţă. Întreaga Reşedinţă IV ar fi fost distrusă, oraşul vecin transformat în cenuşă şi mai multe zeci de kilometri pătraţi ai teritoriului spaniol arşi pînă la piatră...

Vincent rămase nemişcat. Ţiuitul armelor se apropia. Din vreme în vreme, peste el se ridica cîte un urlet omenesc. Un nor de fum galben se ivi deasupra Reşedinţei. Poney-Dragonul? Un hover-wonder trecu în plină viteză doar la cinsprezece metri de Vincent, pe drumul perpendicular. Nu reuşi să-şi dea seama cui aparţinea. În dreptul pinilor, al cedrilor, al arborilor sequoia şi al magnoliilor care mascau Rezidenţa se zări o străfulgerare. Instinctiv, Vincent se adăposti în pădurice - palmieri şi bambuşi amestecaţi. La fel de repede se împiedică de un trup întins, călcîiul cizmei i se scufundă

într-o baltă de sînge. În unghiul celor două şosele se găseau împrăştiate o duzină de cadavre.

Vincent recunoscu uniformele gri-verzi ale gărzilor poneiste şi cămăşile albastre ale spaniolilor din Legiunea Renaşterii. Cei mai fideli dintre fideli. De jur împrejur, bambuşii fuseseră crestaţi, iar vîrfurile frunzelor arse. O torpilă uşoară ori o grenadă exterminase întreg grupul; oricum, o armă clasică. O armă a Ligii, fără îndoială. Vincent se întrebă încă o dată ce făcea acolo, singur, în acel parc abandonat de apărători. Epicentrul luptelor părea să se fi mutat de partea cealaltă a Reşedinţei, înspre plajă. Ce se întîmplă în fortăreaţă? Murise Joseph Poney? Capitulase? Se pregătea să lanseze Poney-Dragonul? Fugise?

Gîtul îi ardea, iar în creier simţea pulsaţii de durere. Un soi de junghiuri în piept şi în spate îl făceau să se strîmbe din timp în timp. Îi era extrem de sete. La vederea cadavrelor, fu gata să vomite. Dădu înapoi, se lăsă să cadă pe pămînt, întorcînd spatele hecatombei. Mirosul persista însă, nu reuşi să evite greaţa, mintea i se înceţoşa. Se întinse pe salteaua de frunze, se sufoca. Începuse să simtă arsuri vii în ochi, pe buze, pe limbă. Temperatura singură nu explica starea de rău. Coborî pleoapele. Tîrziu, deoarece creierul lupta din greu cu somnul, înţelese că suferise arsura unui gaz insidios. Gîndi că avea parte de o moarte blîndă. Deja durerile i se atenuau, doar setea rămînea la fel de vie. Prea tîrziu ca să mai încerce ceva; dealtfel, nimeni nu avea să vină să-l ajute...

Ba da! Se auzi strigat pe nume. "Şefule Blaise!" Şi îşi aminti că de această-dată nu avea să moară. Simţi pe obraz ceva vîscos, pe nas, pe gură. Pricepu că un cîine îl lingea ca să îl trezească. Deschise ochii şi îl văzu pe Tot.

Tot! Iar Attilio Jeppner se apleca spre el, întinzîndu-i mîna. Sînt unul de-al lor! Îşi aduse aminte, lucrurile nu

erau aşa simple. De la întoarcerea sa (întoarcere?) juca un joc dublu sau triplu, dificil şi primejdios. Desigur că de aceea se găsea în pădurea de bambuşi, singur şi rănit. Tot îl regăsise în fundul parcului abandonat...

Tot!

Nu! gemu el. Nu vreau, niciodată alături de acest monstru... Şi lumina zilei se stinse. Scena se şterse, memoria lui Vincent basculă. Călătoria spontană se încheia, brutal. Se trezi în Valea Eyre-ului auzind cum o voce rosteşte:

— Nu m-ar mira ca Trogen-Orenbourg să cîştige din primul tur!

Mai tîrziu, Vincent rememoră **voiajul său spontan.** Trăise un eveniment ce preceda cu puţin marele dezastru al Imperiului. Puţin cîte puţin, Joseph Poney avea să fie încercuit de adversarii din interior şi din exterior - aliaţi într-o măsură mai mică sau mai mare - în ultimul sanctuar din centrul Franţei: faimosul Patrulater Auvergne.

De voie de nevoie, el însuşi nu ştia precis, Vincent Blaise îl urmase pe Monseniorul Dictator în Auvergne, ducîndu-şi pînă la capăt misiunea de agent cu două feţe.

Pînă la capăt?

- 7 -

— Regret, bătrîne. În explicațiile dumitale sînt prea multe inconsistențe, prea multe pete albe în program.

— Ascultați-mă, domnule Comisar, insistă Paul Losander. Nu mă cunoașteți suficient de bine. Știți că dețin funcții, să zicem de securitate, în cadrul Fundației Renașterii a doctorului Orenbourg. Fac parte dintr-o administrație importantă. Am șefi și prieteni puternici și bine organizați. Nu vă miră? Perfect. Dacă aș fi vinovat, aș fi acoperit într-un fel sau altul, aș poseda un alibi inatacabil, ceea ce se va întîmpla cu siguranță dacă se va dovedi absolut necesar. Recunosc valoarea anchetei info-logice, cel puțin în anumite cazuri, dar sistemul are limitele și pericolele sale. Acuzația dumneavoastră nu va ține în fața unui tribunal, cu atît mai mult cu cît în acel moment explicațiile mele vor fi impecabile... ca în cazul unei reale vinovății. Iar calculatoarele dumneavoastră vor trebui să argumenteze ce căutam în biserica aceea pierdută, în compania unui agent american. Pe deasupra, motivul pentru care aș fi tras în jandarmii veniți să-mi verifice actele!

— Foarte bine, domnule Losander. Tribunalul va decide. Habar n-am ce făceați la Janac, ori pentru ce ați tras. Nu o voi ști probabil niciodată, dar supozițiile info-

logice care apasă asupra dumneavoastră sînt grave. Am o delegaţie mecanografică ce-mi permite să vă reţin în aşteptarea mandatului judecătorului de instrucţie. Nu am intenţia să tergiversez, regret... A, iată că sună cei de la judiciar. Analiza situaţiei începînd cu... Şi mai e ceva, ordinatorul consideră că...

Urmară cinzeci şi şapte de secunde de linişte, socotite de Paul Losander deosebit de lungi, dar respectate de el cu religiozitate. Apoi Comisarul ridică privirea.

— Mă rog, făcu el. Scuzele mele. Unul din cei doi seruri răniţi şi-a revenit şi a putut depune mărturie. Şi-a recunoscut agresorii, vendeeni autonomişti[2]. Tot ei au aruncat în aer şi biserica din Janac, fără să le ştim motivele. Ciudat, însă asta e situaţia. Ancheta infologică va fi reluată de la zero potrivit acestor probe. Sînteţi liber.

Paul Losander surîse sarcastic şi-i întinse mîna Comisarului.

— Pe cerul din Janac au apărut semne?

În orice caz, unul cu certitudine: cel al puterii PDR şi a Mişcării Orenbourg. Cumva, aliaţii şuani (afacerea avusese loc pe teritoriul lor) interveniseră. Pentru a salva partidul dintr-un viespar nenorocit, nu puţini adepţi acceptaseră să se sacrifice...

Măcar să fi dat pe mîinile autorităţilor trădătorii sau indezirabilii, ca să profite de ocazie!

- 8 -

Tînăra se numea Agnès şi purta tunica galbenă a Serviciului Social. Bărbatul în uniformă gri-argintie aparţinea neîndoielnic Secţiunii Medicale (Grupul de Intervenţie Medico-Social). Nu-şi declinase identitatea. Vincent se strădui să rememoreze visul în care fusese răpit de Gimsoni şi transportat într-un campus psihiatric. În minte nu-i venea nici un detaliu clar şi ştia că nu trebuie să se încreadă prea mult în reminiscenţele viitorului.

— Am fost trimişi să vă conducem la Samba să-l întîlniţi pe profesorul Semens, declarase omul.

Frază rostită cu o voce seacă, mecanică; te puteai întreba dacă personajul nu era robot. În fapt, anumiţi agenţi ai acestei poliţii foarte noi umblau cu trupurile căptuşite de microprocesoare, care-i transformau uneori în veritabile maşinării de detecţie şi spionaj.

— Vă rog să-mi predaţi memoratorul, ceru Agnès cu un surîs dezarmant. Regulamentul.

Vincent ridică din umeri şi îi întinse aparatul. Îşi luase deja precauţii, cea mai mare parte a memoriilor conţinute în AM erau bruiate sau goale. De acum înainte avea să se lipsească de aparat. În lumea lui Joseph Poney nu existau AM-uri.

Se aşeză pe bancheta din spate a hidroverului semiautomat. Motorul demară instantaneu, fără şocuri. Lui Hitler îi luaseră şapte-opt ani să cucerească Europa. Cu mijloacele moderne, Joseph Poney o va face în douăzeci de luni. Mai cu seamă dacă are de partea lui cauzalitatea!

Închise ochii să nu se lase furat de peisajul de toamnă, peisaj topind tonurile de verde, auriu şi roşu într-o revărsare de lumină tandră. Socotea că i-ar fi luat secole de meditaţie ca să analizeze informaţiile adunate, materiale brute îngrămădite de-a valma sub o mare de reziduuri. Trebuia să înveţe să se dispenseze de AM, era capabil să o facă. Iată, graţie antrenamentului Proiectului poseda un ceas mental deosebit de exact. Nu îl folosise de mult; ocazia era potrivită să-l repună în funcţiune. Deci, ora la care se prezentaseră Gimsonii: 13,58. Rezistă dorinţei de a verifica. Era suficient de destins, ieşirea îl amuza, nu-i era teamă.

Vehicolul se opri pentru control: 35 de secunde. Mireasma pădurii deveni extrem de intensă, cu o dominantă de răşină. Auzi cîteva ţipete de păsări, apoi vehicolul străbătu un nor de fum.

Vincent mirosi. Euforia i se spulberă puţin. Şi dacă... Ah, ai să vezi. Într-un fel sau altul se va descurca, căci destinul său dura pînă la pata neagră din noiembrie 2025. (Iar pata neagră constituia un fenomen general, trăit de către toţi călătorii temporali.)

Îl obseda o frază: **Nu încerca să ghiceşti. Încearcă să-ţi aduci aminte**. Unde o auzise prima dată? Greu de precizat acum, în memoria ta există multe bucle. Creierul ar trebui să-ţi înlocuiască cel puţin un Readman 20. Poate chiar un R 50, cum are Calden. (Unde a dispărut şi ăsta?) Pe la începutul anului 2007 intrase în conflict cu regulile, destul de stricte, ale codului populaţiei şi sănătăţii. Fusese internat în Centrul de Primire din Soulac. Pe parcursul anumitor teste i se

detectase aptitudinea față de voiajul temporal. **Nu încerca să ghicești. Încearcă să-ți aduci aminte,** povățuia fata în salopetă albă. Părăsise însă Centrul. În iunie fusese arestat pe o plajă a Atlanticului, unde vindea băuturi. Trecuse drept alcoolic. O lună mai tîrziu, evadat de la CIDA (Centrul de Internare a Delicvenților Alcoolici) din Palenqua-Nouvelle, fugea să se angajeze în Valea Eyre-ului. Știa de multă vreme că destinul i se împletea cu cel al doctorului Orenbourg.

Deschise ochii, sosiseră la Institut. Gimsonii nu îl răpiseră.

Își privi ceasul. Cronometrul lui intern nu indica decît douăzeci și cinci de secunde diferență (nu mai mult de doi la sută). Bine ar fi dacă și creierul mi-ar funcționa așa!

Un mic dirijabil plutea deasupra grădinii zoologice. Pe flancul său, un slogan: **Pentru fericire, pentru Europa, pentru Renaștere: PDR!** Ei, dacă macacii și ornitorincii votează PDR, de ce nu și dumneata?

Cei doi Gimsoni îl însoțiră pînă la clădirea administrației, aducînd cu o farfurie zburătoare cu nenumărate hublouri, postată pe un singur picior cilindric. Acesta măsura în diametru circa șase-șapte metri. În el se găsea oficiul portarului, ascensoarele și postul de control (minuscul, însă înțesat de copoi). Vincent se opri. Gimsonul din spate se împiedică și fu nevoit să se sprijine de un arbust. Ăsta ori e o mașinărie dereglată, ori e beat ca un albanez!

Nu era nevoie de calculator ca să-ți dai seama că ICZ era, ca și Centrul Orenbourg dealtfel, ticsit de polițiști. Lucru explicabil pentru Centrul OSV, dată fiind natura cercetărilor. Oficial însă, profesorul Semens nu se ocupa decît de etologie. Ei bine, își spuse Vincent, la Samba și în Valea Eyre-ului se desfășoară activități nedeclarate. Oare PDR nu-și vîrîse și el codița?

Nu se pregătea aici, într-un fel sau altul, dar sub oblăduirea cîrmuirii, ascensiunea lui Joseph Poney?

Gînduri periculoase...

Mai cu seamă dacă Gimsonul era un cyborg capabil să recepţioneze de la cîţiva metri procesele mentale umane! Deşi Vincent prefera varianta beţiei, se strădui totuşi să-şi golească mintea.

Un bărbat în uniforma albă, cu manşete portocalii, a poliţiei scientifice, îi întovărăşi pînă la ascensor. Cabina dispăru brusc, iar Vincent se pomeni în mijlocul unui birou octogonal, tapetat cu frunze moarte, mai exact decorat ca o imitaţie de toamnă. Un tip într-o tunică imaculată şedea lîngă un caliciu de comunicaţii; un altul ocupa un fotoliu adînc, în centrul încăperii. O femeie îşi făcea de lucru în faţa unui cub holografic. Pe un ecran panoramic plasat între două ferestre rotunde, debita sloganuri lenitive cel mai celebru personaj al publicităţii europene: **şopîrla solemnă**.

Cîteva cuvinte aruncate şi poliţistul dispăru. Bărbosul în alb, probabil profesorul Semens, ieşi în întîmpinarea lui Vincent.

— Încîntat să vă cunosc, domnule Blaise. Doctorul Orenbourg mi-a vorbit de dumneavoastră. Se pare că sînteţi un obişnuit al viitorului şi că ştiţi mai mult decît oricine despre Joseph Poney...

Vincent strînse fără vigoare mîna ce-i fusese întinsă. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe chipul pătrat, greoi şi rece al profesorului. Ochii mici, albaştri, pătrunzători şi alunecoşi în acelaşi timp, gura aceea aproape lipsită de buze dar cu o umbră de mustaţă roşcovană, nasul turtit, palid, cu o gîlmă de carne în vîrf, arcadele masive şi spîne, urechile rotunde... O, da, le văzuse undeva în viitor! Trăsăturile, privirea, nasul, gura, era convins. Din instinct făcu un pas înapoi. Îşi stăpîni greaţa cronică ce-i urca din stomac. Nu greşesc,

este doctorul Nemes. Nemes, Nimitz, cele două nume se suprapuneau în memoria sa, desemnau poate una şi aceeaşi persoană. Nemes putea fi o prescurtare de la Nemesis, însă la fel de bine anagrama lui Semens, cu o diferenţă de o literă doar.

Vincent strînse din dinţi, ridică bărbia şi înghiţi în sec. O clipă, ochii îi trădară scîrba. Luptă şi reuşi să-şi domine revolta. Părea a fi cea dintîi întîlnire, **în prezent**, cu unul din acoliţii lui Joseph Poney. Doctorul Nemesis, Nemes exterminatorul, creatorul lagărelor poneiste...

Se încordă, îşi înfrînă pornirea de a se arunca asupra acestui om. Maxilarele-i erau încleştate, ochii ieşiţi din orbite. Uitase scopul vizitei, privea fix. Profesorul nu se mişca. Brusc, ceva mîrîi surd într-un colţ al încăperii. Un animal monstruos îşi făcu apariţia şi se întinse leneş, cît era de lung, un cîine din specia lui Tot, dar şi mai mare încă. Roşcat, cu ochi enormi şi fără de culoare, cu labele terminate cu gheare imense. Spre deosebire de Tot, dulăul profesorului Semens era cumplit de gras, pielea îi forma pe gît, pe umeri, pe spate şi chiar pe burtă pliuri adipoase, late cît două mîini împreunate. Fălcile întunecate, ridicate, dezveleau dinţi ascuţiţi, înghesuiţi şi probabil supranumerari... Ca şi Tot, un **animal manipulat**. Iată ce se fabrica la Samba, în paralel cu cercetările zoologice: manipulări. Mai tîrziu, profesorul Semens, mai precis doctorul Nemes, va crea faimoasele Centre de Inginerie Genetică Experimentală (CIGEX-urile), utilizînd materialul uman pus la dispoziţie de lagărele de prizonieri.

— Pace, Oiţă! rosti profesorul cu voce neutră.

Oiţă, ha, ha, ha! Dulăul îşi încetini înaintarea şi-şi înghiţi mîrîiturile, dar nu se opri de tot. Vincent crezu că avea să fie atacat şi că stăpînul nu se va opune ferm. Mai făcu un pas înapoi, abia auzind hohotul profesorului. Poate că Oiţă nu era însă periculos, grăsimea trebuia să-i

înăbuşe agresivitatea. Pe Vincent îl fascinau mai cu seamă ochii fiarei; nu erau ochi de cîine. Foarte mari, rotunzi, semănau cu nişte bile de sticlă de mărimea unui ceas bărbătesc. Nu reflectau nimic, nici furie, nici inteligenţă, vid. Erau mai mult decît înspăimîntători, te înnebuneau.

Vincent urmări cum cîinele se pregăteşte să sară. Nu intervenea nimeni. Poate şi aceasta se încadra în experimentele Centrului. Din reflex duse mîna la buzunar. Nu era înarmat, atunci de ce acest gest? Ah, pentru un motiv deosebit de simplu: în viitor va fi înarmat... **Nu încerca să ghiceşti. Încearcă să-ţi aduci aminte**. Ce-a urmat? Nimic, nu s-a întîmplat nimic. Cîinele a făcut un salt nevolnic, zece centimetri în înălţime şi mai puţin de o jumătate de metru în lungime. Cu aceasta, încercarea s-a sfîrşit. Profesorul Semens izbucneşte în rîs. Vexat, animalul se retrage în colţul lui, cu coada între picioare.

Vincent salută sec şi se îndreptă spre ascensor.

Afară îi regăsi pe cei doi Gimsoni; fără altă explicaţie urcă în hidrover.

Se întinse pe bancheta din spate. Mîinile îi tremurau, ca şi cînd nenumăratele şocuri nervoase încercate de-a lungul călătoriilor s-ar fi acumulat în el, fără a se exterioriza, iar acum, după întrevederea cu doctorul Nemes, totul răbufnea brusc.

Frica, mînia, disperarea, ura... O luciditate extremă însoţea aceste emoţii şi sentimente violente. Un amestec toxic, exploziv.

Vincent înţelese în sfîrşit cine era Joseph Poney. Şi simultan înţelese multe altele. Totul se schimbă, gîndi el, începînd cu începutul!

Regulatorul termostatic al vehiculului scoase un uşor declic. Interiorul se încălzi. Vincent realiză că îi clănţăneau dinţii şi că o sudoare rece îl acoperise.

Neîndoielnic i-ar fi prins bine un medicament, dar nu avea curajul să-şi roage însoţitorii. Pe deasupra, nutrea impresia că mintea îi lucra în plină viteză. Se temea ca nu cumva un drog oarecare, fie şi dintre cele mai inofensive, să-i gripeze preţiosul mecanism.

...Aşadar, Joseph Poney a pus mîna pe putere în jurul lui 2017. Către 2019 a început să extindă teritoriul Uniunii. Imperiul a fost creat în anii 2021-2022, iar în 2025 a fost supus unor atacuri noi, dinăuntru şi din afară. Totul intra în ceaţă începînd cu octombrie-noiembrie 2025. Ceaţă şi obscuritate, pată neagră. De parcă destinul tuturor călătorilor se sfîrşea acolo... De vină să fie războiul? Războiul total, cu arme A, B, C de partea Ligii Est-Vest şi cu Poney-Dragonul de partea Imperiului. Iată cum stau lucrurile. Ne rămîn cinsprezece ani pentru a salva lumea, nici măcar atît, zece, cinci, un singur an, o lună... Nimic! Nici un minut nu e de pierdut!

...Cine este Joseph Poney? Un muncitor belgian cu numele de Joseph Poney, exasperat de insistenţele serviciilor secrete şi ale ziariştilor, se sinucisese în urmă cu cîteva luni. Doctorul Pony din Manchester intenta un proces Institutului Orenbourg. Erau şi alţii, dar nici unul din Joseph Poney-i existenţi nu corespunde cu al nostru. Nici unul nu pare a poseda vocaţia. Joseph Poney este un nume de împrumut, ca Stalin şi poate că noi, călătorii, sîntem cei care l-am creat!

Hidroverul străbătea pădurea. Vincent nu recunoştea drumul. Privirea i se tulburase, se sprijini de banchetă. Cald. Jeturi de cenuşă fierbinte îi izbeau creierul. M-au... drogat? Nemernicii! Oricum voi scăpa. Lipsa continuităţii între prezent şi viitor. David Race, Paul Losander, Nataşa, Duax, Knabo... Poney-Dragon! Poney-Dragon! Istoria mă aşteaptă de partea cealaltă a zidului negru. Pată Albastră, pată neagră. Poney-

Dragon! Poney-Dragon! Cavalerul? Cine-i Cavalerul? Tender pretinde că armăsarul călărețului ar putea fi un ponei. Un ponei-dragon? Ha, ha! De ce nu? De ce să presupui că acest cal e un animal gigantic, un armăsar de luptă din legendă? În realitate, mărimea Cavalerului devine importantă raportată la cea a animalului. Uneori parcă se zărește o coamă cu fir lung...

Poftim? Refuz. Pentru ce să răspund întrebărilor dumneavoastră? Cine sînteți? Ce doriți? Ella? Ce legătură are Ella? A, e în mîinile voastre. Înțeleg, să vorbesc e în interesul ei... Dar eu... De ce un călăreț? Dumnezeu singur o știe, cazul lui Joseph Poney e departe de a fi unic. În anul 2025 trăiesc o mulțime de persoane importante pe care nu-i identifici în 2010. Spre exemplu Mose Sedan, Dimene Bolosoi, Phil Hageden...

Datorită călătoriilor temporale și a studiilor privind destinul, oamenii hotărîți să joace un rol în viitor și-au schimbat numele la un moment dat, să li se piardă urma...

CINE ESTE JOSEPH PONEY?

Nu știu, nu știu!

Ce trebuie să fac? Să mă ridic, să plec, să merg? Sînt... obosit... Bine, am să încerc.

Unde mă aflu? Cum adică ce importanță are? Vreau să știu unde mă aflu. Ce este aici? Da, baza voastră, dar ce anume? Pricep, m-ați adormit cînd ați acționat încălzirea. Mi-era frig, mi s-a părut o idee bună, apoi mi-am pierdut cunoștința. M-ați condus... undeva. Nu am dreptul să știu unde? Plutim? De ce pe mare? De ce în altă parte? Foarte bine, voi puneți întrebările.

Ce trebuie să fac? Să mă scol, să plec, să merg? Încotro? Vreți să mă obligați să parcurg un soi de itinerar în viitorul meu. Dar ați depășit momentul basculării! Faceți să explodeze zidul viitorului și amintirile, toate timpurile se amestecă între ele. Interogîndu-mă, mă

forțați să trăiesc frînturi ale destinului. Pot însă să rezist!

Nu? Sugestie subliminală și efectul unor anihilatoare de voință. Dar sînt conștient! În consecință ați răpit-o pe Ella și... O văd! Imposibil! Această scenă... Bine, reprezentarea simbolică a unei situații abstracte. Estrada, stîlpul, călăul și biciul nu există, evident. Doar stimularea electrică a creierului și a nervilor Ellei. Imagini compuse ca să mă impresioneze. Mă ridic, plec, merg. Voi răspunde tuturor întrebărilor pentru că așa trebuie.

(Voi încerca totuși să rezist, fără ca ei să-și dea seama...)

Cine sînt? Ce doresc?

Pe unul din bărbați, slab, negricios, cu o mustață subțire și neagră îl cunoștea: maiorul Knabo.

Knabo? Mă aflu în mîinile oamenilor lui! Prieteni, ori dușmani? Iar Knabo însuși urmează să sosească. De acum înainte vor începe lucrurile serioase!

- 9 -

— Nataşa, dragostea mea, tu eşti?

— Eu, eu, eu! rîse Nataşa.

Un ritual îndeplinit pentru a îndepărta angoasa Nataşei.

Fuseseră despărţiţi o vreme, ancheta afacerii din Janac îl reţinuse pe Paul în Franţa. Nataşa făcea astfel naveta între Pescheria, Rechenau, Toracco şi Viana. Doctorul Orenbourg le cunoştea intimitatea raporturilor, tolerate cu o bunăvoinţă echivocă. Nataşa nu credea în comunicarea cu morţii, în ochii uriaşi şi nici în focul divin din Ceremkovo şi totuşi trăia cea mai neliniştitoare dintre aventuri, cea a propriei dedublări. Paul îi împărtăşea scepticismul deşi, însărcinat de Administraţia Proiectului cu asigurarea unui soi de poliţii temporale, era fără încetare martorul unor evenimente incredibile.

Dar Nataşa avea sîni mici şi ascuţiţi, picioare frumoase cu muşchi lungi şi fini, ceea ce îl ajuta să uite întrebările lipsite de răspuns.

Nataşa se simţea tot mai străină în lumea stupidă şi crudă unde hazardul, la fel de injust şi crud, o obliga să trăiască. Străină în prezent şi viitor, poate de aceea suferea neîncetatele dedublări.

— Ce veşti din viitor, Paul?

— Batem pasul pe loc. Se pare că Poney-Dragonul va fi utilizat la sfîrşitul lui octombrie '25. Va fi război, nu ştim prea bine ce fel de război, dar probabil că vor exista supravieţuitori. Mereu problema **petei negre**... Sînt nevoit să întreprind o călătorie de intervenţie în anumite puncte.

— Tu?

— Da. Primul meu voiaj în unsprezece luni; cred că va fi dur. Şi apoi, am de dus la capăt o serie de anchete.

— Mă vizează şi pe mine?

— N-nu.

— Eziţi.

— Mă rog, printre altele m-au însărcinat să mă ocup şi de dublurile tale. În realitate...

— Paul, niciodată n-am priceput cu exactitate ce rol joci. Dar puţin îmi pasă!

Bărbatul îşi înăbuşi un hohot de rîs.

— Sînt un biet executant.

— Nu cred nici un cuvînt!

— Aha, eşti convinsă că tu eşti tu, şi nu una din dubluri?

— Da, da, da!

Se aşeză lîngă el, îşi sprijini uşor capul pe umărul lui.

— Sînt singura Nataşă reală!

Tandră, i se abandonă tot mai mult. Era Nataşa-cea-dulce. El îi respiră parfumul, gura mirosind a **Mer profonde** (pasta de dinţi aleasă de Şopîrla solemnă pentru cele dintîi încercări de publicitate olfactivă). Ea îşi ridică fusta lungă de catifea **Establishment**, puse picior peste picior şi-şi dezveli genunchii înveliţi în alb, albul aflat la modă. (Isuse, ce mai este şi această pată albă?)

De cealaltă parte a jaluzelelor, ploaia bătea în ferestre. Prima ploaie torenţială a toamnei spaniole. Ploaie, soare, simbolul unui viitor fără egal, votaţi Partidul Renaşterii! Nataşa nu purta sutien, doar o minusculă apărătoare în

formă de floare, precum Sonia Horn în aventurile **Cămilarului ingenios** (episoadele 1021-1055). Nataşa snoabă şi sofisticată, Nataşa adorabilă, care nu credea nici în Piri Reis şi nici în Xtrani. Şi totuşi ea descoperise universul-umbră. Nu credea că Joseph Poney este unul din cei nouă Stăpîni ai Lumii, ivit din străfundurile scobite ale Terrei să îndrume omenirea spre Renaşterea eternă. Şi totuşi ea văzuse chipul Cavalerului, iar în Castelul Cerului poseda un apartament secret.

Paul puse mîna stîngă pe şoldul ei şi foşni între degete materialul mătăsos al tunicii **Floride égérie.** Ciclopul mercurian avea dreptate, cît era de moale, moale, moale. Dedesubt, pielea Nataşei era la fel de moale, moale, moale.

Înclină uşor capul, suspină şi se ghemui. Un rictus urît îi întinse pielea bronzată pe oasele feţei. Aveai oare dreptul să faci dragoste şi să fii fericit cînd călătoreai în viitor, sau cel puţin, cînd măcar îl cunoşteai? Imperiul lui Joseph Poney avea să fie însă în final distrus, cu ori fără război, iar el va juca un rol în nimicirea lui...

Prin stofa subţire Nataşa îşi înfipse unghiile în umărul bărbatului. Ochii ei verzi, strălucitori, răspundeau întrebării mute: avem dreptul, da, da, da!

— Ce mă miră e că tu...

Nu apucă să isprăvească. Paul o mîngîie uşor pe coapse. Se aşeză oblic faţă de ea pe o canapea **Colier de fleurs**, acoperită cu pături multicolore **Roi Ardent**. Inegalabilul confort al hotelurilor **Magnifique**... Căută pielea goală deasupra centurii **Mouche collection**. Se mai întrebă o dată care Nataşă se găsea alături, întrebare absurdă, în prezent nu exista decît o singură Nataşa. Numai dacă universul-umbră nu începea să se suprapună peste cel real!

— Şi tu...

— Eu ce?

— A, nimic.

Nataşa rîse, se ridică, se îndreptă în pas săltat pînă la uşa pe care o blocă cu o întoarcere de cheie, obscuriză ferestrele şi din aceeaşi apăsare aprinse luminile. Apoi se răsuci spre Paul respirînd puternic. Bărbatul regreta ploaia şi soarele, dar nu rosti nici un cuvînt. Nataşa îşi scoase tunica, făcu să-i alunece fusta, se debarasă de bustieră, de ciorapii albi... Paul o fixa cu încordare, împărţit între dorinţă şi nelinişte. Cealaltă Nataşa, ce luase parte la expediţia din Janac, nu putea să-i ierte moartea celor doi seruri, Nataşa sălbatica. Pentru Nataşa cea dulce şi bine îmbrăcată prea puţin conta. Se apropia de el balansînd uşor din şolduri, jucîndu-se de-a provocarea şi luptînd vizibil cu o tristeţe adîncă. Era proaspătă, frumoasă, şi totuşi în ea se observa ceva bătrînesc, ceva disperat.

O dorea şi îi era ruşine de ce avea să facă. Se apropie de o lampă cu suport în trepied, apăsă un buton, modificînd culoarea luminii către un bronz roşcat, iar cu un gest discret, simultan, porni camerele de luat vederi.

Reveni, o dorea, îndepărtă puţin picioarele ca ea să o vadă. Femeia se plasă în faţa lui. Paul încă era îmbrăcat: un pantalon galben de iută şi o cămaşă rusească, cvadricromă, cu firul împletit. Ea trase de guler să-i dezvelească umărul stîng şi-şi apăsă obrazul de pieptul său.

— Păcat, şopti ea. N-am fi alcătuit un cuplu rău, noi amîndoi. La urma urmei eu nu sînt rusoaică, iar tu nu eşti francez.

— Sînt cetăţean european! ironiză Paul.

Îi adulmecă parfumul părului: **flamme de cristal**.

— Păcat.

— Destinul, cavalerul meu!

Îi deschise pantalonul şi îi mîngîie sexul. Dulce, dulce, dulce Nataşa. Nataşa cea dulce... Se abandonă ei,

cu o pasivitate calculată, preludiul unei activităţi violente şi intense.

Plină de grijă, ea îl întrebă:

— La ce te gîndeşti acum?

Paul îşi spuse că nu avea cum să se oprească a se gîndi la întîmplările din viaţa lui de poliţist. Răspunse însă altfel:

— La tine. La Nataşa care eşti...

— Sînt singura Nataşa!

O cuprinse cu braţele în vreme ce sub ei, într-un sincronism perfect, **Collier de fleurs** se transforma în **Jonque mélodie**, pat de două persoane sau chiar de trei. Îi smulse fără milă slipul **Vent rouge** de Mioushia şi cu mîna care o strînsese pe cea a dictatorului îi despărţi pulpele, forţate de acelaşi Joseph Poney într-o altă zi. O pătrunse brutal gîndindu-se la Nataşa cea teribilă, fata în rochie neagră pe cale să-şi creeze o insulă proprie în universul-umbră, insulă ce trebuia să o dizloce el (dar ştia preabine că nici măcar să încerce nu avea s-o facă).

Nataşa cea dulce îl privea cu ochii larg deschişi şi îşi muşca pumnul. Să fie într-adevăr atît de dulce?

Gongul televeului îşi făcu auzit apelul batjocoritor, cîntînd pe cele două tonuri ale sale **piano polarité**. Nataşa vru să-l împiedice să răspundă, însă el se ridicase deja, grăbindu-se spre aparat. Cînd se reîntoarse, avea chipul grav şi dorinţa îi dispăruse.

— Veşti proaste de la vechea noastră cunoştinţă, Vincent Blaise!

Nataşa se răsuci pe burtă. Nu era acea Nataşă interesată de Vincent Blaise.

— Deşteptul ăsta s-a lăsat răpit de un oarecare SR guvernamental. Trebuie să plec la noapte să mă ocup de el. Ghici unde au baza tipii...

— Puţin îmi pasă! exclamă Nataşa cu gura plină, muşcînd cu sălbăticie dintr-o pătură.

— Greşeşti. Sînt instalaţi în Hotelul Magnifique din Bélisaire.

Nataşa se ridică brusc, îşi frecă cu palmele vîrfurile sînilor şi se decise:

— Vin cu tine.

Nataşa cea puternică.

- 10 -

Se deşteptă întins pe o canapea **Collier de fleurs**. Păturile **Roi ardent** i se mulau pe corp.

— Cum vă simţiţi? îl chestionă Knabo.

Vincent inspiră şi expiră de cîteva ori la rînd, cu rapiditate. Senzaţie de sufocare... de vină să fi fost doar oboseala? Se simţea însă mai bine. Se ridică ajutîndu-se de mîinile puţin tremurătoare; se răsuci pe o parte, balansă picioarele şi le puse pe mocheta **Mongolfière soierie**. Luxul bizar al hotelurilor **Magnifique**; îşi amintea să fi vizitat mai multe. Gesturile îi erau lente, calculate, fiecare mişcare cerea efort.

Se sculă. Maiorul Knabo îl bătu pe umăr.

— În regulă, bătrîne?

Vincent înclină din cap. Explicaţia situaţiei îi scăpa cu desăvîrşire, dar nu ţinea să o arate. Să fugă nu-i mai părea necesar. Ar fi dorit să ştie de ce, însă mintea îi era şi mai amorţită decît trupul. Ai răbdare, se sfătui. Am fost condiţionat cu un hipnord să rezist acestui gen de interogatoriu. Dacă mi-ar fi pus frumos cîteva întrebări, le-aş fi răspuns cu plăcere.

Knabo izbucni în rîs.

— OK, într-adevăr e ce-am crezut. Am sosit prea tîrziu şi colaboratorii mei au comis o mare eroare. În

numele viitoarei noastre prietenii, vă rog să-mi acceptaţi scuzele. Ah, şi un detaliu, nu sînt încă decît locotenentul Knabo.

Vincent nu răspunse. Se întrebă dacă avea să fie realmente, într-o zi, prietenul lui Otelo Knabo. În viitor nu cunoştea prieteni. Ofiţerul păru să se mulţumească cu tăcerea sa.

— Am intervenit imediat, preciză el. I-am oprit la timp, exact la timp...

— Nu înţeleg.

— Condiţionarea vă împingea la o simulare de fugă tot mai accentuată. În punctul unde vă găseaţi, riscaţi amnezia, nebunia, sau moartea. Simplu!

Agnès, tînăra Gimson, îşi făcu apariţia în încăpere.

— În zece minute vor fi aici.

— Patru bărbaţi?

— Trei bărbaţi şi o femeie, cred. Fără îndoială, nu reprezintă decît avangarda.

Un ins blond, masiv, cu părul tuns scurt, cu degetele butucănoase şi cu pulpe ca nişte trunchiuri de copac, scoase de la centura şortului un Clark mixt.

— Îi halim dintr-o îmbucătură, domnule locotenent.

— Kurt, campania electorală începe oficial în cinsprezece zile. Nu-i tocmai momentul de a ne face remarcaţi, mai cu seamă dacă după aceea vom fi nevoiţi să dăm socoteală administraţiei lui Mickey Trogen...

— Atunci cum procedăm? întrebă Agnès.

— Dispărem, fireşte. Direcţia, baza Grégoire 4. În trei minute părăsim camera, alte trei ca să ieşim din hotel. Marja-i mică.

— Perfect. Directorul a fost prevenit.

Locotenentul Knabo îşi frecă îndelung mustaţa cu indexul drept, zdrobind mocheta sub cizmele de piele.

— Directorul... Îl deturnasem, era de-al nostru. Dar dacă ceilalţi au reuşit un Mœbius?

— Un Mœbius? se auzi Vincent întrebînd.
— O dublă deturnare. Sînt lucruri care se întîmplă.
— Cine sînt ceilalţi?
— Patronii tăi, Administraţia Proiectului Orenbourg.
— Paul Losander?
— Poate.
Locotenentul şi însoţitorii săi se pregătiseră de plecare. Knabo şi Agnès înşfăcară fiecare cîte un japacas, Kurt îşi păstră mîinile libere. Ultimul din grup, un mulatru cu chipul mereu surîzător, purta într-o mînă o valijoară metalică, agitînd în cealaltă un obiect nedefinit, asemănător cu o sticlă.
— Vii camarade? îi aruncă Knabo.
Vincent ridică din umeri.
— De ce nu?
Nu avea nici o simpatie faţă de serviciile secrete ale guvernului euro. Însă pe de altă parte, nu murea de drag nici pentru Administraţia Proiectului. Administraţia era complicea lui Joseph Poney, creatura lui. Împotriva lor trebuia să lupte cu toată puterea şi de aceea era necesar să se alăture deîndată maiorului - ori locotenentului - Knabo.
Se simţea totuşi prizonierul destinului. Îi era teamă să nu ia o decizie în contradicţie cu viitorul, ori mai corect spus, cu ceea ce ştia el a fi viitorul. Îl îngrozea lupta împotriva timpului.
Căci timpul consituia ceva primejdios şi foarte fragil.
— Bine, vă urmez.
Regreta propria-i pasivitate. Era aproape convins că îl urmase pe Knabo şi pe oamenii săi la baza lor în pădure, iar acolo... acolo se petrecuse un lucru extraordinar. Ceva suficient de ieşit din comun, da, şi de aceea îşi aducea aminte.
Destinul său îl constrîngea să îi urmeze...
Pe culoar, grupul se scindă. Kurt şi mulatrul numit

Villon urcară treptele spre elicopterul care-i aştepta pe acoperiş. Locotenentul, Agnès şi Vincent coborîră. Micuţa Ur Jonk a lui Knabo se găsea parcată sub pini, între o cabină telefonică şi cuşca unui cîine de pază.

Vincent fu invitat să urce în spate şi să se întindă. Agnès îi deschise o cutie cu suc de fructe semi-lichid şi o alta cu bere Biovit. Vincent se instală cît mai comod şi se servi.

Se uită la ceas: 7 25'. Soarele răsărea deasupra bazinului. Automobilul alerga pe un drum lăturalnic. Vincent socoti că petrecuse vreo cinsprezece ore în mijlocul Gimsonilor şi al SR-ului, cu condiţia ca... Verifică. Într-adevăr, aşa era. Fusese răpit cu o zi în urmă, la poarta ICZ din Samba.

Ur Jonk-ul părăsi şoseaua, alunecînd în lungul unui debarcader. Locotenentul Knabo şi Agnès se dădură jos. Vincent îi imită. Un bărbat tînăr, în combinezonul roşu al unui mecanic de Stat, urcă la volan şi porni în marşarier pînă la drum. Knabo îi făcea semn lui Vincent. Un iaht cu pînze era ancorat la zece paşi. Pe catarg clipea semnalul luminos "plecare imediată", iar prin geamul cabinei se zărea pilotul. Ur Jonk-ul demară în direcţia nord, iar locotenentul se îndreptă spre ambarcaţiune. Agnès îl luă de braţ pe Vincent. Pilot era tot o femeie, probabil un agent al Securităţii urbane. Motorul electric torcea, mai multe vaporaşe manevrau în bazin. Vincent contemplă peisajul, încercînd să-şi precizeze impresiile de **déjà vécu** care-i asaltau şi îngrădeau autonomia.

Gîndi că termenul "mœbius", întrebuinţat de locotenent pentru a desemna dubla deturnare a directorului hotelului, putea fi foarte bine aplicat fenomenului de buclare a amintirilor unui călător. Proiectat în viitor, era firesc să-şi amintească o serie de elemente dintr-un trecut intermediar. În general, ele se uitau la revenirea în prezent. Dacă însă în secvenţa de

viitor dată, avea ocazia să se gîndească intens la anumite întîmplări ale trecutului intermediar, la întoarcere le păstra în memorie, le păstra ascunse pentru a le regăsi în clipa cînd momentul "intermediar", transformat în "viitor apropiat", intra în imediat. Rememora o amintire. La fel, nu de vis îţi aduci aminte, ci de amintirea lui, conştientizată în clipa deşteptării.

Mœbius, şopti Vincent. Sentimentul încătuşării în destin persista. Nu îndrăznea să se revolte, din contra, căuta să şi-l amintească încă şi mai bine, să întărească astfel pereţii închisorii temporale unde se afla închis. Poate că într-o zi avea să ghicească modalitatea de evadare, cînd va fi mai odihnit şi mai lucid...

Realiza acum că starea i se datora în special hipnordului şi încercării la care îl supuseseră oamenii locotenentului Knabo. Simularea îi vărsase în creier un şuvoi de imagini ale viitorului, declanşase ridicarea la suprafaţă a unei multitudini de impresii îngropate. Nutrea simţămîntul zdrobitor că soarta îi era scrisă în cele mai mărunte detalii, că nu se mai bucura de nici cea mai mică libertate. La ce bun să te zbaţi în astfel de condiţii? Se lăsa purtat de împrejurări şi de voinţa altora...

Ştia totuşi că acest sentiment nu corespundea realităţii. Nu te puteai proiecta în viitorul imediat, nestabilizat, nestructurat. Viitorul nu începea să existe decît la zece-doisprezece ani, se contura cu claritate după cinsprezece (în 2025) şi imediat după aceea devenea insesizabil. Oricum, o marjă de incertitudine exista, aşadar o portiţă deschisă spre viitorul apropiat. Pentru călători, ea era mult redusă. (Şi poate c-ar dispare complet dacă lumea întreagă ar călători... opină Vincent. Dar cum să afli?)

Raţionamentul nu-l ajută. Îi era teamă ca întreg cerul să nu-i cadă în creştet dacă nu ducea la capăt, în

momentul necesar, gestul programat de destin. Idee absurdă şi totuşi obsedantă, imposibil să se debaraseze de ea. Se întrebă dacă nu cumva interogatoriul hipno-simulare trăit recent nu-i marca sfîrşitul carierei. Dacă aşa stăteau lucrurile, încerca anticipativ o senzaţie de uşurare. Cum va vrea Dumnezeu. Un imens fatalism îl apăsa.

În ambarcaţiune aţipi. Cînd se trezi, acostaseră deja. Se instală în spatele unui hover Harlansteiner şi somnul îl luă iarăşi în stăpînire, aproape imediat. Plonjă într-un coşmar penibil, oarecum familiar, nu se mai prăbuşea în spaţiu, ci în timp. Ameţeala îl însoţea, îi era teamă să cadă, cădea... era cuprins de spaimă. Cădere, ameţeală, cădere. Se înfunda într-un vid temporal înfricoşător, legătura cu prezentul se întindea, se subţia fără a se rupe complet. Coşmarul **anilor pierduţi**... şi nu numai un coşmar!

Timpul se desfăşura înaintea lui. O falie în destin şi... **asta se va întîmpla curînd**.

Pentru a doua oară se trezi în pădure, teribil de neliniştit, cu faţa, capul, gîtul, palmele scăldate de sudoare. Hoverul se strecura printre arbori, pe un drumeag copleşit de ferigi gălbui. Locotenentul Knabo întrebă, ridicînd privirile să-şi observe pasagerul în retrovizor:

— Ei, camarade, ce părere ai despre situaţie?

Vincent îi răspunse cu o altă întrebare:

— Ce doriţi de la mine, la urma urmelor?

Dialogul se opri aici. Vincent întoarse ochii spre pădure. Înaltă, deasă şi foarte diversă, dominau pinii, însă se găseau şi brazi Douglas, stejari, mesteceni, plopi, copaci exotici. Etajul de arbuşti părea neatins. Fără îndoială, se deplasau în interiorul Parcului Naţional, probabil lîngă Valea Eyre-ului. Soarele se vedea printre arbori şi alteori deasupra lor. Drumul se

lărgi într-un luminiş. O vacă păştea liniştită în faţa unei ferme, pe o păşune închisă cu un gard vetust de lemn. Vehiculul încetini, iar bariera de lemn se ridică automat. Trunchiurile ei cenuşii, noduroase, aruncau luciri metalice în lumina dimineţii. Hoverul trecu prin faţa fermei. Un bărbat în combinezon albastru, cu o puşcă de vînătoare pe umăr, salută cu un gest scurt. Mai departe se ridica o clădire mare, cu faţada din sticlă, un cub Ranavalo. Pereţii de culori schimbătoare, dar întotdeauna întunecate, păreau transparenţi. În interior se desluşeau parcă siluete lichide, evoluînd într-un decor vag. Efect înşelător: faţada era în fapt alcătuită din oglinzi solare.

Locotenentul Knabo opri hoverul sub un hangar din paie, apucă o prelată de camuflaj agăţată de un stîlp şi o aruncă peste vehicul. Hoverul dispăru sub o grămadă de fîn.

— Poftiţi, făcu ofiţerul.

Agnès şi Vincent îl urmară în tăcere înăuntru. Făcură încet înconjurul cubului. Vincent nu observă uşa culisînd şi nu auzi nici cel mai mic zgomot. Knabo intră, el îi păşi pe urme, iar ceva alunecă îndărătul său, închizîndu-se. Se pomeniră într-o sală mare, cu mobilier scund, inform, asemănător cu o turmă de animale adormite, scăldată de o lumină variabilă în intensitate şi culoare. Ferestrele, ori ceea ce ţinea loc de ferestre, formau pete strălucitoare, în mişcare, ca norii albi pe un cer crepuscular, săpînd în pereţii de sticlă tuneluri profunde unde dispărea lumina zilei.

Scaunele aduceau cu oi aţipite în jurul stîncii închipuite de masa televe. Vincent se trezi cu un pahar în mînă, aşezat între Agnés, acoperită de un sutien şi o plasă pubiană, ocupată să-i maseze faţa şi gîtul cu un vibrator minuscul şi Knabo, manevrînd distrat clapele şi butoanele caliciului de comunicaţii de alături. Socoti că

sosise momentul să-l întrebe din nou pe locotenent:

— Ce doriți, deci, de la mine?

Răspunsul nu-l interesa decît pe jumătate. Era mai mult sau mai puțin convins că numai timpul putea oferi răspunsuri.

— Aș fi vrut să port cu dumneata o discu... detaliată, declară Knabo fără să ridice capul. Dar nu sînt sigur că-i posibil. Regret cele întîmplate, gestiunea infologică a serviciilor speciale produce adesea genul ăsta de imbecilitate. De fapt, camarade, puțin îmi pasă de informațiile pe care hipnordul a reușit să ți le extragă, le am deja. Toate, sau aproape toate. Interpretarea lor e cea care pune probleme, deși nu sînt convins de absoluta ei necesitate pentru acțiunea noastră.

În orice caz, indiferent de considerații, prima noastră întîlnire trebuia în mod fatal să aibă loc. N-am fi putut începe cu a doua. Cunosc la fel de bine viitorul unde te proiectezi dumneata ca și Administrația Proiectului. E meseria mea să-l știu și să mă întreb dacă este viitorul nostru. Am decis să acționez bazîndu-mă pe această ipoteză, iar în acest viitor, o știi, sîntem aliați. Îndeplinești o misiune pentru mine și în același timp lucrezi pentru generalul Duax, lucru deloc incompatibil. Am certitudinea că loialitatea o acorzi întîi și întîi cauzei susținute de mine. Inutil să insist. Îl urăști ca și mine pe Joseph Poney, îi cunoști identitatea, ai hotărît să lupți împotriva lui pînă la capăt. Pe de altă parte, te îndoiești de jocul dublu și de combinațiile lui Duax, omul Ligii. Exact ca mine. În măsura în care scopurile noastre coincid, sîntem însă gata să colaborăm cu el și cu ai săi în vederea unor acțiuni precise...

— Ce misiune voi avea? întrebă Vincent.

Locotenentul Knabo izbucni în rîs.

— Viitorul va hotărî. Astăzi ne mulțumim să luăm notă.

— Înţeleg.

Vincent se ridică, spunînd că-i este foame.

— Dacă aşteptaţi o clipă, am să pregătesc nişte krill cu zmeură şi bulbi de tuberoze cultivaţi în fermă, zise Agnès.

— Foarte bine, încuviinţă el. Mă duc la baie.

Nu dorea să vorbească despre anii pierduţi, nici măcar să se gîndească la ei. Regreta amar că pronunţase cele două cuvinte.

Stomacul îl durea, iar vezica îl ardea în continuare. Nu reuşi să elimine nici o picătură de urină şi nici un gram de materie solidă. Fu nevoit să se mulţumească să verse puţină bilă. Oare ce mi-au făcut ticăloşii ăştia? Gimsonii, cu Agnès în frunte, se făceau direct răspunzători pentru tratamentul prost la care fusese supus, dar nu le purta pică. Se aşteptase să lucreze pentru SR-ul euro; devenise unul de-al lor şi credea că ştie unde avea să-l conducă aceasta. Nu se supărase, împotriva destinului nu te revolţi...

Totuşi îi veni ideea că povestea "misiunii" nu constituia decît o capcană abilă întinsă de maior... de locotenentul Knabo. Knabo pregătea probabil un soi de Mœbius, o şmecherie ca el să-i istorisească tot ce dorea să afle!

Oricum însă, era gata să se alăture lui Duax şi lui Knabo ca să lupte împotriva poneiştilor. Atunci... capcana nu era capcană!

Ceea ce nu împiedica stomacul să-l doară încă...

Cînd reveni în încăpere, Agnès pregătea dejunul pe o măsuţă joasă. Îi întinse o ceaşcă aburindă de cafea. Vincent respiră mireasma minunată, cafeaua bună devenise foarte rară. Duse ceaşca la buze. Se auzi un zgomot sec. Ceaşca i se sparse în mînă, iar cafeaua îi arse degetele, pătîndu-i pantalonul şi îmbibînd mocheta. Bucăţile de faianţă îi căzură la picioare.

Locotenentul Knabo sări cu N'Manul D în mînă, se răsuci pe loc, apoi coborî arma.

— Sincer să fiu, pentru o clipă am crezut că s-a tras în noi.

Agnès îi turnă altă ceaşcă de cafea şi i-o întinse. Vincent se indispuse. O idee bizară îl rodea. Să zicem că Knabo încearcă să mă drogheze pentru a mă interoga prin metode clasice, acum că m-a convins că sîntem aliaţi. Să presupunem că asta modifică viitorul, inversează cauzalitatea, sau Dumnezeu mai ştie ce. Atunci, s-ar genera un fel de undă care... Nu, nu merge.

Ţinea ceaşca, dar nu sorbea din ea. Locotenentul Knabo îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici şi îl privea surîzător. Vincent ezită... Un zgomot de galopadă îi determină pe toţi să se întoarcă. Prin faţa casei trecea un cal, aproape atingînd terasa, se îndepărtă puţin în direcţia fermei, apoi reveni. De astă dată se opri înaintea peretelui de sticlă, înaintea celor trei oameni pe care părea să îi observe. În dreptul lui se deschise o fereastră cu forma vagă a unei flori cu patru petale rotunjite. Ea se imobiliză, iar Vincent pricepu că cineva, fie locotenentul, fie Agnès, acţionase o comandă să blocheze mecanismul. Calul împietrise şi el, privind fix oamenii, un cal frumos, un murg rotat, foarte musculos. În schimb, avea un cap osos şi lung, cu nări mari ce-i confereau un aer oarecum grotesc. Dar poate că toţi caii posedau această configuraţie... Vincent îşi amintea scena şi teama îl cuprinse. Ce vrea de la noi animalul ăsta? Calul se apropie în continuare de fereastră şi puse botul pe sticlă.

Vincent lăsase ceaşca în mod discret, diversiunea putea să-l salveze. Calul încercă să se ridice pe zidul de sticlă, se menţinu o clipă pe picioarele din spate. Vincent se retrase cu bruscheţe, izbi colţul mesei şi vărsă ceaşca. Cafeaua se răspîndi pe jos pentru a doua oară. Animalul

scoase un nechezat ciudat şi porni în galop, iar Vincent îşi şterse sudoarea de pe frunte. Îi fusese realmente frică.

— Foarte bizar, rosti locotenentul Knabo cu o voce gînditoare.

Agnès era palidă. Mîna în care ţinea cafeaua îi tremura, iar cîteva picături i se prelinseseră între sînii bronzaţi. Abia atunci Vincent remarcă, ofiţerul avea scos iarăşi N'Manul. Se pregătea să tragă?

— Ce-i cu animalul acesta de circ? aruncă locotenentul.

— O fi existînd prin împrejurimi un manej, ori ceva asemănător, sugeră Agnès.

Vincent spera că vor uita să-i toarne o a treia ceaşcă. Mai mult, voia să pună o întrebare importantă. Socoti că nu era potrivit să aştepte, fiind aproape convins că evenimentele urmau să se precipite. Întrebă cu un glas calm, dar sec:

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat cu Ella, locotenente Knabo?

— Mi-e teamă că a avut necazuri. Eu unul nu sînt implicat. Imbecili există pretutindeni, Gimsonii nu fac excepţie. Au interogat-o pe Ella cu un hipnord, .şi ceea ce ţi se putea întîmpla şi dumitale...

Se întrerupse, duse încă o dată mîna la pistolet. Pe pajiştea din faţa casei ateriza, aproape în surdină, un elicopter roşu al armatei. Calul murg făcu însă un tur în galop înainte de a fugi. Patru bărbaţi coborîră din aparat şi se îndreptară spre clădire. În frunte mergea un ofiţer superior în uniformă colantă, albastră. Ceilalţi purtau şi ei uniformele albastre ale forţelor aeriene europene.

Knabo se uită la Vincent şi zîmbi.

— Prea tîrziu. Mai bine să mergem. Era de prevăzut, însă...

Ridicînd din umeri, ieşi în întîmpinarea delegaţiei militare. Agnès şi Vincent îl urmară. Întîlnirea avu loc pe

terasă, între fermă şi piscină. Colonelul aviator îl domina pe Knabo cu treizeci de centimetri buni. Avea umerii foarte largi, talia subţire, muşchii ca nişte şerpi enormi îi umflau combinezonul. Părul blond îi acoperea ca o perie stufoasă capul masiv, cu un chip puţin pătrat, osos dar blînd. Salută cu două degete ridicate şi se prezentă:

— Colonelul Charles Duax, aviaţia logistică.

— Locotenentul Knabo, cercetare terestră.

Cei doi se priviră cu surîsuri nonşalante ce disimulau o profundă curiozitate. Vincent îl fixă la rîndu-i, cu gura căscată, pe colonel. Regăsea un personaj familiar al benzilor desenate din propria copilărie. Duax nu părea însă să-i fi observat uimirea.

Se instală o clipă de tăcere, întreruptă de nechezatul calului nebun, ce continua să se învîrtă în jurul casei. Vincent se întrebă dacă nu cumva soarta i se afla în joc, o dată în plus. Alte evenimente se pregăteau, o ştia. Să vedem... **Nu încerca să ghiceşti, încearcă să-ţi aduci aminte**! Numai că memoria îi era bruiată în mod straniu. Aşteptase destul şi se simţea condamnat să meargă înainte pe şinele destinului, cu o încetineală exasperantă...

Colonelul Duax o privi rece pe Agnès, îmbrăcată numai în bikini, în dreapta locotenentului.

— Mergeţi să vă îmbrăcaţi, rosti cu o voce joasă.

Apoi, întorcîndu-se spre Knabo:

— Locotenente, ce îţi trebuie ca să accepţi anularea imediată a operaţiunii în curs?

— Să formulaţi ordinul în codul potrivit, domnule colonel, replică Knabo.

Duax apucă AM-ul suspendat pe umăr şi începu să apese clapele. Calul nebun se ridică în două picioare şi privi oamenii, închizînd nările şi dezvelindu-şi dinţii lungi. Ai fi zis că rîdea. Pe Vincent îl frapă asemănarea sa cu generalul - colonelul - Duax.

— Codul operaţiunii voastre este 214 14N 010 STUD, silabisi lent Duax.

Un reactor trecu pe cer bubuind. Pe Vincent îl încercă iarăşi fiorul de spaimă, **începea să-şi amintească.**

— Exact, confirmă Knabo, dar pentru serviciul meu există un nume de cod figurat.

Calul încercă să înainteze pe picioarele din spate, nu reuşi şi fugi. Se apropie de împrejmuire şi alergă pe lîngă ea ca şi cînd ar fi dorit s-o traverseze, să treacă de ea. Poate că se dovedise prea înaltă. Reactorul îi survolă din nou, vizibil mai jos. Colonelul Duax ridică ochii.

— Numele de cod figurat este Joseph Valère.

— Foarte bine, încuviinţă locotenentul. Ordinul de declanşare era NRK întîi ianuarie. Îmi puteţi da ordinul de anulare?

— Nimic mai simplu, făcu Duax. Şovăi o clipă.

Calul încercă să sară peste gard. Căzu cu unul din picioare prins între două trunchiuri false şi scoase un nechezat de suferinţă. Misteriosul avion continua să se rotească în văzduh. Vincent îşi puse întrebarea cîte minute sau secunde avea să-şi urmeze încă zborul, înainte de a se prăbuşi peste clădire.

— Iată, spuse Duax, cu privirea lipită de cadranul AM-ului. Ordinul de anulare, NLD Javert 00. Bine?

Locotenentul salută scurt.

— Da, domnule colonel. Vă informez că îmi asumasem responsabilitatea să anulez Joseph Valère acum două ceasuri. Camaradul Vincent Blaise, aici prezent, ne-a urmat de bunăvoie, estimînd că îi era necesară odihna înainte de a reveni la post.

Colonelul Duax înclină capul în direcţia lui Vincent, care îi returnă cu un minimum de efort salutul.

— **Domnule general**, vă cer permisiunea de a părăsi imediat locul, rosti el.

— Sosesc prietenii dumneavoastră.

Un automobil se opri de cealaltă parte a barierei, un hover Waterbee. Din el coborîră un bărbat şi o femeie, iar în interior rămaseră cel puţin alte două persoane. Bariera se ridică. Bărbatul şi femeia intrară. Vincent îi recunoscu pe Paul Losander şi pe Nataşa.

— Nu vă apropiaţi! strigă el. Întoarceţi-vă la maşină. Vin şi eu. Repede!

Duax îl privi cu o expresieinterogativă. Vincent ezită, cunoştinţele sale relative la viitor îi confereau o putere înspăimîntătoare. Avea dreptul să interfereze cu destinul? Duax şi Knabo constituiau personaje cheie ale viitorului. Şi oricum, în 2025 existau încă...

Dar poate c-au supravieţuit pentru că i-am salvat eu!

— Aparatul de observaţie automat care ne-a survolat de cîteva ori se va prăbuşi aici peste un minut!

Fugi către Waterbee. Paul Losander îşi ocupase locul la volan, poate că şi el îşi amintea... Una din portiere era deschisă. Vincent se aruncă înăuntru. Îl zări pe Duax alergînd către elicopter, gesticulînd. Rotorul se învîrtea deja. Knabo îl urma. Se năpustiră în aparatul care decolă instantaneu. Losander nu încercă să manevreze. Lansă hoverul într-un marşarier brutal. Vincent se gîndi la Agnès, tînăra femeie a Gimsonilor, în clădire ca să se îmbrace. Prea tîrziu...

Micul reactor fără pilot apăru la rasul pădurii, sclipire albastră şi gălbuie, fulger frînt, ţipăt de fiară torturată. Pămîntul tremură, iar flăcări roşii se ridicară în aer. Elicopterul colonelului Duax fu suflat înspre pădure, acroşă vîrful unui pin şi ateriză în catastrofă. Cei doi ieşiră, scăpînd ca prin urechile acului... O coloană de fum negru urca din luminiş. Pe capota hoverului căzu o bucată de metal. Tot felul de resturi plouau din văzduh, printre arbori şi pe drum. Losander reuşi o întoarcere ultrarapidă.

— Bravo, Vincent!

Vincent respiră parfumul Nataşei, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Inch'allah. Încerca o satisfacţie aproape voluptoasă. Apoi îşi aduse aminte de Agnès, Agnès şi Ella. Se simţi complice al sorţii.

- 11 -

— Nu te vei întoarce în Valea Eyre-ului, îi comunicase Paul Losander. Ca măsură de securitate. Ne vom revedea mai tîrziu. Charles de Mellan te așteaptă la Ares...

— Aeroiahtul doctorului Orenbourg ne așteaptă la Porge, rostise puțin mai încolo Charles de Mellan.

— Doctorul Orenbourg ne așteaptă la reședința sa spaniolă.

— Eva de Brunswick ne așteaptă la Institutul Maria Goyan din Viana. Vom face un ocol să o întîlnim.

— Comandantul ne așteaptă...

Viitorul ne așteaptă!

Aeroiahtul Thule - un Boeing Planète special amenajat - îi aștepta plutind pe pernele de aer. Control polițienesc amănunțit, polițiști în civil și în uniformă. Vincent remarcă cel puțin cinci categorii de uniforme. Charles de Mellan poseda un cod de rang înalt, trecu repede de cordon împreună cu cei trei însoțitori: secretara, garda de corp și Vincent.

Cinci minute mai tîrziu se aflau în zbor. Aveau la dispoziție o cabină confortabilă, cu patru fotolii și alte două separeuri. Aparatul părea echipat pentru înconjurul lumii. La coniac fură serviți cu varză acră și cu iaurt la

vodka iraniană. Cafeaua fierbinte era stropită cu un "tonic natural", un alcool necunoscut.

Stewardesa în rochie lungă le urase bunvenit, însă nu răspunsese la nici una din întrebări. Charles de Mellan surîdea beatic, secretara își rodea unghiile, iar gorila citea plictisit o casetă-ziar. Vincent se gîndea la Agnès și la Ella. Imaginea calului înnebunit îi revenea în minte iar și iar, în pofida voinței sale.

Charles de Mellan scoase din buzunar o pipă, apoi o puse la loc cu un gest neîndemînatic. Opinia publică condamna tutunul și campania electorală demara. Vincent îl privi zîmbind:

— Așadar, viitorul vicepreședinte al Uniunii europene dorește să mă vadă? Ce onoare pentru mine!

De Mellan nu păru să remarce tonul sarcastic. Răspunse prudent:

— Doctorul Orenbourg este într-adevăr coechipierul lui Mickey Trogen, chiar dacă oficial nu s-a anunțat încă. Sîntem siguri de victorie, dar nu trebuie în nici un caz să lăsăm să se vadă că știm ce ne rezervă viitorul...

— De ce? Opinia publică nu a fost niciodată mai avidă de profeți și profeții!

— Sînt instrucțiuni ale însuși doctorului Orenbourg. Revelații premature i-ar putea periclita strategia.

Într-adevăr, gîndi Vincent, **lumea va afla destul de curînd că Joseph Poney este Mikail Orenbourg**!

Urmă o tăcere prelungă.

Aeroiahtul atinsese altitudinea de croazieră. Părea să se îndrepte spre sud, direcție aproximativă: Portugalia. Joseph Orenbourg se găsea, limpede, în cealaltă parte a Spaniei. Escala portugheză fusese deci programată. Sloganurile PDR defilau incontinuu pe pereții cabinei...

Către un viitor fără egal: Partidul Democratic al Renașterii... Dumnezeu, Pacea, Europa: PDR... Să mergem pe urmele Marilor Înaintași cu Partidul lui Mickey Trogen și al lui Mikail Orenbourg... PDR,

Partidul Păcii, al Ordinii şi al Normalităţii...

Se ridică. Gorila tresări.

— Mă duc la baie, explică Vincent.

Imposibil să urineze, era prea încordat, iar vezica îl durea din ce în ce mai tare... Se privi în oglindă. Cum va arăta peste cinsprezece ani? Reuşita îi va permite probabil să facă apel la diverse tratamente regenerative, cu sau fără grefele obişnuite (cel puţin pentru un număr mic de privilegiaţi) în 2025. Slăbise, oasele feţei luceau sub pielea un pic gălbuie. Părul în dezordine, aspru şi întunecat, îi cădea pe obraji asemeni unor urechi de cîine, ca la ceafă să se îmbîrlige precum o codiţă de răţoi. Privirea îl neliniştea; fixă, încordată, arzînd cu o strălucire puţin nesănătoasă. Se întrebă dacă nu erau ochii unui fanatic, ai unui iluminat, ai unui idealist. Nu aparţinea aceleiaşi rase ca şi poneiştii pe care voia să-i combată?

Muşchii i se destinseră în cele din urmă. Fu în stare să urineze, cu o arsură puternică ce se estompă puţin cîte puţin. Apoi fu nevoit să lupte împotriva unui tremurat bizar al tuturor membrelor. Oare nu se intoxicase, într-un fel sau altul? Nu. Emoţia... nu era decît emoţia. Să spunem lucrurilor pe nume, îşi zise. Teama, Vincent Blaise, pur şi simplu mori de frică!

Se reîntoarse în cabină clătinîndu-se. Doar secretara îl observă, dar nu făcu nici un comentariu.

Thule se aşeză pe o platformă marină, la proximitatea frontierei hispano-portugheze. Vincent se simţea mai bine. De Mellan îl invită la o scurtă excursie în Portugalia; Institutul Maria Goyan se găsea foarte aproape. Eva de Brunswick, sufletul Partidului Renaşterii, dorea neapărat să îl vadă. Pe vremea cînd nu era decît un mic jurnalist la o foaie de scandal, Mickey Trogen o scosese dintr-un eros-centru hamburghez ca să

facă din ea o amantă şi o informatoare. Mai tîrziu fusese convertită la castitate mistică de Maria Goyan, fondatoarea Bisericii Fatima. Devenise pensionara Institutului de Cercetări Spirituale din Viana, mai cunoscut ca Institutul Maria Goyan. Maria se stingea. Cu siguranţă, Eva avea să-i succeadă sub numele de Maica Brunswick. În aşteptarea evenimentului, trecea drept şef ocult al PDR. Mikail Orenbourg şi colaboratorii săi nu-i puteau refuza nimic...

Vincent urcă la bordul unei ambarcaţiuni împreună cu de Mellan, garda de corp şi un individ în uniformă maronie. În port îi aştepta un hover. Douăzeci de minute mai tîrziu ajunseră la Institut.

Două tinere femei, înveşmîntate în haine maronii şi pantaloni negri, cu părul înnodat pe creştet în cocuri întunecate, cu mîinile albe încleştate pe pistoale cu ace, îi întîmpinară tăcute la intrare; altfel spus, în capul unei scări de douăzeci de trepte, sub un maiestuos portal din coloane torsadate. O jumătate de duzină de cîini sălbatici le înconjurau, legaţi cu lanţuri groase, fixate de dalele terasei. Traseră de colierele de metal, mîrîind înfundat. Doi dintre ei încercară chiar să latre, dar erau muţi. Poate efectul anumitor manipulări, ori poate că doar gîtul le era mutilat... Vincent nu înţelese imediat că şi paznicele în tunici maro aveau o condiţie asemănătoare, din aceleaşi motive.

Aceste femei reprezentau cei dintîi **serafimi** ai lui Joseph Poney!

De Mellan îşi declină identitatea şi îşi prezentă însoţitorii, apoi întinse uneia din femei o plăcuţă de metal pe care ea o examină, înapoindu-i-o repede. Cerberul următor era un orb, învelit într-o mantie îmblănită, brună. Apucă placheta cu degetele lungi şi subţiri şi o palpă cu răbdare. De Mellan aşteptă cu un aer

umil. La sfîrşit, orbul lansă un strigăt răguşit. Apărură alte două gardiene. Cu un gest, una dintre ele ordonă vizitatorilor să o urmeze.

Culoarele erau largi, albe şi goale. Nu se vedea nici cea mai mică piesă de ornament, nici un tablou, nici o floare. Ghetele fetelor bocăneau pe dale. Ajunseră la un post de primire şi se îndepărtară fiecare în direcţia ei, pe culoare perpendiculare.

O femeie în bluză albă, cu ciorapi de asemeni albi, ieşi înaintea lui de Mellan. Blondă, machiată, drăguţă. Surîdea. Pe deasupra vorbea o franceză impecabilă.

— Bună ziua, salută ea, sora Eva de Brunswick îl va primi pe fratele Vincent în prezenţa Maicii Noastre Maria Goyan.

Schiţă un gest de scuză la adresa lui de Mellan.

— Sînt dezolată. Trebuie să aşteptaţi în sala de meditaţie ori în capelă, după cum doriţi.

De Mellan disimulă stîngaci o grimasă de decepţie. Gorila mormăi:

— Nu există bar?

— Îmi pare rău, nu. Apoi către Vincent: Doriţi să serviţi un cordial nealcoolizat înainte de întrevedere?

— Îmi pare rău, nu, replică Vincent.

— Urmaţi-mă, făcu tînăra cu un ton înţepat.

Ajunseră la o rotondă iluminată de vaste spaţii deschise. O grilă bara complet culoarul deservind aripa perpendiculară. Plăci prinse de pereţi, de o parte şi de alta a gratiilor, alături de simbolul **biohazard**, anunţau cu caractere albe, puţin vizibile pe fondul galben:

Laborator de inginerie genetică
Risc IV
Dumnezeu să ne apere

Experienţele biologice ale poneiştilor debutaseră aici

şi în Centrul de Cercetări din Samba.

Lîngă ascensoare se găsea postat un orb.

— Etajul patru, îi comunică însoţitoarea.

Orbul se înclină, deschise uşa şi dispăru după o altă reverenţă.

— Sus veţi fi aşteptat de altcineva, explică femeia înainte de a se îndepărta.

Ascensorul urcă încet ca un melc. Vincent se simţea foarte deprimat, avea senzatia că se găseşte în viitor, fără să fi părăsit totuşi prezentul. Ascensorul se opri, dar uşa nu se deschise. Vincent aşteptă cîteva secunde, după care încercă să o împingă. În van. Îşi trase suflul de cîteva ori, se sprijini de perete şi închise pleoapele.

Din difuzor se auzi o voce blîndă: "Voinţa lui Dumnezeu e lege. Duşmanii noştri sînt şi ai Săi. Rugaţi-vă!" Abia după aceea liftul se deschise. Vincent se pomeni pe un culoar strîmt, în penumbră. Vitralii rare aruncau pete colorate pe dalele cenuşii. O fată în robă maronie îi ieşi în cale, îşi dreseş glasul, schiţă un gest scurt. Gardienele Institutului să fie toate mute? O urmă pe hol, apoi pe o scară elicoidală şi mai strîmtă încă. Numără treizeci şi două sau treizeci şi trei de trepte; probabil treizeci şi trei. Se.opriră pe un palier. Femeia îngenunchie pe piatra goală şi bătu prudentă la baza unei porţi armate cu ferecături masive. După care aşteptă, bătu din nou. Aşteptă... Vincent rămase îndărătul ei, nesigur, incredul, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Se întrebă dacă nu executase un salt, un voiaj spontan în viitor, dacă nu se găsea deja în inima Imperiului... Poarta se deschise.

O femeie blondă şi mare, îmbrăcată într-o mantie verde, apăru în cadrul uşii şi îi privi cu un aer distant şi rece. Dădu înapoi şi îi făcu semn să intre. Gardiana pătrunse la rîndul ei în cameră, cu capul plecat şi mîinile împreunate. Vincent clipi din ochi. Într-un colţ al

încăperii se găsea un cămin electric extrem de strălucitor. Un parfum greu de esențe plutea în aer. Vincent făcu cîțiva pași pe o rogojină de culoare închisă, evitînd să se uite alături de șemineu. O voce slabă murmură cîteva cuvinte pe care nu le înțelese. Zări atunci, aproape chiar sub lampă, o formă întinsă sub un cearșaf alb, un chip de ceară, un păr lung cu fire albe. Doi ochi strălucitori se întoarseră spre el și îl fixară.

Bolnava era Maria Goyan, fondatoarea Institutului.

Din umbră ieși un alt personaj. Un bărbat de vîrstă medie, cu barba deschisă la culoare și privirea metalică. Vincent își reținu respirația: îl recunoscuse pe doctorul Sherman, cel care avea să fie în cîțiva ani medicul personal al lui Joseph Poney!

— Dumneata ești Vincent Blaise? făcu doctorul pe un ton sarcastic. Ai venit să arăți ce ești în stare?

O bruscă dorință de răzbunare fulgeră în sufletul lui Vincent. Nemernicule, îți voi arăta eu... Maria Goyan puse o întrebare cu o voce aproape inaudibilă, în portugheză. Eva de Brunswick traduse:

— Maica Noastră întreabă dacă într-adevăr călătoriți în viitor.

Doctorul Sherman rîcană. Pielea lui Vincent se încreți, iar mușchii i se încordară. Se forță să-și păstreze calmul pentru a răspunde.

— Călătoresc în propriul meu destin, cunosc oarecum viitorul pe care-l voi trăi. În 2025...

Muribunda murmură din nou, cu o vehemență ce-i tăie suflul:

— Ar vrea să știe dacă ați văzut Poney-Dragonul, zise Eva de Brunswick cu un glas neutru.

Stătea lîngă patul de lemn unde era întinsă Maria Goyan. Doctorul Sherman se așezase pe un scaun cu picioare scurte, la căpătîiul aceluiași pat. Luă mîna Mariei, apoi se aplecă spre bătrînă și îi șopti cîteva

cuvinte.

— Doctore, te rog, interveni Eva. Avem motive întemeiate să credem că Vincent Blaise este, dintre toţi călătorii în destin, cel care îl cunoaşte cel mai bine pe Monsenior. Vorbeşte, Blaise.

Şi Vincent răspunse pentru a se răzbuna pe doctor.

— Da. Am văzut exemplarul din Castelul Cerului, l-am atins...

Tăcere, murmur, traducere. Doctorul Sherman se abţinu să ricaneze. Întrebarea Mariei Goyan sună surprinzător:

— Maica întreabă dacă era frumos.

— Era frumos, conveni Vincent cu un soi de mîndrie.

— Şi puternic?

— Şi puternic!

Maria Goyan se calmă. Cu un gest, doctorul Sherman ceru să se facă linişte. Eva de Brunswick îl luă de braţ pe Vincent şi îl trase afară din încăpere. Coborîră. Un culoar, un hol, traversară o grădină luxuriantă unde lucrau cîţiva bărbaţi într-o atmosferă anormal de frustrantă, îmbrăcaţi în mantii grosolane, maroniu întunecate. Eva îl conduse într-un apartament luxos, în obscuritate, îl rugă să se aşeze şi dispăru o clipă. Îi auzi vocea, avu impresia că telefonează. O tînără mută îi servi o ceaşcă de ceai şi prăjituri. Întîlnirea se transforma în reuniune mondenă. În schimb, de cînd părăsise donjonul Mariei Goyan nu pronunţase nici un cuvînt. Dorind să se adreseze tinerei servitoare, fata îi indică gîtul cu arătătorul şi scoase un uşor mormăit nazal. Foarte bine, se resemnă. Îşi bău ceaiul fierbinte şi-şi impuse să nu se gîndească la nimic.

Nu o auzi pe Eva de Brunswick revenind în salon. Tresări cînd ea îi puse întrebarea:

— Acceptaţi o discuţie cu Maestrul Xavier Borr?

Vincent ridică din umeri. Ea îi interpretă gestul ca pe

o aprobare. Cîteva secunde mai tîrziu, Borr intra înăuntru; un bărbat tînăr, înalt, zvelt, destul de frumos şi mai curînd timid. Era îmbrăcat într-un compleu elegant de catifea uni-cenuşie, purta o cravată închisă la culoare, o centură asortată la costum şi pantofi albi cu negru, cu catarame argintii. Părul îl avea tuns scurt, unghiile lungi, iar ochii protejaţi de lentile groase îi confereau o privire nesigură:

— Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră, domnule Vincent Blaise! rosti el întinzînd o mînă nervoasă şi caldă. Vocea îi trăda un entuziasm reţinut.

Sorbind din ceai, nu încetă să-l studieze pe Vincent. Din vreme în vreme, vărsa cîte puţin lichid pe frumosul lui costum. Nu părea să-şi dea seama. Şi deodată, vărsă aproape un sfert de ceaşcă. Arsura îl deşteptă, izbucni în rîs.

— Ah, sînt doctor în fizică! exclamă în chip de scuză.

Eva de Brunswick rîse la rîndul ei, din vîrful buzelor. Vincent zîmbi. Gheaţa se spărsese. De la timp (o atît de minunată toamnă...) se ajunse foarte repede la timpul care trece. Timpul, destinul. Călătoria, Cavalerul. Poney-Dragon... Vincent nu mai reuşea să-şi amintească rolul jucat de Xavier Borr în viitor. În orice caz, ceva legat de Poney-Dragon.

Şi într-adevăr, Poney-Dragonul îl interesa.

Curiozitatea lui îl distra pe Vincent, care nu reuşea să creadă în realitatea acestei arme puţin cam fabuloase. Pe de altă parte, nu ştia nimic sau aproape nimic despre subiect. Nu avea cîtuşi de puţin dorinţa să suporte un nou interogatoriu, totuşi, interesul purtat de Borr celor mai neînsemnate cuvinte ale sale, celor mai banale reflecţii, îl flata mai mult decît voia să admită. Vedea bine că şi frumoasa Eva era la fel de fascinată. Borr i se adresa cu o deferenţă extremă, se simţea basculînd în acel viitor unde era un personaj important: prietenul gauleiterului

Jeppner, consilierul şi aproape confidentul lui Joseph Poney...

Puţin cîte puţin intră în joc, se înfierbîntă, iar amintirile îi reveniră. Gîndi o clipă că aducînd informaţii din viitor unui om capabil să le utilizeze, putea foarte bine să provoace un soi de mœbius, o inversie de cauzalitate, ori ceva asemănător. Nu, inversia cauzalităţii nu exista. Se amuză cu acest gînd. Se distra şi totodată îl încerca un pic teama, sporindu-i excitarea.

— După părerea dumneavoastră, întrebă Borr, ce energie, o energie formidabilă presupun, utilizează Poney-Dragonul?

Vincent scoase un hohot vesel. Ştia. În chiar acel moment îşi adusese aminte... Savură senzaţia, oarecum puerilă, de putere. Impulsul de a tace îl străbătu, să tacă să-şi demonstreze forţa. Dar impulsul contrar se ridică în el, doborîndu-i veleităţile de rezistenţă.

— Poney-Dragonul utilizează energia Petei Albastre.

Încercă imediat o bucurie extrem de intensă, o bucurie totală a corpului şi a minţii, ca şi cînd ar fi făcut dragoste cu o fată adorabilă, magnifică, iar reuşita ar fi fost perfectă din toate privinţele... Lăsă delicioasele vibraţii să-i alerge de-a lungul nervilor, ascultă sîngele cald prăbuşindu-i-se în cascade prin vene. Întinse mîna să ridice ceaşca; era goală. Servitoarea se repezi să i-o umple. Tăcerea însăşi poseda o anumită senzualitate şi se menţinu îndelung. Exaltarea lui Vincent scăzu treptat. Un orgasm frumos! constată într-un tîrziu.

Dar, bunule Dumnezeu, ce se întîmplă? Observă că lumina din salon trecuse de la portocaliu la albastru. Parfumul se schimbase şi el: aducea acum a mosc. O muzică înceată şi lentă, cu clinchete cristaline curioase, pe care nu o remarcase pînă atunci, plutea de nu se ştie unde în lungul draperiilor, a lustrelor, sub mobile şi pe deasupra ferestrelor. Ascultă. Nu recunoscu nici piesa şi

nici interpretul.

Începea să-i fie frică. Își bău ceaiul, arzîndu-și limba. Se răsuci spre Eva să-i ceară permisiunea să plece. Ea nu mai era acolo. Se instală întunericul.

— Sosim, se auzi glasul lui Charles de Mellan.

Aeroiahtul plonja spre pămînt. Vincent înțelese că executase un salt de cîteva ceasuri în viitor. Din nas îi curgea sînge.

- 12 -

Aterizare lină. Stewardesa negricioasă, îmbrăcată după moda spaniolă tradițională. Un rînd de avioane de vînătoare, rachete la capătul terenului. Uniforme, multe uniforme. Iahtul doctorului Orenbourg aterizase pe un aeroport militar. Candidații Trogen și Orenbourg se bucurau de sprijinul armatei spaniole, cea mai puternică forță armată convențională din Europa.

În aparat pătrunse un ofițer în violet. Un episcop mobilizat, socoti Vincent. Omul strînse mîna lui Charles de Mellan, pronunțînd niște cuvinte pe care Vincent nu le înțelese. La sol aștepta un alt ofițer, înveșmîntat de astă dată în negru și în auriu. Ținuta aceasta, Vincent o recunoștea: aparținea poliției politice a lui Joseph Poney...

Omul deghizat în viespe anunță că fusese trimis să-i conducă cu mașina la reședința doctorului Orenbourg. Vincent și însoțitorii săi urcară într-un hidrover japonez. Un vehicul porni în față și altul îi urmă. Cu ei luă loc un ofițer în albastru azuriu. Uniforma îi diferea prea puțin de cea a Legiunii Spaniole a Renașterii, evidențiată cîțiva ani mai încolo prin masacrarea roșilor din Catalonia și Languedoc.

Oamenii PDR se comportau pretutindeni ca şi cum ar fi fost deja stăpînii Europei. Imperiul lui Joseph Poney se născuse...

Cele trei automobile pătrunseră în Parcul Rezidenţei IV. Microclimat artificial de tip tropical. Instinctiv, Vincent căută bambuşii din ochi. Nu-i zări. Plantaţia trebuia să se întindă de cealaltă parte a reşedinţei.

În faţă, la capătul aleilor ramificate, o casă joasă, cu ziduri albe, gen mic palat colonial. De jur împrejur, mari grădini franţuzeşti. Vecinătăţile reşedinţei erau degajate pe o arie de două-trei hectare. La dreapta, un sci de sat african, cocotieri cu frunzişul rar şi costisitoare colibe de paie. În stînga o pagodă nedefinită, magnolii înflorite, o oglindă de apă presărată de lotuşi şi alei largi, acoperite cu nisip roşu: se doreau probabil chinezeşti ori thailandeze. Acest decor înşelător disimula (sau avea să disimuleze într-o bună zi) un incredibil ansamblu de dispozitive de observaţie şi apărare. Lotuşii înfloreau la cîţiva metri deasupra sofisticatelor instalaţii militare, deasupra Poney-Dragonului...

Un post de mercenari în negru bara drumul principal. Maşina din frunte lansă o serie de semnale. Gărzile salutară, apoi cele trei vehicule cotiră, făcînd înconjurul unui lăcuşor. Se opriră înaintea unui cilindru gros, cu marginile rotunjite: treizeci de metri în diametru, peste zece în înălţime. Construcţia semăna punct cu punct cu farfuria zburătoare din Samba, sistem Ranavalo. Era aşezată însă pe sol (ori poate piciorul îi era îngropat) şi măsura dublu în dimensiuni... Vincent îşi aminti: în 2025, arhitectul Guzman Forrel, prieten al lui Joseph Poney, acoperise Europa cu astfel de structuri monopode. Inspirate din lucrările lui Ranavalo, dar... Ranavalo fusese animalizat asemeni majorităţii negrilor care trăiau încă în Europa, iar după aceea şters cu grijă din memorii...

Deasupra Reşedinţei se învîrtea un dirijabil. Pe cocă, un inel luminos lansa un slogan. Cele cinci majuscule: Ordine, Pace, Normalitate, Ideal, Egalitate... Iar cu litere mai mici, verzi dar foarte strălucitoare, două nume: Mickey Trogen, Doctorul Orenbourg.

Brusc, Vincent realiză că decola. Încă un voiaj spontan. Atracţia decorului. Vederea i se înceţoşă, sudoarea începu să-i curgă pe faţă. Rezistă cu toate forţele, nu-şi putea permite să plonjeze în viitor acum, prea periculos. Oamenii doctorului Orenbourg trebuiau să ignore că el... Imbecilul! Oamenii doctorului Orenbourg obligat ştiu că sari, asemeni tuturor călătorilor. Şi puţin le pasă. Nu fi paranoic!

Peisajul distins cu greu îi părea totuşi familiar. Vizitase deja structura monopodă - în viitor, fireşte.

Avea mîinile îngheţate şi muşchii spatelui strînşi în gheare de metal. Nu-şi mai simţea vîrfurile degetelor; le căută ca şi cum i-ar fi putut fi smulse! Cineva din interiorul lui credea în atotputernicia demonică a stăpînului Poney-Dragonului... Privirea aburită de frică rătăci prin ceaţă. Da, era îngrozit şi se sufoca. Nu-i era însă ruşine de această spaimă, şi alţii urmau să o cunoască, milioane. Într-o lume sortită groazei... se găsea în anticamera monstrului!

De Mellan şi ofiţerul în albastru continuau să-l încadreze. Apoi, misiunea îndeplinită, salutară cu o simplă înclinare a capului şi ieşiră cu spatele. Cu spatele înainte! Ritualul Poneist fusese inventat deja...

Vincent lupta să-şi controleze teama şi să reintre în posesia facultăţilor sale. Eşti mai puternic, Vincent Blaise! Tu eşti cel care ajunge cel mai departe în viitor. Bărbatul pe care-l vei înfrunta, îi eşti egal şi poţi să îl domini! Vei triumfa... Însă poate că doctorul Orenbourg o ştie, poate că lupta voastră a început deja. Fii pregătit pentru prima lovitură. Atenţie!

Vincent avansă încet spre biroul construit sub forma unei duble semiluni, în spatele căruia şedea doctorul Orenbourg. Se simţea dedublat şi oscila între prezent şi viitor, mintea ducea o luptă depărtată, doar pe jumătate conştientă. Avea impresia că mîinile şi picioarele nu-i aparţineau, dublura îi preluase corpul.

Se afla acolo, în prezent, în biroul doctorului Orenbourg. Aerul condiţionat îi îngheţa transpiraţia pe frunte. Lupta... Rezista dorinţei de a se apleca să-şi şteargă gleznele linse de Tot (dar Tot e mort...). Acum, aici, se forţă să-l privească pe doctorul Orenbourg.

Doctorul Orenbourg: Joseph Poney.

Imaginea dictatorului descoperită în memorie se suprapunea cu dificultate chipului, siluetei, atitudinii doctorului Orenbourg. Imagini parazite, sosite din culoare temporale ori din universul-umbră, îi tulburau amintirile. Oh, îşi amintea de conferinţa organizată de Nataşa Van Lara. Îl revedea pe tipul acela slab, încă tînăr, ce se agita pe scena teatrului cu un mers sacadat şi cu gesturi vehemente, faţa prelungă şi osoasă, tăiată parcă într-un lemn dur şi noduros, nasul curbat, puternic, ochii strălucitori. Părul lung, coama deasă pe un craniu leonin... Îl regăsea pe doctorul Orenbourg. Îl regăsise.

Apoi încercă să rememoreze figura lui Joseph Poney. Monseniorul dictator era şi el înalt, arăta încă în floarea vîrstei, dar asta nu însemna nimic. Tratamentele de reîntinerire deveniseră foarte eficace. Chipul îl avea obişnuit, nasul mai degrabă scurt, bărbia... Ei da, Joseph Poney, stăpînul Europei din anul 2025, dorise să fie reprezentantul unei majorităţi terne şi mediocre, ce alesese pacea, ordinea şi **normalitatea** în referendumul din 2012. Pentru a se transforma în Joseph Poney, doctorul Orenbourg îşi normalizase progresiv înfăţişarea.

Vincent încerca sentimente ambigui. Era pe punctul

de a sucomba fascinației exercitate de dictator. În viitor urma să fie un colaborator loial, un consilier ascultat și în același timp, agentul celor mai neînduplecați inamici, Duax și Knabo. Urma să fie ales pentru... Nu, nu trebuia să se gîndească!

Mașinal, schiță **semnul solemn**, salutul lui Joseph Poney, mîna dreaptă la mijlocul frunții, degetul mare apăsat la rădăcina nasului, arătătorul atingînd părul... Gestul fusese executat mecanic... sau oare machiavelic? Doctorul Orenbourg îl privea fix.

Cuvintele îi răsunau în minte: **veriga arzătoare, camioanele distrugerii, cartierele compacte...** Cartierele compacte, orașele lipsite de străzi unde Joseph Poney închidea sub-proletarii. Sau **procedeul draconic**, soluția finală pentru opoziția politică!

Deriva îl cuprinse iarăși. Vreme de o clipă, biroul lui Joseph Poney se suprapusese monopodului doctorului Orenbourg. Un soi de fantomă înaintă spre el, străbătînd spațiul și timpul, traversînd chiar trupul lui Mikail Orenbourg. Un orb înveșmîntat în aba albă. Uniforma orbului sfînt... unul din misticii feroci ai Renașterii spirituale. Mergea cu brațele întinse, cu brațele în sus. Dispăru cînd Vincent fu gata să țipe de groază. Unul din acei **nebuni demenți**, (altceva decît **nebunul bufon**,) ce serveau drept gărzi Monseniorului dictator. "Nebun dement", un termen al viitorului, un pleonasm necesar să exprime haosul unei epoci fără sens...

Lui Vincent îi era frig. Stătea în picioare în fața lui Joseph Po... a doctorului Orenbourg. Cele două semilune ale biroului se atingeau în părțile lor convexe. Erau inegale, iar doctorul Orenbourg ședea în scobitura celei mai strîmte. Cealaltă putea primi trei vizitatori.

Bărbatul schiță o mișcare din trunchi, o înclinare ce săltă bogata coamă leonină, apoi îl privi pe Vincent și rămase nemișcat.

Vincent sfîrşi salutul, coborînd încet mîna de-a lungul trupului. Doctorul Orenbourg surîse extaziat şi la rîndu-i, cu emoţie, cu o neîndemînare tremurîndă, făcu **semnul solemn**. După care se porni să rîdă, îi întinse mîna şi lansă cîteva silabe în rusă. Arăta teribil de impresionat. Vincent înţelese că lovise unde trebuie, precis şi adînc. Cu acest simplu salut cîştigase pentru totdeauna încrederea celui ce avea să fie Joseph Poney. Destinul se împlinea.

Doctorul Orenbourg purta un compleu de vară din mătase cenuşie, cu mînecile pînă la jumătatea braţului, reverul în trei părţi, un colier de perle albe (ai fi zis osemintele unor animale mici, ori dinţi de om) pe cămaşa bleu. Iar pe plastronul cămăşii, dezvelit de decolteul adînc al vestei, se putea citi sloganul PDR în litere fluorescente, rînd pe rînd negre şi de aur: **pace, ordine, normalitate**... Trei din cele cinci majuscule. P.O.N. Adaugă **iniţialele egalităţii** şi **idealului** şi obţii PONEI, transformă I-ul final în Y şi...

Hohotul doctorului Orenbourg răsuna încă în încăpere. Nu avea nici o justificare, sau poate avea prea multe. Personalitatea bărbatului se exprima firesc prin suflul puternic, prin torentul de sunet. Poate că Joseph Poney rîdea de pe acum de această Europă vlăguită, pregătită să-l întîmpine în triumf, pe care avea s-o calce în picioare în mai puţin de cinsprezece ani!

Vincent îşi ajustă psihicul prezentului, ritmului temporal unde trăia. Doctorul Orenbourg pronunţă, pe un ton calm şi neutru, prima sa propoziţie în franceză.

— Domnule Blaise, vă rog să aveţi amabilitatea de a reface încet salutul dumneavoastră, acest... hmm! Cum îi spuneţi?

— Semnul solemn? Poftiţi!

Descompuse gestul, ca în mijlocul unei comedii baroce, împingînd la limită caricatura atît cît îi permitea

ralentiul. Demonstrația îi produse o plăcere ce-i alungă alte gînduri. Îndeplinea o misiune, lucra pentru Duax și Knabo și cîștigînd încrederea doctorului Orenbourg, pregătea deja prăbușirea lui Joseph Poney... Nu, prea era frumos să fie adevărat!

Iar doctorul Orenbourg îl observa cu o atenție fantastică. Cînd Vincent duse mîna dreaptă înaintea feței, cu o mișcare țeapănă (încetinitorul nu se potrivea cu această ultimă fază, riscînd să strice întreg efectul gestului) scăpă un suspin adînc, urmat de rîsetul unui cazac fericit.

— Teribil, ha, ha, ha! Voi încerca și eu. Să-mi spuneți dacă e bine. Așa?

— Scuzați-mă Monseniore, explică Vincent. Așa sînteți **dumneavoastră** salutat. La dumneavoastră, mîna trebuie să fie puțin deplasată spre stînga, degetele foarte puțin îndoite. Și coborîți-o ceva mai repede și mai spre stînga. Cam în felul acesta, cred.

— Foarte bine, reiau. Atenție!

Doctorul Orenbourg aprinse oglinda electronică de pe biroul său și exersă circa un minut, urmărindu-se și privind cu coada ochiului reacțiile lui Vincent.

— Cred că acum e bine, rosti în cele din urmă acesta.

Lumina începu să valseze în sală. Un nor de fluturași de aur plutea în aer, îndeosebi în jurul doctorului Orenbourg, nimbîndu-i silueta cu o aură tremurătoare. **Dansul soarelui** fusese inventat deja. Fenomenul avea să fie rezervat în viitor cultului lui Joseph Poney, dorind să evoce dansul soarelui în fața pelerinilor Fatimei.

Vincent gîndi că în Europa democratică a anilor 2010, pregătindu-se cu febrilitate pentru alegerile cele mai importante din istoria sa, imperiul lui Joseph Poney se născuse!

Vincent nutrea o certitudine: **doctorul Orenbourg știa că era - că avea să fie - Joseph Poney**. Se pregătea

pentru destinul său imperial.

Îşi descheiase vesta, cămaşa, îşi desfăcuse gulerul, colierul şi-l scosese ciufulindu-şi părul. În mîna stîngă (oare Joseph Poney era stîngaci?) balansa un stilou memorator. Cu mîna dreaptă lovea o bucată de silex cu un mic presse-papier din aur. Din timp în timp ţîşnea cîte o scînteie.

I se adresa lui Vincent cu vehemenţă şi prolixitate, articulînd însă cu grijă, ca şi cum făcea efortul să fie înţeles.

— Aşadar, dumneavoastră sînteţi cel care l-a întîlnit pe Joseph Poney în 2025, nu-i aşa? În Centrul Orenbourg Sud-Vest, nu? Paul Losander mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mi-a spus că dintre călătorii în destin aţi avansat cel mai mult în explorarea viitorului, ha? Vă numiţi Vincent Blaise. Cam asta se petrece deci în Centrul Orenbourg Sud-Vest, nu?

Pronunţă în acelaşi mod o duzină de fraze, evocînd destul de bine discursurile debitate în viteză de Joseph Poney, lăsînd o puternică senzaţie de sinceritate, chiar dacă cuvintele înşiruite unele după altele nu aveau nici un sens precis... Vincent începea să se destindă. Primejdia era mai mare decît oricînd, însă el se afla departe, teama se evaporase.

Nu-şi imagina cum avea să ajungă să joace rolul dublu ori triplu în care se lansase, în care fusese lansat... Era însă gata să trăiască aventura în întreaga ei intensitate.

— Sînt un călător în destin, rosti el. Un călător precum mulţi alţii. Îmi fac meseria. Uneori se întîmplă să reuşesc, mi se întîmplă să dau greş. Mi se întîmplă să-mi fie teamă. Mi se...

Doctorul Orenbourg nu dădea semne să-l fi auzit.

— M-am săturat de aceste rapoarte scrise de maşini, analizate şi îndulcite de alte maşini, şi încă de alte şi alte maşini. S-ar crede că nu sînt înconjurat decît de ele!

Spune-mi, Vincent Blaise, Joseph Poney a reuşit să elibereze omul de maşină?

— Da, răspunse Vincent.

— Vă cred. Ah, acest univers, acest viitor nu prea îndepărtat pe care-l cunoaşteţi bine, nu poate fi un univers, un viitor al maşinilor! Omul trebuie smuls de sub sclavia mecanicii, electronicii, informaticii, a tuturor acestor lucruri. E ceea ce Joseph Poney a intenţionat să facă. Sînt fericit să aflu că a... că va reuşi. Ascultaţi-mă, Vincent Blaise, sînt sigur că acest om s-a străduit din toate puterile, din toată inima, să facă din Europa un stat uman. Joseph Poney nu poate fi tiranul sîngeros descris de analişti şi de alţi intelectuali! Este imposibil! Se înşală! Sîntem înşelaţi! De aceea am nevoie de dumneata, trebuie să mă ajuţi să restabilesc adevărul, ştiu că îl cunoaşteţi pe Joseph Poney mai bine decît oricare alt călător. Sînteţi... veţi fi unul dintre ai săi, unul din apropiaţi. Nu negaţi! Paul Losander are încredere în dumneata, eu de asemenea...

Reîncepea să se agite, împingînd fotoliul înainte şi înapoi, ridica braţele cu mişcări bruşte şi profetice, cu mînecile deasupra coatelor, cobora apoi pumnii pe marginea elastică a mesei în semilună. Apuca obiectul din aur, lovea silexul cu furie, din colţul gurii i se scurgeau firişoare de salivă.

— Am cîteva întrebări să vă pun, spuse el calmat. Ştiu că generalul Duax îmi va fi fidel.

În sfîrşit, lasă masca deoparte, gîndi Vincent. Fraza antrena o recunoaştere implicită a identităţii Orenbourg-Joseph Poney.

— Duax nu mă va trăda. Dacă va părea prietenul americanilor şi al ruşilor, este pentru că i-o voi cere eu. Dacă opinia internaţională şi chiar şefii armatei mele văd în el salvarea ultimă, este pentru că aşa vreau eu. Dacă el va fi succesorul meu, este pentru că eu îl voi alege...

Foarte bine. Cel care mă neliniştește e maiorul Knabo. Despre acest om mi se dau informaţiile cele mai contradictorii. Paul Losander crede în loialitatea lui. Anumite rapoarte îl prezintă însă pe Knabo ca pe conducătorul unui complot revoluţionar, ori că pe un agent al Ligii Est-Vest. Şi totuşi vreau să fac din el şeful serviciilor secrete ale Imperiului, stă scris. Trebuie să ştiu dacă să mă feresc de el, ori dacă pot să am încredere. Acum, imediat. Vreau ca în următoarele cinsprezece zile să-mi stabilesc strategia următorilor cinsprezece ani! Deci dumitale, Vincent Blaise, îţi pun întrebarea. Faceţi **semnul solemn**. Şi juraţi înaintea lui Dumnezeu să spuneţi numai şi numai adevărul!

Vincent ridică mîna cu o mişcare tranşantă, îndreptă capul, strînse pumnul la înălţimea şoldului şi jură. Era fascinat, fascinat de persoana doctorului Orenbourg şi de forţa destinului său. Simţea, cu un amestec de exaltare şi de groază, că nu-şi alesese încă aliaţii cu adevărat. Dar se pregăti să mintă - să abjure - pentru a salva şansele **celuilalt viitor**, fie ele mici. Şi jură că Knabo nu va trăda Imperiul, că avea să fie fidel Europei, să servească loial, că nu va participa la complot, exceptînd cazul în care i se va ordona să se infiltreze în rîndurile inamicului.

Doctorul Orenbourg tăcu, mascarada se sfîrşise. Cei doi bărbaţi erau uzi de transpiraţie. Lui Vincent i se făcu din nou frig, se simţi golit de toată energia. O prăpastie orbitoare i se căsca înainte. Închise ochii, opunîndu-se ameţelii.

Auzi, de departe, vocea doctorului Orenbourg explicîndu-i că datorită serviciilor sale excepţionale, era din acel moment afectat Centrului Auvergne-Orenbourg, centrul cel mai avansat şi mai secret al Proiectului. Urma să lucreze împreună cu David Race, teoretician al călătoriei şi organizator al Institutelor Orenbourg, şi de asemenea, cu Paul Losander şi Nataşa.

- 13 -

Țăranul cu pieptul gol se opri la marginea potecii, să-i permită lui Vincent trecerea. Atinse pălăria zdrențuită de paie și pronunță cu glas tărăgănat:

— Bună ziua, șefule. La ordnele matale!

Vincent îl depăși cu pașii mari, fără un cuvînt. Simțea privirea ostilă a omului în ceafă. Țăran... Țăranii din Arlac aparțineau în majoritatea lor securității Proiectului. În societatea pe cale să o creeze dictatorul jucau rolul mujicilor secolului al nouăsprezecelea și nu cel de agricultori. El voia șerbi și avea pretenția ca atît ființele cît și lucrurile, realitatea în întregimea ei, să se supună capriciilor sale.

Vincent continuă să urce vreme de zece minute. Pantofii înglodați alunecau pe bolovanii roșiatici, umezi încă de pe urma aversei nocturne. Poteca se îngusta și devenea abruptă. Vincent gîfîia, mersese prea repede.

Castanii îngălbeniți de pe coastă îngreunau trecerea cu ramurile lor joase. Frunzișul ud îl stropea de fiecare dată cînd încerca să-l dea deoparte. Drobița îl zgîrîia, arbuștii cocoțați pe taluz - nu mai deosebea speciile - îl plezneau cum încerca să se agațe de tulpinile lor. Natura se proteja arătîndu-se ostilă. Vincent era avid de libertate și de solitudine. Ani de zile nu părăsise acoperișurile

protectoare ale Centrului OSV, iar acum constata că nu-i capabil să supravieţuiască într-o lume cu adevărat sălbatică.

Ajunse la o bifurcaţie. La stînga sa, poteca urca pieptiş spre vîrful crestei. Plănuise să ajungă pînă sus să vadă dacă era realmente prizonier în Auvergne-Orenbourg. Ezită. Poate că avea altceva mai bun de făcut. La dreapta, o altă potecă, mai lată şi mai bine întreţinută, cobora în pantă uşoară către sat. O alese pe aceasta, după ce-şi şterse tălpile în iarbă.

Un al doilea ţăran se ivi înaintea lui. Îmbrăcat într-o şubă îmblănită de oaie, ţinea în mîini o furcă de lemn. Sub şuba neagră de mizerie se zărea o jiletcă destrămată. Vincent găsea comedia destul de sinistră. Omul se dădu deoparte plin de respect. Neavînd pălărie, duse mîna la tîmplă în semn de salut. Bună ziua, şefule... Nu ştiau să pună nimic altceva, cu toţii! Vincent se opri. Nu avea decît o şansă dintr-o mie ca să afle un detaliu interesant, dar nu îl costa nimic să încerce.

— Bună ziua, răspunse el. Eşti de prin partea locului?

Nu obţinu decît un rînjet şi clasicul "la ordnele matale".

— Ce faci aici cu furca?

Falsul ţăran îşi contemplă unealta cu un surîs extaziat.

— La ordnele matale, şefule! bolborosi el hilar.

Vincent distinse ironia. Insistă însă:

— Te-ai născut aici? Trebuie să cunoşti bine regiunea.

Bărbatul scoase un mîrîit şi dispăru în cîmpul de arbuşti de la marginea drumeagului. Vincent ridică din umeri şi îşi reluă coborîrea. În 2025, sub Joseph Poney, văzuse ţărani, iobagi asemeni acestuia, **numai că ei nu jucau un rol!**

Bărbaţii şi femeile din componenţa Consiliului Viitorului Apropiat se reuniseră în acest sat din Auvergne, în inima unei zone eco: Arlac. Pretutindeni,

drumuri pietruite ca în secolul nouăsprezece, apoi un heliport foarte modern în mijlocul pădurii de brazi. Un întreg sector, destinat în principiu turismului de lux. Cu ţărani pe măsură, veritabili ori falşi.

Satul: o îngrămădire anarhică de clădiri din piatră cenuşie, acoperite cu ardezie cenuşie; cîteva ferme şi cabane răspîndite prin împrejurimi, în scobitura vreunei văi sau pe latura unei coaste acoperite de păşuni şi răşinoase.

În extremitatea sudică, o construcţie ieşea în evidenţă prin aspect şi masivitate. O potcoavă cu o singură faţadă verde şi cu un balcon promenadă de jur împrejurul acoperişului. Un nume era înscris cu litere de doi metri înălţime: **Hotel Europa**. Mickey Trogen, partenerul lui Mikail Orenbourg, fusese patronul unui hotel Europa pe vremea cînd se lăsase de jurnalism. Mai tîrziu, devenise unul din principalii proprietari ai reţelei. Membrii Consiliului, gărzile de corp, însoţitorii, tehnicienii şi familiile lor dispuneau de instalaţii complexe, sofisticate, de un modernism excesiv. Hotelul Europa din Arlac constituia el singur un centru Orenbourg. Dar Proiectul fusese suspendat din ordin guvernamental, călătoriile erau de acum înainte interzise. Poliţiştii euro ocupaseră deja centrul OSV. Din raţiuni politice, neîndoios, Auvergne-Orenbourg beneficia de un răgaz: întreaga regiune era favorabilă PDR. În plus, beneficia de un serviciu de ordine important, comandat de Attilio Jeppner, viitorul gauleiter Jeppner. Autorităţile ezitau probabil să declanşeze ostilităţile...

Vincent Blaise se găsea în Arlac de cinci zile. La sosire fusese încunoştiinţat de numirea în Consiliul prezidat de David Race, omul care pusese la punct în Europa explorarea temporală, fără a se bizui cu nimic pe tehnicile americane. Dar David Race nu se arătase la faţă, experienţele erau oprite.

Vincent trăia de unul singur, între hotel, sat şi munte. Nu se legase de nimeni. În definitiv, Consiliul Viitorului Apropiat nu luase încă fiinţă, reprezenta doar un vis al doctorului Orenbourg. Vincent se plimba pe străzile localităţii şi pe potecile muntelui, descoperea o natură aspră, stăpînită de păsări şi de animale sălbatice. Nimeni nu părea să exploateze arborii pădurii, falşii ţărani din Arlac culegeau numai castanele. Oi, cîteva capre şi vaci erau răspîndite pe întinsele păşuni. Tot felul de arbuşti invadau pantele stîncoase, ameninţînd drumurile prost întreţinute. Vincent culegea afine şi saluta distrat călătorii întîlniţi în drum.

Şi într-o seară, pe cînd traversa o pajişte îngustă, gîtuită între două pîlcuri de fagi, se trezi înaintea unui bărbat în costum de vînătoare. Înalt, destul de arătos, cu părul blond roşcat ieşind un pic de sub viziera caschetei. Costumul era din catifea roşie. Ţinea neglijent o puşcă cu patul strălucitor şi ţeava lungă, la centură avea o armă de mînă. Îl urmau patru dulăi, trei dintre ei cîini de vînătoare, pacifici şi dealtminteri istoviţi. Cel de-al patrulea însă, un dog enorm cu blana scurtă, arămie, scoase un lătrat puternic şi se năpusti spre Vincent.

Îl recunoscu şi îi strigă numele: Tot! Cîinele avu o ezitare, iar glasul feroce i se preschimbă în manifestare de bucurie. Vincent întîmpină cumplitul animal cu umerii şi cu pieptul; fu nevoit să se încline înainte să reziste şocului. Limba umedă şi vîscoasă ce-i lingea chipul îi făcea rău. Ce am făcut oare pentru a cîştiga afecţiunea acestui monstru?

În acel moment vînătorul în catifea roşie ridică viziera şi Vincent îl recunoscu pe Joseph Poney. O voce de copil strigă: Tot! Tot! Un băieţaş sosi în goană, Jérôme, fiul lui Joseph Poney. Din pădure ieşi apoi un al treilea personaj, şeful Jeppner. Monseniorul dictator se răsuci şi îi adresă lui Jeppner

un cuvînt (ordin, apel?) pe care Vincent îl auzi slab. Jérôme Poney se precipită spre animal... după care scena dispăru misterios, instantaneu şi total.

Un salt, un simplu salt.

Vincent o regăsise pe Ella. Nu-şi aducea aminte de nimic, regreta doar pavilionul din Valea Eyre-ului. Din fericire poseda un televe deosebit de perfecţionat, conectat la Centrul de Jocuri din Dun le Palestel.

Toamna se instalase. Frunzele castanilor îngălbeneau, cădeau greoaie la pămînt, tapetînd solul. Cele ale fagilor se înroşeau, agăţîndu-se în continuare însă de ramuri. Soarele devenise palid, pe un cer unde se amestecau zece nuanţe de gri. Pe cîteva vîrfuri vecine ninsese, iar într-o dimineaţă, fulgi mărunţi pudrară şi crestele ce dominau Arlacul.

Corbii treceau în zbor cu croncănituri ascuţite, stoluri de păsări migratoare brăzdau văzduhul deasupra pădurilor în direcţia sudului, fără a se opri. Cîteva fire de fum se ridicau din sat, iar acoperişurile străluceau de chiciură...

Vincent descoperea fără uimire că peisajul îi era foarte familiar. Nu din întîmplare la Arlac îi ieşise în cale lui Joseph Poney şi fiului acestuia, lui Attilio Jeppner şi cîinelui Tot!

Dar lumea rustică şi liniştită era altfel de cum părea. În ea rătăceau ucigaşi profesionişti, deghizaţi în ţărani de altădată, îl întîlneai pe dictator deghizat în vînător. Iar Hotelul Europa se număra printre centrele de explorare a destinului dintre cele mai bine echipate din lume. Aici se pregăteau să sondeze un viitor chinuit şi negru.

Prea tîrziu dealtfel, deoarece sfîrşitul Proiectului fusese anunţat. Vincent nu ştia nici dacă avea să mai execute un ultim voiaj.

Se reîntorcea în împrejurimile satului după promenada matinală, cam a zecea de la venirea sa. Reintră în hotel cu capul coborît, furios. Era prizonier în Auvergne-Orenbourg și nici meseria nu și-o făcea măcar!

Porțile de sticlă i se deschiseră în față. Cea de-a treia era opacă: ușa **sanctuarului**, a laboratoarelor de studii și de explorare.

Ușa opacă se deschise.

Se izbi de David Race, omul pe care dorea să-l vadă, pe care-l căutase în van timp de o săptămînă.

— Vreau să vă vorbesc, îi spuse scurt.

— În zece minute, în biroul meu de pe terasa 2. Paul și Natașa vor fi acolo. Încă ceva, Vincent, proiectul a fost desființat, de o oră a devenit oficial. Ne întîlnim să discutăm situația creată. Copoii vor ajunge aici înainte de lăsarea nopții. Jeppner a spălat deja putina . Pe curînd!

Climatizarea hotelului se afla în avans față de calendar. În holul sanctuarului domnea o umezeală primăvăratecă, determinînd o înflorire somptuoasă a arbuștilor din ghivece. David cel gras era în cămașă. Cu o mînă se juca cu bretelele, cu cealaltă își tampona fața cu un ziar pelur.

— Am să-ți fac o propunere, Vincent. Îmi trebuie însă acordul lui Losander.

Vincent ridică din umeri și îi întoarse spatele, privind imaginile luminoase ce dansau pe pereți. Sloganurile PDR dispăruseră, ceea ce nu avea să-l împiedice să cîștige alegerile; era scris... Se punea totuși o întrebare: vor începe în acel moment călătoriile? Nu, categoric. Rușii și americanii se opuneau și posedau mijloacele de a constrînge Europa. Iar doctorul Orenbourg nu ținea poate atît de mult la ele, avea nevoie de secret și de tăcere ca să pregătească ascensiunea lui Joseph Poney.

Luă ascensorul 18, ce conducea pe terasa cu portocali. Natașa culegea un fruct. Nu, nu erau portocali, ci lămîi.

David ieşi din birou, întovărăşit de Paul Losander. Vestă metalizată, pantalon de catifea, cizme transparente: poliţistul părea mai ceva ca niciodată un manechin. În cămaşa dezvelită pe pîntecele păros, David transpira şi se opintea cu paşi mărunţi.

Nataşa purta o fustă neagră cu o fantă triunghiulară. Laturile triunghiului se întîlneau într-o pafta aurită, plasată la înălţimea pubisului. În picioare, veşmîntul îi descoperea complet interiorul coapselor. Părul blond era legat cu o baretă aşezată pe umerii goi. Surîdea.

Înaintă spre Vincent şi îi întinse lămîia verde din care muşcase.

— Salut, rosti ea. Este prima noastră întîlnire.

— Adevărat, încuviinţă Vincent. Bună ziua, Nataşa.

Losander învîrtea binoclul prins de capătul unei curele metalice.

— Spuneţi-mi cînd sfîrşiţi să vă daţi bineţe, să putem pleca.

— Să plecăm? făcu Vincent.

— Paul propune să ţinem mica noastră consfătuire în exterior, explică David. Ca măsură de securitate...

— Elicopterul meu aşteaptă pe terasa 1, continuă Paul.

Coborîră.

— **Sînt o păienjeniţă**, zise Nataşa.

— **Cunosc monolitul de aur.**

— Regret. Cred că micile voastre jocuri sînt întrerupte pentru multă vreme. Am fost mai mult sau mai puţin încercuiţi. Toate comunicaţiile noastre trec prin Dun le Palestel, iar armata e pe cale să debarce pe Mont Clozel. Veţi vedea!

— Dar avem un răgaz de patruzeci şi opt de ore! exclamă David.

— De unde ştii?

— Din sursă si... De aceea vreau să-i fac o propunere

lui Vincent.

— Dacă-i vorba de o expediţie, mă văd obligat să mă opun, declară Paul.

Vincent observă că nu vorbise pe un ton deosebit de hotărît.

— Sîntem gata.

Toţi patru se îmbarcară la bordul aparatului, un Jason VII 2/3 locuri, ROUE (Republic of United Europe). Cel mai modern dintre elicopterele europene: cabină sferică, senzori multipli, ciberghidaj, scaune transformabile...

— Vom fi puţin înghesuiţi, îi preveni Paul, dar nu mergem prea departe.

Cîteva secunde mai tîrziu survolau valea Barbairei şi Arlacul. Paul spuse că avea să aşeze aparatul în pădure şi să continue cu un automobil camuflat acolo.

— Important e să vezi fără să fii văzut, adăugă el.

Iată, gîndi David, guvernul Uniunii se raliază punctului de vedere ruso-american. Explorarea temporală e clasificată "risc V" şi, ipso facto, interzisă. Pentru mine, pentru noi, această decizie vine un pic cam prea devreme. N-am atins nivelul americanilor în momentul în care au oprit experimentele. Şi apoi, ştim bine că ei le-au continuat mult după aceea. Noi nu vom putea proceda la fel, datorită situaţiei internaţionale ce face să fim supravegheaţi, dar şi ca urmare a situaţiei politice europene, oricine ar învinge în alegeri... Cred că e indispensabil să obţinem răspunsul la două sau trei întrebări. Instalaţiile Auvergne-Orenbourg sînt operaţionale. Sînt convins că dispunem, repet, de patruzeci şi opt de ore de răgaz, timp suficient pentru a întreprinde una sau două călătorii. Vincent Blaise se numără printre cei mai bine antrenaţi oameni ai Proiectului. Se află într-o poziţie admirabilă ca să ne aducă informaţii precise asupra evenimentelor din octombrie-noiembrie 2025, despre sfîrşitul Imperiului,

despre război, despre **pata neagră**. Nu vom modifica destinul. Marja noastră de libertate este firavă, dar există poate, la finele anului 2025, un soi de nod temporal, o zonă nedeterminată. Poate că nu e **scris** că va fi război, poate avem o posibilitate să salvăm Europa de ceea ce e mai rău. Trebuie să o știm. Dacă Blaise e de acord - și a răspuns afirmativ - aș vrea să-l trimit la sfîrșitul lui 2025, să se întoarcă cu un maximum de informații.

— Gata? făcu Paul.

— Gata, replică sec David.

Losander așeză elicopterul pe o pajiște, la liziera unui pîlc de fagi. Toți patru se strecurară într-un desiș, alergînd loviți de ramurile joase. Paul dezveli un Ford Jada micuț, disimulat sub o prelată de camuflaj. Se așeză la volan, cu Natașa alături. Mașina demară numaidecît, apăru un drum de piatră, iar Paul se angajă pe el.

Porni radioul, îl paraziță cu un bruior, îl deconectă îndreptîndu-se și zise:

— Putem sta de vorbă, Dun le Palestel nu ne va auzi.

Ajunseră repede în trecătoarea Pavelume, sub vîrful golaș al unei coline rotunjite, mari, împestrițată de eschile stîncoase. Paul ieși dinăuntru, făcu cîțiva pași la dreapta să se adăpostească sub niște pini. Indică Mont Clozel însoțitorilor; cel mai înalt din cele cinci vîrfuri aliniate înaintea lor.

Ajustă binoclul sondoscopic, scrutînd peisajul în tăcere.

— Sînt acolo, spuse în sfîrșit. E nevoie însă de un ochi experimentat ca să-i reperezi; eu am avut șansa să-i observ sosind în această dimineață. Imposibil de precizat ce forțe au.

Întinse binoclul Natașei.

O vulpe se ivi lîngă el. Vîntul începu să sufle, răscolind părul tinerei femei. Vincent șterse o picătură de ploaie căzută pe frunte, ce căuta să i se scurgă în ochi.

Nori albi şi grei alergau deasupra Muntelui Clozel; în schimb, orizontul era limpede.

Nataşa scoase o exclamaţie:

— Ce-i asta?

— Vorbeşti de miraj?

David şi Vincent priviră la rîndul lor. O formă vagă, schimbătoare, translucidă, se ridica pe Mont Clozel. Cu toţii o văzură; după un moment de aşteptare însă, descoperiră că nimeni nu contempla exact acelaşi lucru.

— Castelul Cerului? întrebă Vincent.

— Sau fantoma sa, replică Paul. Regret, dar înainte de a înceta cercetările, americanii au observat fenomene de acest gen la Spokane, la Mobile, la Rockway Beach. Japonezii au avut ceva asemănător în Centrul din Nemuro, brazilienii la Januaria, ruşii la Nijne Udinsk, la Nercinsk, în insulele Ciukces, la Merv, la Antanbulak şi în Novaia Zemlea. Desigur, se ignoră cauza exactă a fenomenului. Halucinaţii colective, cine ştie? Constituie însă semnalul pentru Riscul V şi dovada că am ajuns aproape în acelaşi punct cu ceilalţi. În calitate de responsabil cu securitatea Proiectului, sînt nevoit să întăresc interdicţia asupra oricărei experienţe. Îmi pare rău, David.

— O singură călătorie, Paul!

— Nici una, David. Pericolu-i prea mare.

Discuţia fu reluată o oră mai tîrziu în biroul lui David Race, în faţa unui platou cu zacuscă neo-zeelandeză şi a cîte unui pahar de bere, alături de limonada marocană.

Afară, aversa răpăia în ferestre, iar vîntul răscolea frunzişul arbuştilor de pe terasă. Tunetul se rostogolea slab, sus pe munte.

Orchestra lui Mors Jarviggen cînta o neurală apăsătoare.

— Am văzut mirajul, spunea Nataşa. Dar nu sînt deloc sigură să fi zărit şi militarii.

— Te asigur că-s acolo. Mîine, Auvergne-Orenbourg va fi ocupat. Simbolic.. Totul se va desfăşura fără probleme dacă nu ne vom mişca.

Vincent îşi goli paharul şi rosti rar, zîmbind:

— Paul, în acest moment lupţi împotriva istoriei. Ştii prea bine că nu ai nici o şansă!

Paul Losander se întoarse brusc.

— De ce zici asta?

— Călătoria o voi face, pentru că am făcut-o. Îmi aduc aminte. Poate e periculos, dar ar fi încă şi mai şi să modifici istoria, timpul, destinul. Dealtminteri, ştiu că nu mă vei împiedica să plec.

— Şi eu îmi amintesc, îl susţinu Nataşa.

Paul Losander se răsturnă în fotoliu, gînditor, închise ochii. Muzica se opri, porni din nou, iarăşi se opri. David Race încrucişă mîinile pe burtă. Picături de transpiraţie îi perlau fruntea, gîtul îi lucea, mărul lui Adam i se mişca spasmodic. Nataşa părea absentă. Ca să meargă, ridicase triunghiul deschis al fustei (paftaua aurită servea acestui scop) şi coapsele blonde îi erau în prezent complet descoperite.

Vincent îşi ascultă sîngele bătînd în urechi. **Trebuia** să plece, ancheta sa personală nu se încheiase. Aceste răspunsuri, le va obţine... pe 25 sau 26 octombrie 2025. Şi Paul Losander va fi cel care i le va da!

Data prezenta o anume importanţă. Nu voia să greşească, căci pornea, fără îndoială, în ultimul său voiaj. Optă pentru 26... 26 octombrie 2025, viitoarea şi probabil ultima lui destinaţie.

Losander închise ochii şi îşi privi viclean însoţitorii.

— La urma urmelor, şi eu am nevoie de cîteva informaţii. Vincent ar putea să mi le-aducă.

Mai tîrziu, Losander îi explică lui Vincent că fusese obligat să renunţe la propria călătorie prevăzută. Părea uşurat. Mărturisi că nu se dovedise niciodată a fi un bun

călător. Viitorul îl înspăimînta.

— Are şi de ce, nu-i aşa?

Poziţia îi rămînea ambiguă. Vincent era din ce în ce mai convins că lucra pentru americani. Amintirea unei amintiri?

— Ce informaţie doreşti?

Losander ezită.

— Sincer, nu-ţi pot spune. Ar fi... primejdios. Îţi voi pune întrebările cînd te vei întoarce. Oricum, dacă ţi le-aş zice, le vei uita odată ajuns acolo. Noroc bun, bătrîne. Şi nu-ţi asuma riscuri prea mari!

- 14 -

Sanctuarul hotelului Europa, Auvergne-Orenbourg. Sala de analize. Vincent Blaise era în picioare înaintea lui David Race, care şedea la pupitrul lui, cu bărbia răsfrîntă între mîinile păroase.

— Eşti un bărbat curajos...

Ochii lui David rămăseseră vii sub pleoapele coborîte. Zîmbea. Se hotărîse, era destinul lui.

Se ridică.

— Trebuie să te avertizez de pericol, sistemul nostru informaţional e acum controlat de Dun le Palestel. În parte l-am deconectat şi ne servim de un echipament auxiliar ce se poate dovedi insuficient.

Părea ridicol în combinezonul său alb, mulat pe pîntecul rotund. Privirea lui însă, blîndă şi autoritară în acelaşi timp, portul capului, surîsul indulgent ştergeau din impresie.

— Puţin îmi pasă, rosti Vincent. Sînt în stare să călătoresc şi lipsit de material.

— Dar securitatea ta nu-i asigurată! Un accident...

— Ştiu. **Va fi** un accident.

— Acum?

— Curînd. E scris şi nu putem face nimic.

— Nici o soluţie?

— Nu.

— Dar te vei întoarce oare?

— Da, cel puţin de astădată, da.

— Eşti un om curajos, repetă David Race. Să ştii, dacă... dacă îmi aduci veşti din viitorul meu, mărturisesc că ele mă interesează încă.

— Chiar în cazul cînd sînt rele?

— Mă aştept să fie!

Vincent strînse mîna întinsă. La revedere, mult succes.

Camera 13. Vincent urma să plece în douăzeci de minute. Ellei nu-i spusese la revedere, la ce bun? Peste cîteva ceasuri va fi înapoi. Sala 13, un număr potrivit. Amnezia şi celelalte probleme psihice posibile îl speriau mai puţin decît perspectiva de a se înşela asupra datei, ori de a-i întîlni în viitor pe Attilio Jeppner şi pe Tot.

O încăpere pătrată, aproape goală, cu un scaun pivotant, rotund, în mijloc. Trei dintre pereţi, cea mai mare parte a plafonului şi a podelei erau albe-albăstrii, în schimb suprafaţa situată îndărătul scaunului era neagră. În faţă se zărea un comutator, iar spătarul şi braţele erau garnisite de numeroase echipamente.

Vincent îşi scoase vesta şi pantofii. Apoi se aşeză pe scaun şi se uită la ceas.

— Două patruzeci, sîntem în avans. Rîndul dumitale.

Simţea cuprinzîndu-l nerăbdarea. Semn pozitiv. Nerăbdarea constituia într-un anume fel motorul expediţiei.

— Sînteţi la postul dumneavoastră? întrebă o voce morocănoasă.

— Ca şi cum nu m-ai vedea!

— Ziceţi: sînt la postul meu. Aşa-i regulamentul.

— Sînt la postul meu.

— Perfect. Veţi începe fix la orele cinsprezece. La paisprezece cinzeci şi cinci trebuie să blochez uşile, deşi

mecanismul nu mai funcţionează. Aveţi nevoie de ajutor ca să vă echipaţi?

— Îmi echipez nasul cu un deget, amice. Sînt pe cale să...

— Ziceţi: nu am nevoie de ajutor. Aşa-i regulamentul.

— Nu am nevoie de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Perfect. Vom verifica prin senzori şi prin circuitele de televiziune dacă totul decurge normal, dacă funcţionează cel puţin...

Toracele lui Vincent se mula într-o plasă. Îşi pusese harnaşamentul pe umeri, pe deasupra veşmîntului, în jurul pieptului şi gîtului. Senzorii i se lipiră automat de trup. Îşi strecură mîinile în inele metalice. Se declanşă muzica neurală. O melodie lentă care îşi accelera ritmul tot mai mult (dar în caz că lucrurile mergeau bine, Vincent nu avea să o realizeze).

— Auziţi muzica? întrebă operatorul.

— Nu sînt surd!

Omul se înfurie.

— Proiectul a fost oprit. Prin urmare această operaţiune este ilegală. Mi-am asumat nişte riscuri participînd la ea. Aţi putea să fiţi mai cooperativ!

Vincent auzi glasul lui Paul, încet însă distinct.

— Las-o baltă, Muller. Din moment ce te acopăr eu, pentru tine nu există risc...

— Aud muzica, confirmă Vincent.

Pe pereţi, pe plafon şi chiar pe podea se zăreau ecrane. Tehnicienii proiecţiei (şi ghidajului) în viitor făceau apel la hipnoză şi la persuasiune subliminală. Şi desigur, la teoriile lui David Race. Supus acestui tratament, subiectul talentat înceta să se mai agaţe de acel nedefinit numit **prezent**, se lăsa să plutească în timp, apoi începea să înoate. Primul obstacol pe care trebuia să-l învingă era acea crispare de spaimă, ancoră a

conştientului pe nivelul eternităţii. Nu se utiliza nici un drog.

Muzica fu schimbată, nivelul sonor crescu în intensitate. Vincent identifică un aranjament neural compus de Heldon 21. Pe ziduri şi pe tavan dansau fulgere, imagini fugitive defilau în plină viteză. Ai fi spus că pe pereţii încăperii înotau şerpi de lumină. Vincent ştia că îi putea opri. I-ar fi fost suficient să treacă în planul memoriei-realitate. Cînd şerpii îşi încetineau mişcările, însemna că timpul se scurgea mai repede pentru el, că îşi întorsese privirile spre propria persoană, că începea să-şi amintească...

Şerpii de lumină încetineau. Totul se desfăşura normal.

— Sînt gata, rosti Vincent.

Pătrunsese în universul interior al memoriei. Nu făcuse însă decît primii paşi ai călătoriei.

Mai avea de traversat esplanada, de trecut în cealaltă parte a zidului întunecat.

Se rezemă de monolitul de aur. Mîngîie îndelung metalul neted şi umed. Rămăsese fără suflu, căci alergase după un şarpe. Animalul îi scăpase, strecurîndu-se printre pietrele esplanadei într-o gaură.

Cavalerul se afla tot acolo. Se ridica în depărtare, spre stînga cum priveai zidul. Ca de obicei, o ceaţă portocalie îl învăluia parţial, ascunzînd picioarele armăsarului. De această dată ea nu trecea de pieptul călăreţului. Chipul i se detaşa cu o anumită claritate pe fundalul violet - cer, ori timp. Situaţie excepţională; nimic nu acoperea faţa Cavalerului. Era prea departe ca să se distingă trăsăturile misteriosului personaj, dar dacă s-ar fi apropiat...

Ezită totuşi. Nataşa îi fixase întîlnire în piaţă, în spatele monolitului de aur. Piaţa de odinioară, cu tarabe, cu negustorii şi clienţii ei, cu copii şi cîntăreţi şi cerşetori. Şi Nataşa, care poate îl aştepta.

Obişnuiţii esplanadei se refugiaseră probabil îndărătul monolitului. Îi va întîlni acolo jos, în piaţă, iar Nataşa îi va spune de ce era o păienjeniţă ce-şi ţesea pînza peste timp.

I se oferise însă un prilej unic: să zărească chipul Cavalerului, să-l cunoască în sfîrşit pe cel care veghea destinul oamenilor, secretele timpului. Cavalerul sau Nataşa? Negura se ridica, era convins. Iar fondul violet al cerului se colora în purpuriu. Pata roşie atingea în prezent umerii Cavalerului. Repede!

Se năpusti pe lîngă arborii din marginea esplanadei. Între dale se deschideau crevase şi crăpături, unde creşteau ierburi şi arbuşti. Tulpinile păreau de metal. Vincent alerga. Terasa îi apărea mult mai întinsă şi mai lungă. Ceaţa continua să se ridice, forma volute portocalii şi roşii pe umerii Cavalerului. Vincent fugea, împiedicîndu-se uneori de tulpini dure, alteori agăţîndu-şi tălpile de asperităţi. O tăie spre stînga. Dalele erau mai mari şi mai puţin uzate. Alergă puţin mai repede.

Nici o prezenţă omenească. Animale mici, şobolani, şerpi, insecte dispăreau din faţa lui. Săltă capul şi-şi trase răsuflarea. Negura se înălţa, dar el se apropiase mult. Capul armăsarului părea enorm. Distingea net profilul Cavalerului.

Crezu că îl recunoaşte, şovăi. Faţa osoasă, nasul puternic, ochii înfundaţi. Da... şi deodată, Cavalerul întoarse capul spre terasă. Memoria sa de călător (era oare memoria unui călător?) îi confirmă că făcea prima dată o astfel de mişcare.

Vincent ştia. O ştiuse mereu. Cine s-ar fi putut îndoi?

Cavalerul era doctorul Orenbourg!

O lume trucată...

Se răsuci şi fugi spre zid. Un fapt nou şi aici: peretele

se curbase, o suprafaţă convexă, căreia nu-i distingea vîrful. Poate că aşa fusese întotdeauna?

Nu, se auzi un glas în mintea lui. **Forma zidului se datorează sistemului de ghidaj empiric. Mă auzi, Vincent?** Te aud, David.

Din acest moment, ordinatorul Auvergne-Orenbourg se află sub control din Dun le Palestel. Ne folosim de mijloace improvizate. Am să încerc să te ghidez eu însumi. Eşti pregătit?

Da.

Vincent se apropie de perete. Suprafaţa opacă îi prezenta sub ochi o strălucire moartă, o bucată de cer întunecat, umplut de carnea grea şi îngheţată a zorilor străvechi.

Vincent, uită-te la căsuţele de la picioarele tale. Căsuţele cu numere. Le vezi?

Vincent înaintase de-a lungul zidului îndeajuns de mult ca şi Cavalerul şi monolitul de aur să-i dispară din vedere. Mergea. Îi era suficient. De ore întregi, David Race îi repeta: Ne apropiem! Ne apropiem!

Ne apropiem. Am înţeles...

Ai prins logica numerelor? Şi dacă nu au logică? Dacă... Nu au logică! O şmecherie inventată de David Race, să te oblige să te concentrezi asupra datei călătoriei: 26 octombrie 2025.

26 octombrie 2025!

Numărul este 26
10
2025..

Ce citeşti, Vincent?

Vincent coborî ochii. Pe căsuţa de la picioarele lui: 26
10
2025

Cu o viteză fulgerătoare, peretele negru se prăbuşi peste el.

- 15 -

Cer palid, nori cenuşii, frunziş stacojiu al fagilor. Încă, sau din nou, toamnă. Iar Vincent era pe o cărare a pădurii, o cărare cu adevărat sălbatică, în mijlocul crîngului des. În faţa sa, un pîlc de arbori bătrîni ascundea cerul. Arbuştii îi ajungeau la înălţimea pieptului, mărăcinii îi barau drumul, poteca dispărea. Vincent se opri să judece.

Se gîndi şi îşi aduse aminte. Călătorea în propriul viitor, avea ca misiune cercetarea ultimei zile a Imperiului. Era însă singur, rătăcit în pădure. Privi în jur. Şi dacă Tot avea să apară, sărind peste arbuşti? Nu, Tot nu se afla acolo, Tot murise.

Cîinele **Moarte** era mort. Vreme de o clipă, Vincent îşi aminti circumstanţele oribile în care fiara fusese doborîtă. Apoi amintirea se dilua.

Pe Vincent îl străbătu un frison. Codrul semăna mult cu cel din Arlac, dar el se găsea sub coroanele copacilor şi nu putea localiza nici un reper. Trebuia să permită personalităţii actuale să preia comenzile creierului, să se reinstaleze la cîrmele memoriei.

Aşteptînd, hotărî să se întoarcă din drum. Nu exista nici un motiv ca să pătrundă în hăţiş, îmbrăcat într-un costum fin din mătase roşie. Ultima modă poneistă?

Reveni pe propriile urme şi ajunse la o intersecţie. Recunoscu drumul din stînga şi se angajă pe el. Drumul forestier ce conducea la... spre... la Reşedinţa Vega, neîndoios foarte aproape. Începu să alerge. Întoarse capul şi aruncă o privire peste umăr. Nu, nimeni nu îl urmărea. Ridicol. Se opri din alergare, reluîndu-şi mersul normal. Un bărbat se ivi de sub frunziş şi se postă înaintea lui, cu o mînă în şold. Securitatea. Încă una. În forţele armate ale lui Joseph Poney se numărau o sută douăzeci de uniforme şi existau vreo treizeci de servicii bune de securitate, toate reprezentate în careul ultim: Patrulaterul Auvergne.

Bărbatul purta un combinezon verde, cu triunghiuri mari şi negre. Deasupra genunchiului, pantalonul îi era strîns de o banderolă neagră. Avea cizme din piele neagră, lungi pînă la genunchi şi genunchiere negre din piele. Mănuşile din acelaşi material lăsau degetele decoperite, dar vopsite în negru. Îţi trebuia multă atenţie să observi că mănuşile nu erau complete. Stil Poney... La fel armamentul. O spadă electrică şi mai multe pumnale la centură, o puşcă scurtă la umăr şi în mînă, unul din acele pistoale ce proliferau sub Monseniorul Dictat.

Poliţistul îi adresă lui Vincent un salut politicos şi în acelaşi timp sec:

— Bună ziua, zefule!

Vincent răspunse prudent la fel. Pentru cineva lipsit de grad, formula prevedea "Bună ziua, omule!", dar cu tipii din Securitate era mai bine să fii circumspect. Poate că acesta era colonel...

— Văzut alerg zi venit ză văd!

Încă unul din principiile lui Joseph Poney: folosirea trupelor străine, spanioli în Franţa, germani în Spania, francezi în Italia, ruşi în Germania. Vincent răspunse că se străduia să-şi dezmorţească picioarele şi întrebă unde

se găseau ceilalți. Garda încruntă din sprîncene.

— Care alții?

Fără îndoială, nu era un colonel în deghizare. Vincent ridică din umeri și își continuă drumul. La intersecție se înșira o coloană de autoturisme. Majoritatea vehiculelor se opriseră pe mijlocul șoselei. În orice caz, se afla în Patrulater, pe un drum particular al dictatorului, ce viermuia de uniforme de toate culorile. Negrul și albastrul predominau. Printre șoferi zări și căști roșii.

Vincent se apropie de convoi cu pasul liniștit. Își reperase mașina, o Arielle HDR, chiar în vîrful coloanei. Era încă puțin crispat, iar gura o simțea plină de clei. Un spasm făcea să-i tresalte piciorul stîng. Vincent din trecut, Vincent călătorul se găsea tot acolo, parazit. Vincent din prezent nu preluase încă total controlul creierului...

Fu salutat de cîțiva oameni ai serviciului de securitate. Bună ziua, șefule. De fiecare dată le răspunse identic.

Ajuns la drum, recunoscu peisajul: Arlac. Își aduse aminte. Reședința Imperială Vega fusese construită pe amplasamentul ex-hotelului Europa, o bază Orenbourg, o bază Joseph Poney... bunkerul final!

Consiliul Viitorului Apropiat se reunea în Reședință și uneori, mai rar, în Castelul Cerului. Vincent făcea parte din Consiliu din 2010, dar între anii 2010 și 2025 i se întîmplase... ceva, un accident. Dispăruse, înghițit de timp.

O reuniune avea loc în aceeași zi.

Astăzi, 26 octombrie 2025, o zi într-atît de obișnuită încît nu-ți puteai imagina să fie ultima zi a Imperiului. Joseph Poney ținuse să-l vadă personal pe consilierul său special și preferat: Vincent Blaise. Îi plăcea să-și întîlnească în pădure colaboratorii, iar Patrulaterul Auvergne era ideal pentru așa ceva. Organizase o ieșire pe munte, cea de-a patra a săptămînii, o ieșire cu Haru

Nebunul şi Nataşa. Nataşa în rochie neagră, iar Haru cu pene de şef de trib indian...

Nemernicul.

Conducea automobilul cu o mînă. Braţul drept îl ţinea perpendicular pe axa vehiculului să-l împiedice pe Haru, pasagerul său, să se zdrobească de parbriz la fiecare apăsare de frînă. Haru nu consimţea niciodată să se aşeze într-o maşină ca toată lumea. Se contorsiona, inventa poziţii acrobatice, nebunesc de primejdioase. În general, nimeni nu dorea să-i poarte de grijă: lui Joseph Poney nu i-ar fi plăcut să i se strice mascota.

În picioare pe scaunul pe care-l terfelea strîmbîndu-se, bufonul ameninţa cu pumnul diform vehiculul din faţă.

— Mai repede, ori îl pun pe Mestecăfier să-ţi mînce ouăle!

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai liniştit! mîrîi Vincent.

— Mă faci să vărs, şefule mic. Nu trebuie să-l iei în rîs pe Dumnezeu, nu uita Pata Albastră, ha? Nu trebuie să înjuri numele sfînt, ha, ha!

Potrivit unei sănătoase tradiţii regale, el - şi numai el - avea voie să-şi bată joc de Stăpîn.

— Dictatorul şi tîrfa sînt cu noi, ei? Au şters-o pe furiş, dar pe ea am observat-o. N-arăta frumos, amanta. Pe Monsenior l-a apucat criza, una mare. De i-ai fi văzut rochia! Cum o fi reuşit oare? Poa' cu dinţii! A transformat-o în zdrenţe, păpuşii i se vedea fundul! Un fund frumos, împrospătat cu cheltuială mare. Pe Nataşa aş servi-o eu... Remarcă însă, nu vreau! N-ar trebui să fac decît din deştul mic! Hi, hi, hi! Sînt plin de haz, ei, şefule mic?

— Da eşti plin de haz, mărturisi Vincent.

Haru era un personaj construit la întîmplare: cocoşat,

şchiop, răsucit, buzat, zbanghiu, bubos şi supurînd. Produsul unor radiaţii paşnice ce nu izbutiseră să-i ocolească pe toţi. Grefele şi tratamentele de reechilibrare ar fi fost capabile să-i amelioreze starea, însă Haru nu ţinea să devină un normal; dizgraţia îi reprezenta în acelaşi timp siguranţa, gloria şi meseria.

Convoiul cobora lent la vale, pe un drum prost pietruit, bun doar pentru căruţele şerbilor Patrulaterului. Haru gemea şi tremura.

— Vince! Ai fi în stare să îmi spui dacă toţi marii parano îşi călăresc puicuţele precum Monseniorul, tu cel versat în psiho?

— Mic ticălos ce eşti, făcu Vincent. Vrei să zici că Majestatea Sa este parano? Ţie o să-ţi mănînce fuduliile Mestecăfier!

— Majestatea Sa! Hahaha! De ce nu spui Monseniorul Dictat, ca toată lumea? Şi apoi zilele bune ale lui Mestecăfier s-au terminat. Jeppner îl va înlocui la Castel ca porc... Drace, iar am scăpat un secret! Ai aflat sentinţa pentru Jepp? Ah, ar fi putut fi mai aspră. Aşa are un viitor de mîncău de şmecherii şi de alte lucruri! Diseară vii la serbare cu mine?

Monologul lui Haru îi făcea un serviciu lui Vincent, îi oferea un răgaz. Ascultîndu-l, îşi aduna ideile şi amintirile. În această vreme, personalitatea prezentului prelua treptat comenzile, asigurînd controlul conexiunilor nervoase încă firave. În sfîrşit, vorbăria nebunului îi furniza lui Vincent - lui Vincent din trecut - o sumă de informaţii utile, ce se integrau în vitraliul amintirilor.

26 octombrie 2025, ultima zi a Imperiului? 26 octombrie 2025, ajunul războiului mondial? 26 octombrie 2025, sfîrşitul lumii? Părea puţin probabil.

Călătoriile precedente îl conduseseră între februarie şi august. Descoperea o situaţie oarecum modificată, iar

nimic nu indica prăbuşirea iminentă a lui Joseph Poney. Ce avea să aducă seara? Moartea lui Tot,- fu surprins să constate, îl durea un pic. Se simţea în parte responsabil pentru ceea ce se petrecuse. Din contra, pedepsirea lui Jeppner îl lăsa indiferent.

— Ştii, grefa lui Jérôme a reuşit, aruncă Haru. E oficial şi definitiv, puştiul a început să cînte la pian, să deseneze şi să mînuiască armele. D-aia şeful Jeppner a fost graţiat!

— Numeşti asta graţiere?

— Păi da. Tratamentul, în fine - manipularea - îi va da un chip şi instincte murdare. Însă creierul nu-i va fi atins, nu mult. Restul e reversibil, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Vincent. Nu cunosc dacă utilizează ingineria genetică. Poate în Statele Unite, însă la noi...

— Nu pomeni de amerloşi, eşti sărit sau ce?

Convoiul se apropia de Reşedinţă. Satul Arîacului se mărise, dar aspectul caselor nu se schimbase esenţial. Ziduri de piatră cenuşie, acoperişuri de ardezie ori ţiglă, numeroase coşuri. Pe străzi nici un vehicul cu motor, doar cîteva căruţe trase de măgari sau boi.

Reşedinţa Vega ocupa un amplasament cu mult mai întins decît vechiul hotel; un cerc de construcţii plate, din care ţîşneau turnuri. Hotelul se ridica în mijloc, cu centrul de telecomunicaţii şi antena de o sută de metri. Circula zvonul că Joseph Poney se servea de ea mai ales pentru legăturile sale personale cu Xtranii (căci Xtranii existau, la urma urmelor...). Heliportul era şi mai vast. La suprafaţă se zăreau puţine maşini, erau însă garaje subterane. Coloana atinse drumul principal şi se îndreptă către un hangar militar. În acel moment Vincent se separă de grup. Ca de obicei, parcă automobilul lîngă palat. Se destinse la gîndul barului unde avea să intre

peste cinci minute, cu un alcool interzis în faţă (înalţii rezidenţi aveau dreptul la unele derogări). Vincent al prezentului slăbi controlul.

— Spune-mi Haru, făcu el fără să gîndească, cunosc mulţi că Joseph Poney e în realitate Joseph Orenbourg?

Nebunul scoase un zgomot curios, jumătate şuierat, jumătate gîlgîit. Vincent se răsuci spre el şi îl văzu prăbuşit în scaun, cu chipul ascuns în mîini. Obişnuit cu acest gen de maimuţăreli, Vincent nu reacţionă imediat. Dar nebunul începu să urineze în jeturi mici, spasmodice, prin fanta deschisă a pantalonilor, udînd canapeaua cu un lichid galben şi mirositor.

— Eşti sărit! gemu el. Sărit! Eu, Haru Nebunul, sînt cel care ţi-o spun! Cel mai sărit de pe harta Europei, asta eşti!

Vincent scutură capul. Durerea familiară din ceafă şi din creştetul capului îi semnala o deficienţă de ajustare temporală. Alungînd dublura trecutului, fu din nou el însuşi, un Vince Blaise angoasat şi furios. Joseph Orenbourg: subiect tabu. Oficial, doctorul Orenbourg decedase în anul 2016, la începutul ascensiunii lui Joseph Poney. Cîte persoane cunoşteau adevărul? Joseph Poney îşi luase anumite precauţii ca să şteargă urmele. Susţinea că nu se temea de nici un atac din exterior, graţie Poney-Dragonului, arma sa supremă. Atunci, o strategie internă? Interioară realităţii şi timpului?

Inversia cauzalităţii?

Haru se strădui să rîdă, însă vocea îi era răguşită, pierdută, faţa roşie şi strălucitoare datorită transpiraţiei. O luminiţă îngrozită îi fulgera în ochi.

Ştia că trăiau ultima zi a Imperiului?

Vincent lăsă maşina în garaj. Haru îl părăsi în fugă, ca şi cînd nu ar fi dorit să mai rămînă o secundă în compania unui personaj atît de primejdios. Pe Vincent

încă îl mai durea capul. Se regăsi fără plăcere în barul înalţilor rezidenţi, o sală circulară deosebit de înaltă, cu barul propriu-zis în centru, pe axa ascensoarelor. Liftul se oprea la etaj; deasupra cuştii sale era o sferă-ecran în care se puteau citi sloganuri ilustrate şi flashuri publicitare, succedîndu-se fără întrerupere.

Vincent se instală la o masă izolată. Se aşeză de aşa manieră încît să supravegheze atît ascensorul cît şi intrarea principală, plasată sub portretul Cavalerului, dar să arunce şi cîte o privire sferei-ecran, potrivit dorinţei călătorului din el.

Mai mulţi consilieri pătrunseră în bar. În jurul tuturor plutea un aer de nelinişte şi suspiciune. Vincent pîndea sosirea Nataşei. Va îndrăzni să se arate după ce dictatorul aproape că o violase? Îi văzu apărînd pe Marie Landot, Ron Danes, Bernard Schmidt, Gloria Semens, pe Dan Calden şi pe Paul Losander. Apoi o nouă lozincă îi atrase atenţia şi întoarse ochii către sferă: **Ridică-ţi capul, tinere atlet. Vulturul lui Dumnezeu te priveşte în ochi**! O reţetă inedită, adecvată oricăror feluri de mîncare.

Pasărea plutea în mijlocul sferei, nobilă, puternică, maiestuoasă. Paznic al păcii, al ordinii şi al normalităţii...

(O, mulţimi fermecate de normalitate, gîndi Vincent Blaise, dacă aţi şti ce pandemonium este în realitate cuibul vulturului...)

Pasărea Domnului cobora pe cîmpie, iar oile o priveau. Tînărul atlet - miel credincios - înălţa capul, încrucişîndu-şi ochii cu cei ai vulturului. Imediat alături, o oaie amărîtă cu cinci picioare, cu ochii saşii şi lîna destrămată, se îndepărta cu capul coborît, încercînd să-şi ascundă sub burtă ciotul de picior ce-i atîrna pe coapsă. Fulgerător, vulturul se lansă asupra ei, ridicînd-o în gheare. Aici povestirea se sfîrşea. Ce i se întîmplase oii

cu cinci picioare? Avea să scape **verigii arzătoare** şi **procedeului draconic**? Doar atunci ar fi suferit normalizarea în carne şi în suflet...

...exceptînd cazul cînd azi e ultima zi a Imperiului?

Marie Landot veni să se aşeze la masa lui Vincent. În mîini ţinea două pahare, unul violet pentru ea însăşi, unul oranj pentru el. Vincent încuviinţă din cap. Un 36-37, pe gustul său. Marie îl întrebă dacă avea **să facă ceva** în seara aceea, la serbare. Vincent sorbi o înghiţitură. Ce să facă ? Nu înţelegea prea bine întrebarea. Socoti: primejdie. Marie rîse complice, era o femeie la vreo cinzeci de ani, cu părul grizonat, cu trăsături adînc săpate. Părea să ignore totul despre reîntinerire. În fapt, voise să devină cea dintîi femeie "sfînt nevăzător", dar privilegiul îi fusese refuzat de Marele Diacon. Vincent fixa incredul paharul cu 21-24 pe care ea îl strîngea cu degete subţiri şi încordate. Marie Landot să bea alcool, însemna că Imperiul se întorsese cu fundul în sus!

— Sînt nebună de bucurie, explică ea.

Nebună de bucurie? Surîsul acela forţat de pe faţa dură nu o împiedica să arate mai sinistră decît moartea.

— Ah, sărbătoarea lui Jérôme, pricepu Vincent. Da, mîna lui...

— Jeppner va fi transformat în porc obscen şi războiul va fi uitat.

— Războiul...

— Se vorbeşte că Monseniorul va lua o hotărîre astă-seară, după serbare!

Vincent îşi goli calm paharul. Marie Landot nu bău.

— Nădăjduiesc să propun utilizarea neîntîrziată a Poney-Dragonului, şopti Marie. Împotriva sateliţilor Ligii, dacă mai e nevoie să adaug!

Greaţa îi cuprinse stomacul. Gura lui Vincent se umplu cu un lichid acru, parfumat cu amandă, cu un

gust de 36-37. "Scuzaţi-mă..." Se ridică şi fugi în direcţia izolatorului. Ajunse la timp să verse în cuveta WC-ului masa de prînz, unde înotau bucăţele de carne pe jumătate digerate, 36-37-ul şi o jumătate de litru de bilă. Un terci puţin îmbietor, însă recuperabil pentru masa serafimilor animalizaţi şi a porcilor obsceni...

Se îndreptă din spate, cu o mînă pe stomac. Închise ochii să alunge ameţeala. În clipa aceea, basculă înapoi şi căzu.

- 16 -

Vreme de cîteva secunde nu simţi decît durere. O senzaţie înspăimîntătoare de smulgere. Avea impresia că e Vincent Blaise al anului 2025, că e răpit propriului timp, prezentului şi că e proiectat într-un trecut străin pe care refuza să îl recunoască.

Suferinţa fizică se atenua treptat. Neliniştea însă îl sufocă lungi momente încă. Aproape insuportabil era gîndul că probabil trebuia să trăiască în acest trecut. 2010. Cei cinsprezece ani ce-l despărţeau de 2025 constituiau un soi de timp mort, un teritoriu de exil, **anii pierduţi**...

Îl înconjurau bărbaţi şi femei înveşmîntaţi în alb. Recunoscu vocea lui David Race.

— Vincent, acum te vei odihni. Totul a mers bine, a mers bine...

Nu mai poseda un dram de voinţă. Se simţea străin acestei lumi, acestui timp. David îl întrebă dacă se putea ridica, iar el se execută. Se lăsă condus, susţinut, îndrumat. Privirea îi era încă tulbure şi cu greu îşi controla mişcările. Respiră parfumul Nataşei, Nataşa aici? Tînăra femeie se găsea în stînga lui. Surîdea. Care Nataşa? David îi luase mîna dreaptă. Zgomote, fulgere de lumină. Vincent nu recunoştea nimic, avea impresia că mergea pe marginea unei prăpastii. Uneori, piciorul drept se balansa în vid. Se simţea atras de gol. Făcu un efort să reziste, însă muşchii, creierul, nervii îl ascultau cu greu. Corpul şi mintea aparţineau poate lui Vincent

Blaise din 2025, nu lui... Nataşa şi David îl împinseseră în cabina ascensorului. Neliniştea i se disipă puţin, abisul temporal nu i se deschisese sub picioare. Sfîrşitul drumului se dovedi mult mai uşor. Era în stare să înainteze şi să identifice locurile.

Întins pe pat. David, Nataşa şi Ella se găseau alături. Rămase calm şi pasiv. Îşi simţea nervii în continuare legaţi de trupul celuilalt, abandonat în 2025.

— Ai să dormi, făcu David. Totul merge bine. Avem un răgaz de o săptămînă. Mă auzi? O săptămînă!

Cu un semn al capului, Vincent încuviinţă. Dar nu-l interesa prea tare, totul se petrecuse cu atît de mult timp în urmă... Să doarmă, da.

— Ella şi cu mine vom rămîne lîngă tine, îi zise Nataşa.

Nataşa? Ella? De unde venea Nataşa Păienjeniţa? De unde apăruse Ella?

Şi Poney-Dragonul? Dacă Joseph Poney utiliza arma totală împotriva sateliţilor Ligii, declanşa războiul, de asemenea total. Mondial. Definitiv.

Se găsea singur cu David în biroul specialistului.

Încerca o senzaţie vagă de mulţumire. Trebuia să fie sfîrşitul dimineţii, aşadar a doua zi.

David vorbea manipulînd AM-ul. Vincent ţinea în mînă un pahar de porto. Prin fereastra deschisă în mijlocul lămîiilor se zărea arzînd soarele la apus. Nu, erau portocali şi astrul se găsea abia la jumătatea drumului. Ajustare temporală dificilă. În orice caz, lumina scălda generos mobilele de sticlă şi podeaua vitrificată a încăperii.

Răspundea întrebărilor lui David de o veşnicie. De ore, de secole?

Îşi consultă ceasul. Răbdare, nerăbdare. Haide, fii calm. Ridică paharul. Culoarea vinului de porto e doar cu

o idee mai închisă decît cea a alcoolului 36-37. Fără detalii nesemnificative în şuvoiul timpului.

— Cînd eram copil, povesti el, am născocit două personaje cărora le-am conferit un rol important în viaţa şi visurile mele: Duax şi Knabo. Ori, generalul Duax şi maiorul Knabo există. Sînt chiar personaje-cheie ale viitorului. Ce semnificaţie să aibă aceasta?

David Race se scărpină pe burtă prin deschizătura cămăşii. Pîntecul îi deborda. Se sculă în picioare şi începu să se învîrtă în jurul lui Vincent.

— Cunosc din rapoarte cine-s Duax şi Knabo. Din diverse motive, aceşti doi oameni au produs o impresie deosebit de puternică asupra ta, urcînd scara memoriei pînă în copilărie. Duax şi Knabo sînt poate primele tale amintiri din viitor. Răspunsul meu va fi însă ambiguu. Viitorul întîlnit în călătoriile tale nu e o fantasmă, ci o realitate. Este oare singurul posibil? Nu sînt aşa de convins. Mai degrabă-i vorba de un soi de machetă a universului, cum va arăta probabil în zece sau cinsprezece ani, o machetă construită din materialul inconştientului planetar colectiv, desenată de mistici, vizionari, de fanatici ai Renaşterii în Europa şi ai **Milleniumului Pilgrim** în America. Această machetă exercită o presiune formidabilă asupra realităţii, iar viitorul va tinde din ce în ce mai mult să-i semene... dacă nu întreprindem nimic pentru a-l modifica! Ce se va întîmpla pe 26 octombrie 2025?

Vincent ezită. Îl privea pe David şi nu îl vedea. Privea soarele deasupra brazilor, dar distingea un cu totul alt peisaj, mai sălbatic şi mai păduros pe o latură, urbanizat pe cealaltă. Iar decorul înconjurător, biroul, terasa, îi păreau vechi, moarte, împietrite.

Strînse din dinţi să nu decoleze, să nu plece în derivă. Nu voia să se lase purtat de un impuls arhaic, cu riscul de a ajunge cine ştie unde. Era hotărît să-şi reia destinul

pe 26 octombrie 2025, între orele şaisprezece şi şaptesprezece. Trebuia să asiste la şedinţa Consiliului Viitorului Apropiat şi... Motivele importau prea puţin.

— Cît timp avem la dispoziţie? se interesă.

— Guvernul negociază cu Administraţia Proiectului, răspunse David. Experienţele sînt interzise, dar cred că ne vor lăsa în pace cîteva zile, maximum o săptămînă. Avem timp.

— Oricum, vreau să plec foarte repede.

Pentru o clipă încetă să-l mai vadă pe David. Nu-şi mai putea reţine nerăbdarea.

În clipa aceea, Paul Losander intră vijelios. În mînă ţinea un Clark şi doi bărbaţi îl însoţeau. David se răsuci şi se trezi cu arma aţintită asupră-i.

— Paul!

— Îmi pare rău, David. Deşi Proiectul a fost oprit, sînt în continuare responsabil cu securitatea în Auvergne-Orenbourg. Chiar cu ceva mai mult decît atît! Sînt obligat să vă arestez pe amîndoi. Aşa cer ordinele!

Unul din însoţitorii lui Losander se apropie de David. celălalt se postă în spatele lui Vincent.

— Dezolat! făcu Paul.

— Atunci, gata cu răgazul?

David îşi plimbă degetele groase pe claviatura AM-ului. Se întrerupse să-şi aprindă pipa, contemplînd scena cu un aer oarecum ironic.

— Ce desfăşurare de forţe!

— Doar ca să vă împiedic să faceţi prostii.

— Ai fost de acord...

Losander oftă, coborî arma; oamenii săi nu îl imitară însă. Vincent şi David se găseau încă sub ameninţarea acelor paralizante. Poliţistul părea plictisit şi dezgustat de rolul pe care îl juca. Îşi şterse fruntea şi gîtul. introduse Clarkul înapoi în toc, sub vesta metalizată.

— Au intervenit lucruri noi, rosti cu o voce cleioasă.

Administrația a confirmat ordinele și am primit anumite informații. În plus, nu aveți dreptul să vă serviți de instalațiile Proiectului ca să efectuați experiențe personale. Doar asta faceți, nu?

David ridică din umeri.

— În mare parte materialul este scos din uz, trei sferturi din personal a dispărut!

— Îmi pare rău, repetă Losander.

— Te tracasează inversia cauzalității?

— Nu cred în ea!

— Ce vei face cu noi?

Paul nu răspunse. Vincent se întoarse să privească cerul. Soarele dispărea îndărătul culmilor. Imposibil, este... Încercă să-și amintească dacă scena se situa spre prînz, sau imediat înainte de crepuscul. Totul se desfășura ca și cînd, în loc să trăiască în prezent evenimente precise, se străduia să le regăsească în memorie.

Nu trăiești, îți aduci aminte...

— Deci, ce hotărăști?

— Vă cer să mă urmați. Sînt obligat să vă neutralizez, în așteptarea... în fine, îmi pare rău!

— Și crezi că mă poți împiedica să plec? făcu Vincent.

Paul scoase un suspin zgomotos, se îndreptă spre Vincent, schiță gestul de a întinde mîna dar nu îl termină.

— Vincent, te implor să rămîi liniștit!

Coborî vocea.

— Ascultă-mă, bătrîne. Ne vom reîntîlni, o știi. Sîntem condamnați să fim prieteni și aliați. Orice s-ar întîmpla... Ai încredere în mine, nimeni nu trebuie să afle ce se va petrece pe 26 octombrie 2025!

— De ce?

— Din clipa în care anumite fapte devin cunoscute, ele intră în istorie iar... viitorul va fi scris. Nu vom mai

schimba nimic!

— Asta pretind prietenii tăi americani?

— Da.

— Un punct de vedere teribil de idealist. Viitoru-i scris oricum.

Paul se întoarse din nou spre Vincent.

— Sînt în stare să te împiedic să pleci!

— Cum?

Arătă cu un deget arma ţinută de unul din acoliţii săi.

— Te putem paraliza şi adormi!

— Dar nu o vei face.

— Dacă va fi necesar, o voi face spre binele tău.

— Nu.

— Poţi să fii sigur?

— Stă scris că nu o vei face.

Paul deschise gura, nu spuse nimic. Îi privi rînd pe rînd pe Vincent şi pe David, închise gura. Neliniştea şi nehotărîrea îi erau întipărite pe chip.

— Jucăm un rol foarte periculos cu toţii, zise într-un tîrziu. David, ajută-mă să-l conving!

David Race zîmbi.

— Nu vei avea succes!

Urmă o tăcere lungă. Cei cinci bărbaţi erau riguros nemişcaţi. Ai fi zis că-şi ţineau cu toţii respiraţia. Vincent privi din nou soarele, îşi aminti, scena se desfăşura seara...

O căută în memorie, o luă în posesie. O opri. Oamenii din serviciul de securitate menţineau în continuare armele îndreptate spre David şi el însuşi, pregătiţi să tragă la orice semn suspect, ori la un semnal al şefului. Şi totuşi rămîneau imobili, împietriţi. Paul părea sculptat într-un bloc de metal; nu avea să dea semnalul. Nu avea timp.

Vincent intră în memorie. Se văzu cu Paul, David şi cu ceilalţi într-o minusculă sferă de lumină, foarte departe, în străfundurile timpului. Apoi basculă.

- 17 -

Un glas feminin interogă:

— Sînt bune scoicile? Astea albastre, de aci?

La început, Vincent crezu că întrebarea i se adresa lui. Care scoici? Apoi zări monolitul de aur în dreapta şi bisericuţa în stînga. În faţa văzu tejgheaua vînzătoarei.

Vînzătoarea cea grasă lăuda scoicile zveltei şi blondei sale cliente. Tînăra comandă un kilogram. Era Nataşa. Scotoci în geantă.

— Ce preferaţi? Mărci ROUE sau josephi imperiali?

Vincent nu auzi răspunsul; se îndepărtase, hoinărind. Nataşa i se alătură. Satul se mărise, populat de oameni şi animale. Spaţiul pieţii virmuia de bipezi şi patrupezi, cerul era plin de păsări, iar pe trecători ploua cu găinaţ. Grozav loc pentru o întîlnire sentimentală.

— Vino, spuse Nataşa. Să ne aşezăm în faţa bisericii şi să mîncăm scoicile.

Găsiră o bancă. Vincent o şterse de praf, ca Nataşa să se poată aşeza fără a-şi murdări prea tare frumoasa rochie din mătase neagră.

— Începe tu. Mie nu-mi prea este foame.

Ea scoase din poşetă o oglindă, şi se privi îndelung, potrivind o şuviţă blondă pe tîmplă. Din faţă, chipul Nataşei părea puţin prelung şi dur. Profilul poseda în

schmb o puritate extremă, o dulceaţă stranie. Ochii îi erau mari, larg deschişi şi foarte întunecaţi. Se răsuci şi surîse.

— A început să ningă, Vincent.

— Este 26 octombrie!

Nataşa rîse complice, aproape tandru. Îi puse mîna pe braţ.

— Nu-ţi place refugiul meu? Va creşte, vei vedea. Într-o zi, dacă nu vei găsi un altul, în spatele bisericii te va aştepta un locşor al tău. Sau îndărătul altei biserici identice acesteia. Nu-mi spune că decorul e ridicol. E solid, poate etern, mai solid decît Castelul Cerului. Zăpada de pe 26 octombrie nu-l va topi. Şi dacă vrei să vii, nimic nu te împiedică să aduci cu tine, în minte, cîteva piese de mobilier!

Vincent deschise cu unghia o scoică şi imprudent, o înghiţi pe dată. Un gust de putreziciune îi umplu gura. Nataşa îl privi ironic:

— Trebuie să înveţi să te descurci. Să înveţi să te concentrezi, să-ţi imaginezi lucrurile bune!

El se ridică.

— E cazul să o iau din loc. Ne vom reîntîlni.

— Ne vom reîntîlni, îi confirmă Nataşa.

Se apleacă să o sărute pe colţul gurii, după care se îndepărtă grăbit în direcţia zidului întunecat.

- 18 -

16 58' 30", cu cronometrul în mînă! Un minut şi treizeci de secunde în avans. 26 octombrie 2025, ultima zi a Imperiului, iar Consiliul Viitorului Apropiat se va reuni peste cîteva clipe pentru ultima dată.

În sfîrşit, probabil. Dacă uşa avea să se deschidă...

Cei douăzeci de consilieri aşteptau în holul palatului, înaintea uşii încuiate. Scară de marmură, balustradă de fier forjat, lambriuri somptuoase, enorme plante verzi în uriaşe lăzi de gresie. Pe pereţi, pînze ale vechilor maeştri, Maissonnier, Rembrandt, opere ale şcolii apocaliptice moderne: **Cavalerul destinului** de Enrique Dumont, **Cele o sută de mii de semne** de Keiner, **Veriga arzătoare** a lui Minski. Covoare orientale pe planşee şi pe dale. Consiliul Viitorului Apropiat reprezenta singurul parlament al lui Joseph Poney. Dictatorul pusese un palat la dispoziţia acestei adunări de psihopaţi, întruniţi întru devoţiunea sa, mai toţi foşti călători în destin. Ceea ce nu-l împiedica să-şi dispreţuiască profund consilierii.

Vincent şedea la mijlocul scării, alături de Bernard Schmidt şi de Marie Landot, care nu îl mai slăbise. Era un post de observaţie ideal, însă nu se întîmpla nimic.

La picioarele scării, două gărzi în uniforme purpurii

prezentau onorul unui Xtran de bronz, în aşteptarea Monseniorului Dictat...

Paul Losander fu cel ce intră pe poarta de onoare. Îl salutară, iar el răspunse cu un semn. Paul, copoiul timpului, Paul inscrutabilul, omul-cheie al complotului Duax. Dar dacă opoziţia generalului Duax nu exista decît în mintea lui? O va afla curînd, socoti Vincent.

Şi totuşi, dintre toţi consilierii lui Joseph Poney, Paul Losander îşi exploatase cel mai eficient poziţia şi talentul în interesul personal. Trafic de influenţă, manipulări financiare şi Dumnezeu mai ştie cîte.

Orele şaptesprezece, şedinţa ar fi trebuit să înceapă.

Paul se apropie de Vincent şi îi făcu semn.

— Calden a fost arestat de către garda serafimă. Joseph Poney se află în Castel. Nu cred că se va ţine vreo şedinţă.

Enervarea consilierilor creştea cu fiecare minut. Unii propuneau să ţină o reuniune de pomină în hol, în bar sau chiar în pădure.

— Dacă Nataşa ar fi fost aici, ne-ar fi spus ce să facem, remarcă Gloria Semens. Fata asta cunoaşte zona mai bine decît oricine!

Însă Nataşa se afla probabil la Castel, cu Monseniorul Dictator.

— Ori consiliul a fost suprimat, ori s-a neglijat să fim anunţaţi! Pe Semne! Pe Veriga Arzătoare! Pe Pata Albastră! Pe Dragon!

— Nu-i vina Monseniorului! Funcţionarii...

— Să fie spînzuraţi! Trăiască Veriga Arzătoare!

— Să fie transformaţi în porci obsceni!

— Cred că ora se apropie, constată Paul. Ai procedat corect acordîndu-mi încrederea. Se zăreşte capătul tunelului!

— Jocul nu a fost încă jucat.

— Înainte de serbare trebuie să te văd.

— Nu este vina funcţionarilor! strigă Marie Landot. Războiul. A izbucnit războiul!

Dezorientaţi, consilierii păreau incapabili de cea mai mică iniţiativă. Niciodată nu fuseseră dealtfel buni de ceva!

— De acord, zise Vincent. Dar vreau să chem Castelul, să ştiu ce se întîmplă.

— Ai dreptate.

Cei doi bărbaţi porniră în direcţia sălii de comunicaţii de la parter, însoţiţi de către Marie Landot. După ei se luară alţi doi consilieri. Expresia "suflete îndurerate" se potrivea de minune figurii lor alungite, chipurilor de copii rătăciţi, alurii de mari astenici. Aşa cum chicotea Haru Nebunul, lăsau impresia unor serafimi prost castraţi. Alţii îi imitară, asemeni unor şobolani agitaţi, gata să părăsească vasul. Apoi alţii şi alţii...

Paul Losander aprinse sfera. Staţia locală transmitea o reclamă pentru histero-stimulatorii doctorului Monge, "chei ale sfinţeniei". Momentul sosise, într-adevăr. Vincent supraveghea intrarea dinspre hol, în caz că Nataşa avea totuşi să apară. Ivan Neski, fostul actor, pătrunse înăuntru.

— Ce dracu' învîrtiţi aici, turmă de porci lubrici?

— Căutăm bere, replică Jonini, fostul conducător comunist.

— Asta miroase a complot!

— Nu a complot, ci a sfîrşitul regimului!

— Ori al timpului...

— Ha, ha, ha!

— Este voinţa Celui-de-Sus, cîntă Marie Landot. Cred că ar trebui să utilizăm numaidecît Poney-Dragonul contra sateliţilor Ligii!

— Şi împotriva trădătorilor de aici!

— Sateliţii zboară prea sus, trădătorii prea jos.

— Berea aia, mai vine odată?

În cele din urmă, Jonini reuşi să deschidă trapa secretă a barului, de unde extrase un butoiaş mic. Strigăte de entuziasm îi salutară isprava. Pe nasul lui Marie Landot se scurgea o lacrimă.

— Răspunde Castelul! anunţă Paul. Pe cine cerem? Cineva cu răspundere. Vincent... Colonelul Mitlander?

— Excelenţa Sa Herr Hadegen!

— Plecat în misiune în provincia germană...

Se instală tăcerea, toată lumea privea sfera. Un serafim pe jumătate animalizat, din serviciul personal al lui Joseph Poney, răspundea sec întrebărilor formulate de Paul şi Vincent.

— Prinţul Razac?

— Plecat în misiune în provinciile de peste mare.

— Dar cu toţii au spălat putina!

— Nu, un şiretlic, explică Marie Landot. Pregătesc serbarea de diseară. Vor fi acolo, este o surpriză. Sînt atît de bucuroasă pentru micuţul nostru Jérôme!

— Salut! scîrţi un glas zeflemitor. Ce lume arătoasă! Drace, da' e o întreagă delegaţie!

Haru Nebunul se ivi în interiorul sferei-ecran şi se proţăpi cu un aer de fante, cu mîinile în buzunare şi şliţul desfăcut.

— Pariez că vreţi veşti despre Monsenior! Aţi nimerit fain. Nu-i altul mai informat decît mine! Monseniorul s-a închis de de mai bine de douăş'de minute în izolatorul său. Păi da, Monseniorul face caca. Voi nu? Poate că voi faceţi caca mai repede fiindcă sînteţi mititei! M-a însărcinat să vă transmit că îi daţi dureri de burtă. Hi, hi, ce caraghios. Sînt plin de haz, hi, hi!

Încetă brusc să ricaneze, plonjînd într-un soi de meditaţie punctată de sforăituri şi clipiri din ochi. Paul Losander îngheţase. Vincent ştia preabine că bufonul îi observa, în ciuda genelor coborîte pudic peste albeaţa ce-i acoperea cea mai mare parte a ochiului drept.

Apoi Haru o fixă pe Marie Landot.

– Nu pot să înghit puicuţele cu tot în cap şi nimic în fund!

Şi spre Vincent.

— Salut, frumoasă din pădurea adormită! Ia zii, vii la Castel, şefule mic? Trebuie să te văz personal. Îs cu amicul meu, Jérôme. Avem carne de înfulecat şi carne de încălecat! Ne distrăm! Poţi să-l aduci şi pe grasu' de Losander, dacă vrei. Da' fără pipă. Jérôme a decretat, dacă vreun tip fumează în Castel, îi dăm testiculele să le mănînce porcul Jeppner! Iar dacă-i o puicuţă, i-o dau lui amicu' Haru - Jérôme a spus! - şi va regreta că nu e tip!

— Nu te mai obosi, atletule, rosti Vincent. Sosim. Şi fără pipă.

Maşina lui Paul Losander, un hover Pavane 060, nu era garată la subsol, ci la suprafaţă, în grădina palatului, palat aparţinînd tot mănăstirii serafimilor. Animalizaţii care asigurau serviciile inferioare ale Rezidenţei locuiau acolo.

Doi dintre ei se precipitară scheunînd. Bineînţeles, Paul Losander nu avea dreptul să parcheze în acel loc. Pe lîngă flori şi legume, serafimii cultivau plante medicinale şi magice; exista un careu de mandragore şi un tufiş de arbuşti cu cap de mort.

Cei doi protestatari avansară cu ghearele ridicate şi fălcile deschise. Masculul părea aproape asexuat, în schimb femela poseda un piept enorm. Un puf galben-cenuşiu îi acoperea din cap pînă-n picioare. Produsele ingineriei genetice poneiste... Paul plesni femela, iar Vincent îndepărtă masculul cu o lovitură de picior în gleznă.

Vişnu, însoţitorul lui Paul Losander, se lăsă bumbăcit de lovituri şi brăzdat pe faţă de două zgîrieturi.

Săriră în hoverul ce se strecură în lungul aleilor, apoi ieşiră afară trecînd pe sub perete. Vişnu, instalat în

spate, mormăi că bestiile mai că-i scoseseră ochii. Paul izbucni în rîs.

— În pofida robei tale albe, au observat că nu faci parte dintre frați!

Vișnu era în fapt garda de corp a lui Losander și ocazional, executorul sarcinilor importante. Să-l simți în spate nu era niciodată plăcut.

— Unde mergem? întrebă Vincent.

În loc să se îndrepte spre Castelul Cerului, Pavane-ul aluneca spre vale, urmînd firul unui pîrîiaș, unde Jérôme și prietenii săi înălțaseră mai multe semi-baraje, ba chiar și o centrală nucleară de buzunar.

— Din prudență fac un mic ocol. Deși am un dispozitiv absorbant de bruiaj perfect, nu se știe niciodată.

— Nu cred să mai fie cineva în Patrulater care să ne poarte de grijă.

— Poate...

— Ce a mai rămas din Imperiu?

— Foarte puțin. Atît de puțin încît am fost nevoiți să devansăm data loviturii de Stat. Îți închipui, ca să declanșezi o lovitură îți trebuie o rămășiță de Stat! Sau cel puțin o fantomă! Iar amerlo-nipo-rușii nu țin deloc, dacă stau să mediteze, ca Imperiul să se spargă definitiv în bucățele. Prea riscant pentru tot felul de războaie și de revoluții!

— Foarte bine, aprobă Vincent. Vor să păstreze un fel de Europă unită, cu un șef destul de popular să țină în hățuri resturile Imperiului. De preferință un militar. De Otelo Knabo nu vor să audă, un revizio murdar. Deci, o singură soluție, prevăzută de cinsprezece ani: generalul Duax...

— Rolul nu-i place prea mult lui Duax. Spera să se înțeleagă cu rebelii lui Knabo pentru a forma un guvern de uniune.

— Dar negocierile au eşuat.

— Da, definitiv. Atunci, generalul Duax, în înţelegere cu americanii, a decis să preia puterea cît mai repede posibil. Ziua J fusese fixată pentru 1 noiembrie, însă regimul se descompune cu o repeziciune teribilă. Trupele Ligii avansează prea repede.

— Şi oamenii maiorului Knabo!

— S-au constituit deja mici guverne locale şi încep să-şi dispute teritoriul, materialul, armele, haleala, totul. Pe deasupra se petrec lucruri foarte stranii.

— Foarte stranii, hmm?

— Da. Indiferent de ele, Vince Blaise, generalul Duax a hotărît să treacă la acţiune chiar astăzi. Îţi acceptăm oferta de ajutor.

— Atenţie! Am spus...

— Îţi cunosc condiţiile, sînt satisfăcute. Informaţiile pe care ţi le-am adus nu sînt pe cît de precise aş fi vrut; în definitiv s-au scurs mai bine de treizeci de ani, iar doctorul Orenbourg a făcut tot posibilul să încurce iţele... Eşti în continuare alături de noi?

— Desigur.

— Orice s-ar întîmpla?

Vincent şovăi o clipă.

— Orice s-ar întîmpla!

Paul Losander îşi plimbă mîinile pe volanul acoperit cu blană, cu o delectare senzuală, traducîndu-şi într-un gest calităţile profunde de amant şi de estet. Maşina părăsi firul apei şi urcă încet panta împădurită a colinei, pe flancul căreia păşteau capre uriaşe. Un mic serafim animalizat servea drept cîine de pază unui cioban în zdrenţe.

— A fost pus la punct un scenariu de mare îndrăzneală, zise Paul. La început îi vom da Monseniorului Dictat o veste bună. Generalul Duax va fi prezent la sărbătoare să salute Vulturaşul. Ei? E tare!

— Tare, admise Vincent.

— Dintr-o lovitură își dovedește fidelitatea față de Joseph Poney și dinastie (ha, ha!). Iar noi...

— De fapt, cum am aflat vestea asta?

— Am agenți la americani. Știrea ne-a parvenit după ce a fost lansată de sateliții USA. Merge? Oricum va fi confirmată oficial în cîteva ceasuri. Noi însă îl vom anunța primii. Bun... Generalul Duax va debarca la căderea serii și va fi prezent să preia succesiunea. Castelul Cerului reprezintă unul din centrii nervoși ai Imperiului, constituie aproape ultima fortăreață și ultima bază de lansare a Poney-Dragonului!

— Vorbești de Poney-Dragon ca de o rachetă!

— Poate îmi explici tu ce este în realitate. Ce efect produce? E imperios ca generalul Duax să neutralizeze Poney-Dragonul imediat după moartea lui Joseph Poney. Nu cunosc ce se va întîmpla atunci, viața tînărului Jérôme s-ar putea afla în pericol. Oricum, generalul Duax e singurul cu suficientă autoritate și prestigiu ca să fie recunoscut de către toți, numaidecît, ca noul conducător al Imperiului... ori a ceea ce a mai rămas din el. Și un detaliu deloc lipsit de importanță: el singur va fi capabil să salveze de linșaj pe executorul lui Joseph Poney. Da, cineva va trebui să-l ucidă pe Monsenior. Nu avem altă soluție!

— Aștept răspunsul la întrebările mele, făcu Vincent.

— Ajung și acolo. Întîi și-ntîi vreau să-ți spun că a fost greu. Ai avut dreptate, la vremea ei ancheta a fost mușamalizată. Și ca să o reiei... În plus, o intoxicație interesantă. Doi, tatăl tău a fost omorît de un automobil pe 25 iunie 1992, între orele 22 și 23, în fața vilei prietenei sale, Mariane Desmaisons. Făptașul a fugit. Cel puțin... și ceva mai mult!

Paul oprise hoverul la marginea unui pîlc de arbuști. Vincent asculta în tăcere.

— Trei, am identificat făptaşul sau făptaşii: o patrulă de seruri. Mda, copoi. Au făcut-o expres, să se amuze, luîndu-l probabil pe taică-tău drept un malf, erau beţi ca nişte măgari roşii? Ei bine, erau beţi ca nişte măgari roşii! Şoferul se numea Perrault, ori Leclerc. Amîndoi se aflau în maşină. Precis nu vom şti niciodată cine era la volan... Perrault a ieşit la pensie după cinsprezece ani, aşadar spre 2007. A murit în 2010, de boală. Leclerc era mai tînăr. În 2018 i-am pierdut urma. La data respectivă era instructor într-o gardă poneistă oarecare, în Germania. Nevastă-sa nu a avut niciodată dreptul la o pensie. În '21 a cerut animalizarea, manipularea a eşuat şi ea a murit. Dintre ceilalţi seruri din automobil, doi se află încă în viaţă. Îţi putem furniza numele şi adresele lor.

— Vom vedea, făcu Vincent.

— Bătrîne, e tot ceea ce am putut grebla pentru tine. Informaţiile ţi se par poate subţiri, dar dacă ţi-am factura costul cercetărilor, zece ani din viaţă nu ţi-ar ajunge să plăteşti!

Vincent oftă. În fond, în complotul generalului Duax se angajase pentru a obţine aceste informaţii. Acum rămînea să mai plătească. Ştiuse că avea să fie scump.

— Îmi pare rău, reluă Paul Losander cu o voce blîndă. Cineva trebuie să-l omoare pe Monseniorul Dictat. De ce?! Ah, întîi pentru că este un conducător religios, un soi de profet. Atît timp cît va trăi, se vor găsi fanatici care să-l urmeze orbeşte. Ca succesorul său să fie acceptat de către toţi, el trebuie aşadar să moară. Apoi, e singurul în măsură să utilizeze Poney-Dragonul. Arma asta poate e un mit, sau poate nu. Dar cîtă vreme Joseph Poney trăieşte, ameninţarea persistă.

— Iar conducătorii Ligii preferă ca el să tacă, nu? adăugă Vincent.

— E un monstru! Trebuie executat.

— A servit destul.

— Nimeni nu doreşte să i se intenteze un proces. Îţi voi spune cum va fi ucis. Ştii că Jérôme poartă adesea un pistolet aidoma unui Robur T6 mixt. Nimeni nu-i în stare să zică, în general, dacă-i vorba de o jucărie sau de o armă veritabilă. Cu excepţia tatălui său, fireşte. În realitate sînt două arme, una jucărie, cealaltă reală. Astăvară, Jérôme o purta cel mai adesea pe cea veritabilă. Apoi, un consilier clarvăzător, nu atît de rău inspirat, i-a semnalat tatălui că pistolul ar fi putut fi folosit împotriva lui. Din acel moment, exceptînd anumite ocazii, Jérôme nu a mai avut voie decît la simulacru. Cînd Tot l-a atacat - erai acolo - se pare că a schiţat gestul de a scoate pistoletul, neterminîndu-l întrucît nu avea la el decît o jucărie. Iar puşca nu-i era încărcată. Pe scurt...

— Aşa e, spuse Vincent. Jeppner şi Joseph Poney au tras în acelaşi timp asupra cîinelui, aproape imediat. Prea tîrziu, totuşi. Braţul puştiului fusese practic secţionat. Adesea se întîmplă ca dulăii manipulaţi să înnebunească.

— De cînd Jérôme a început să se servească de mîna grefată, reluă Paul, tatăl lui i-a dat înapoi arma. O va avea diseară, la serbare. Dealtminteri, pentru un plus de securitate, unul din agenţii noştri a înlocuit simulacrul cu o a doua armă. Ai priceput? Singur, un obişnuit al lui Jérôme şi al lui Joseph Poney poate să-l ucidă pe dictator, servindu-se de pistoletul fiului. Şi apoi, am preferat pe cineva care...

— Foarte bine, am înţeles, i-o tăie Vincent. Eu sînt cel ales.

— Destinul, bătrîne, îţi urez noroc. Dacă-l ratezi, sîntem încolţiţi ca nişte şobolani!

- 19 -

Ultima zi a Imperiului.

Stindardul lui Joseph Poney, dragonul negru pe cer albastru, flutura deasupra Castelului. Fortăreaţa barocă, flancată de turnuri subţiri, monopodele lui Forrel, era clădită pe vîrful unui trunchi de con, jumătate stîncă, jumătate beton-armat. La ea se ajungea pe un drum îngust, în serpentine. Deasupra falezelor, aerocare zburau în permanenţă; un altul fusese amplasat în faţa punţii suspendate, cu gura rotundă a tunului putrefactor îndreptată asupra noilor veniţi. Alte putrefactoare, instalate pe ziduri şi pe turnuri, ameninţau valea sau văzduhul.

Paul Losander opri maşina la douăzeci de metri de car. Ecranul comunicatorului de bord se aprinse şi chipul prelung, palid şi blînd al unui băiat de vreo doisprezece ani apăru între dragonul imperial şi crucea încercuită a unui colimator. Băiatul avea părul lung şi blond, purta un colier de perle în jurul gîtului slăbuţ, ca pentru a accentua impresia de feminitate.

— Salut. Vă aflaţi pe linia mea de foc. Identificaţi-vă!

— Bună ziua, Jérôme. Eu sînt, Vince Blaise. Sînt cu nişte prieteni, Paul Losander şi Vişnu, am sunat Castelul şi Haru ne-a spus să urcăm. Unde-i tatăl tău?

— Tata se află în izolator. Nu cred că veţi izbuti să-l vedeţi înainte de serbare. Pe deasupra, în seara asta eu sînt şef aici, e cadoul lui.

— Minunat. Şi Haru?

— Haru-i lîngă mine.

Vincent întoarse capul spre Losander, care îşi ţinea mîinile încleştate pe volan, cu privirea fixă şi ceafa înţepenită. Mica minge de carne de pe bărbie îi tremura imperceptibil. Ai perfectă dreptate să tremuri tot de spaimă! gîndi Vincent.

Bufonul se ivi în spatele lui Jérôme, cu capul coborît, roşu, mai puţin deraiat ca de obicei

— Trebuie să vă văz!

— Se pronunţă, trebuie să vă văd! corectă Jérôme. Am să vă las să intraţi, adăugă el adresîndu-i-se lui Vincent şi însoţitorilor acestuia. Maşina va rămîne, fireşte, în exterior. Veţi fi supuşi unui control corporal şi psihic complet. Am zis! Ah, încă ceva, aveţi un rol şi o deghizare pentru diseară. Nu admit nici o discuţie! Terminat.

Vincent ridică din umeri. La urma urmei, el unul avea rolul său: cel de asasin.

Pe lîngă gărzi, comitetul de recepţie se compunea din serafime spiritualizate şi doi sfinţi nevăzători. Ah, ah, serafimele pentru a ne percheziţiona, inclusiv cu degetul în fund, iar sfinţii nevăzători să ne cerceteze inimile şi creierele. Clasic.

Veşmintele, apoi trupul. Fetele procedau cu o delicateţe mişcătoare, fără a scoate o vorbă, desigur. Spiritualizatele făcuseră legămîntul tăcerii. Unii, unele, aveau chiar corzile vocale extirpate.

În schimb, gărzile păstrau cu greu tăcerea. Aproape incontinuu duceau mîinile la gură să-şi înăbuşe o tuse de nestăpînit, cîte un strigăt nervos.

Fetele semănau mult între ele. Remodelajul plastic şi genetic accentua aerul de familie: păr auriu, figură prelungă şi blîndă, privire limpede, trăsături fine, gură mică, nas drept, piept plat. Din contra, în îmbrăcăminte se simţea o anumită varietate: tunici albe, foarte scurte, mantii lungi, sariuri. Sfinţii nevăzători purtau cu toţii mantii din dimie albă.

Îngeraşii Monseniorului continuau cercetarea minuţioasă a vizitatorilor. Paul Losander îşi dezvelea părţile ascunse cu o bunăvoinţă umilă. Între timp, Vincent supraveghea sfinţii. Ca să-şi dezvolte viziunea interioară, fanaticii poneişti îşi scoteau sau ardeau ochii. Mulţi dintre ei dezvoltau o sensibilitate empatică excepţională, mărită adesea, se vorbea, prin contactele mentale cu Xtranii.

Cel din faţa lui Vincent semăna mult cu un schelet mîncat de şobolani şi învelit într-o pătură uzată, transformat în sperietoare. Ochii de sticlă singuri lăsau, paradoxal, impresia de viaţă, în mijlocul unui chip descărnat şi mort.

Vincent se strădui să-şi controleze muşchii mîinii drepte ce se contractau în pofida voinţei lui, ca pentru a apuca o armă. Arma cu ajutorul căreia, peste cîteva ceasuri, urma poate să-l doboare pe Joseph Poney. Omul dinainte era cu siguranţă capabil să-i perceapă starea, încordarea musculară, gesturile abia schiţate. Şi de asemenea mirosul fricii... Primejdie imediată.

Brusc, sfîntul îndreptă arătătorul spre pieptul lui Vincent şi surîse straniu. Apoi, cu o voce joasă, atît de joasă încît Vincent nu fu sigur dacă auzise bine, pronunţă:

— Noroc, adio, totul s-a sfîrşit.

După care serafimii şi sfinţii nevăzători, ţepeni şi demni asemeni unor somnambuli pe margine de acoperiş, se îndepărtară unul după altul, încet.

Una din gărzi îşi şterse fruntea cu o batistă mare în carouri, de ţăran auvergnat. Un brav om din poliţie, obişnuit, normal.

— Feriţi-vă, oameni buni! Ştim bine că sînteţi de-ai casei, dar cu puştiul, astăzi, nu e de glumit!

Haru îl aştepta în salonul florilor, în mijlocul unei explozii de corole gigantice, sanguinolente şi bolnăvicioase. Cîţiva animalizaţi profund se ascundeau printre plante; la gît le atîrna pancarta "debil voluntar". Recepţionistă era o tînără brunetă, îmbrăcată într-un costum spaniol tradiţional. O verigă arzătoare cu forma unui nod mişcător scînteia pe gîtul ei alb, semn că purtătoarea ei, aidoma unui milion de cetăţeni din Europa, milita pentru spînzurarea asocialilor şi a rebelilor.

— Ai văzut gagica? îi şopti Haru lui Vincent. Tipii, cînd îi agaţă, se învîrtoşesc o ultima oară. Ticăloasele se dau în vînt după asta, nu pot să le înghit!

Adăugă cu voce tare:

— Urmaţi-mă, şefilor. Alteţa Sa Jérôme vă aşteaptă în Turnul Joseph de Maistre.

Luară un ascensor rapid, traversară curtea Uri Geller. Ajunseră într-o sală de aşteptare, cu podeaua pavată cu dale enorme, cu plafonul susţinut de grinzi în pînză de păianjen, cu mici deschizături într-un meterez medieval. În centrul încăperii se găsea un post de telecomunicaţii şi de comenzi extrem de sofisticat, înaintea căruia şedea tînărul Jérôme.

Fiul Împăratului era înveşmîntat într-un pantalon metalizat şi o cămaşă kaki, ornată cu două stele. O cască de astronaut Xtran îl acoperea. În jurul lui făceau roată o jumătate de duzină de bărbaţi: soldaţi animalizaţi. Uniformele erau destul de diverse, în majoritate roşii şi negre, dar cu toţii purtau la piept plăcuţe cu denumirea

"rasei", lup, ogar, setter... Numai cîini! Alţi patru cîini-lup în trupă.

— Salut, zise Jérôme. De cînd Tot mi-a tăiat mîna nu mai vreau cîini adevăraţi în anturajul meu. Îl iubeam pe Tot, dar animalizaţii sînt mai docili, mai eficienţi şi mai puţin primejdioşi.

Băiatul vorbea cu glas studiat, sentenţios şi monocord. Îşi privea oaspeţii în ochi şi dădea senzaţia că îi judecă şi îi interoghează în acelaşi timp.

— Alteţă, întrebă Losander, credeţi că e bine să transformăm oamenii în animale domestice?

Jérôme schiţă un surîs de candidă uimire:

— Dar dacă o facem spre binele lor? Dacă ei o cer?

— Doream să-l vedem pe tatăl tău, întrerupse Vincent. Avem o veste importantă pentru el.

— S-a închis în izolator. Astă-seară eu sînt şeful, deci poţi să-mi dai mie ştirea. Şi eu am una pentru tine. Cine începe?

Haru Nebunul bolborosi un hohot de rîs.

— Banul sau pajura, Alteţă. Pajura vă revine de drept. Iată un joseph care ne va face treaba.

Ultima zi a Imperiului.

Haru aruncă piesa de argint. Ea căzu cu un clinchet pe o dală, făcîndu-i să chelălăie de bucurie pe animalizaţi. Pajura.

— Un Xtran de rang înalt va asista la serbarea mea, rosti copilul.

— Generalul Duax va fi prezent şi el, se înclină Vincent.

— Bună veste! Dacă i-am spune Nataşei?

Coborîră în Curtea Renaşterii, asemănătoare cu o piaţă sătească, cu o duzină de căsuţe, mici şi mari, patru străzi şi două drumeaguri. Jérôme se opri la picioarele

scării şi, arătînd cu un gest **Hanul regal**, îi porunci bufonului să-i conducă pe consilierii Losander şi Vişnu să bea o halbă, în aşteptarea întoarcerii lor. Îi explică lui Vincent că Nataşa locuia pe strada Peladan, numărul 8, la Maica Brunswick.

Traversară curtea. Copilul îşi exprima admiraţia pentru Maica Brunswick care prezida Ordinul Mondial al Verigii Arzătoare. Datorită ei, el devenise cel mai tînăr membru al ordinului.

— Dacă într-o zi te hotărăşti să ni te alături, aş putea să-ţi patronez candidatura!

Într-o zi? gîndi Vincent. Dar e ultima pentru Imperiu! Ajunseră la Maică. O fată tînără, cu o pînză în jurul coapselor, cu pieptul gol, deschise uşa. Făcu să se audă un geamăt şi îşi arătă gîtul. O spiritualizată?

— Ai mai degrabă înfăţişarea unei tîr... unei foarte-umane! strigă Jérôme. Ei bine, condu-ne la domnişoara Nataşa!

Serafima îi îndrumă în lungul unui culoar îngust, acoperit de catifea roşcată. Jérôme îl apucă de braţ pe Vincent şi îl trase după el.

— Ştii, am început să mă descurc binişor cu animalizate mici. Spiritualizatele mă cam sperie însă. În seara asta, am să încerc cu o foarte-umană!

Foarte-umană, expresie potrivită pentru a desemna o curtezană de lux. Prostituatele de condiţie inferioară erau totdeauna tîrfe, iar majoritatea fuseseră animalizate...

În ultima zi a Imperiului, Nataşa îi aştepta pe Jérôme şi pe Vincent cu un surîs batjocoritor pe buzele portocalii. Înnodă cu un gest neglijent cordonul neglijeului, ce continua totuşi să-i dezvelească coapsele.

Camera era un soi de salon cu un stil exotic, vechi. Un cloazon din panouri grosolan decorate, cu trei din cele şase părţi repliate, îl separa de o încăpere mobilată

stil secol nouăsprezece. Nataşa scotea dintr-o valiză metalică un întreg material, recunoscut de Vincent fără ezitare: elementele unui **Mobil Magic**, un aparataj deosebit de sofisticat care trebuia să coste nu puţini josephi. Cea mai mare parte a pieselor erau importate din ţările Ligii, prin contrabandă, se-nţelege. Masele credincioase ale Europei nu apreciau deloc produsele tehnologiilor atee, însă **verticalii**, monopolurile capitaliste de Stat, jucau pe ambele niveluri, profitînd la maximum de pe urma situaţiei.

— Vă ascult, spuse tînăra femeie reluîndu-şi activitatea. Este satul meu, explică ea. Nu pot să nu-l am în preajmă.

Jérôme îi ceru să îl sărute. Femeia îi depuse un sărut distrat pe obraji şi se întoarse imediat la instalarea mobilului magic.

Nataşa sfîrşea montarea aparatului. Nimic mai simplu, dealtminteri. Răsuci un buton, cîteva beculeţe se aprinseră ici şi colo. Iluminaţia se coloră în maroniu. Cloazonul şi pereţii se distanţară cu mai multe zeci de metri. În spaţiul nou creat se contură un refugiu cunoscut de Vincent; piaţa, casele joase ale satului, iar la capăt, bisericuţa romană. O pasăre trecu în zbor între lustră şi pendulă.

— Restul trebuie să îl construieşti cu mintea, îi zise ea lui Vincent.

— Religia îl interzice, însă Maica Noastră de Brunswick are unul la fel. Tot cu o biserică, adăugă gînditor Jérôme.

Vincent alunecă pe o piatră umedă. Se integrase peisajului; Nataşa îi întindea mîna, purta încă neglijeul care contrasta puternic cu hainele groase, din topor, ale ţăranilor şi negustorilor din piaţă.

— Foarte bine, constată ea. Ai reuşit, ne aflăm în

universul-umbră!

În mîna rămasă liberă avea o cheie strălucitoare. Bărbatul recunoştea locurile. În faţa bisericii, Nataşa coti spre stînga. Multe capete se înclinau, salutîndu-o cu respect şi cu afecţiune. Se vedea bine că în acest microcosmos se afla la ea acasă. Spre piaţetă conduceau o jumătate de duzină de străduţe. Vincent se lăsă călăuzit. Ea se opri înaintea unei uşi duble din lemn dechis la culoare, cu panourile superioare ornate de desene fantastice. O deschise cu cheia aurită. Pătrunseră într-un culoar întunecat, urcară pe o scară de piatră, cu balustrada prăfuită. Urmă un hol vetust însă bogat, lemn maro, tapet uzat, miros de praf şi piele. Se angajară pe un culoar cu pereţii acoperiţi cu un Abusson[3] decolorat. Nataşa deschise o uşă capitonată.

Ajunseră într-un salon mare, lambrisat, pictat cu scene cîmpeneşti şi rustice, stil naiv, culori spălăcite. Mobilele amestecate aparţineau tuturor epocilor, gemeau de bibelouri, de cărţi şi de miniaturi, de tablouri. Teancuri de ziare şi registre umpleau scaunele. Nataşa îi indică lui Vincent un fotoliu gol, lîngă o măsuţă joasă. Se aşeză, iar ea luă loc în faţa lui. La dreapta lui Vincent, printr-o fereastră largă, în carouri mari, se zăreau arbori stufoşi şi o casă cu acoperişuri de ardezie.

— Locuinţa notarului, explică Nataşa. Aici ne aflăm la judecător, e mort însă de secole.

El se ridică şi se apropie de fereastră. Un pic de abur înceţoşa sticla; o şterse cu palma. Studie satul printre frunzele de fag, cedru şi castan. Văzu arbori pe care nu fu în stare să-i identifice. Satul, biserica romană. Ah, o clopotniţă ascuţită, mai departe: o altă biserică. Două biserici, două sate... La un semn al Nataşei, Vincent străbătu încăperea şi privi pe cealaltă fereastră. Se pomeni înaintea unui peisaj oarecum asemănător. Copacii mici acopereau mai puţin din panoramă. Un alt

sát, două sate, trei sate. Multe sate...

Vincent reveni lîngă Nataşa.

— O infinitate de aşezări?

— Mai degrabă una singură şi mare.

Pe masă se găseau o scrumieră şi două pahare. Alcool şi tutun, ori mai degrabă umbrele alcoolului şi ale tutunului, legale în acest univers. Nataşa se ridică să ia un pachet de ţigări şi o sticlă dintr-un dulap suspendat pe perete, cu balamalele scîrţîitoare. Îi umplu paharul şi îi întinse o ţigară.

— Mulţumesc, nu fumez. Îţi ţeşi pînza, nu?

— Nu ştiu ce conţine sticla, să-mi spui dacă îţi place. Îmi ţes pînza...

Băură privindu-se, erau un pic prieteni şi un pic duşmani. Şi în continuare, străini. Drumurile li se încrucişau adesea, dar de întîlnit nu se întîlneau niciodată.

— Whisky-ul este bun. Ultima zi a Imperiului!

— Altundeva, departe...

— Ce este universul-umbră?

— Nu mie trebuie să-mi pui această întrebare, Vincent.

- 20 -

Uşa izolatorului se deschise, Joseph Poney îşi strecură afară capul şi mîna dreaptă. În ea ţinea o armă-jucărie, un minuscul revolver verzui, imitînd prost un laser de astronaut (dar nu era oare, de fapt, o imitaţie de jucărie?).

— Intră, Vince Blaise, aruncă Monseniorul cu un glas prietenos. Pe lîngă WC şi sala de baie, izolatorul conţinea o încăpere de repaos şi de meditaţie. Două foarte tinere serafime animalizate se zbenguiau pe un pat. Vincent rîse de impetuozitatea lor, dar dictatorul îi dădu o lovitură de pumn în spate.

— Nu sînt animale!

Vincent oftă, stînjenit. Era oare adevăratul Vince Blaise?

Îl privi pe dictator cu obişnuitul amestec de oroare şi uimire pe care acesta i-l inspira. Joseph Poney era îmbrăcat cu un costum de interior, din mătase albastră. Vesta era descheiată pe toracele masiv, acoperit cu păr gălbui, un efect al reîntineririi hormonale. Monseniorul avea o înfăţişare mai animalizată decît anumiţi serafimi.

Şi dacă acesta-i adevărul? Dacă Joseph Poney s-a supus de bunăvoie unei animalizări care să-i păstreze, mai mult sau mai puţin, facultăţile mentale şi

psihismul? Dacă dictatorul Europei devenise, în sensul propriu al cuvîntului, o fiară monstruoasă?

Vincent respiră mirosul bîrlogului, se clătină, însă se forţă să nu o arate. Izolatorul era de o mizerie respingătoare, culcuşul unui animal. Joseph Poney izbi cu piciorul un taburet, acesta se rostogoli pînă la Vincent. El îl ridică şi se aşeză. Dictatorul mormăi ceva şi se prăbuşi pe un maldăr de pături. Una din serafime se precipită asupra lui, o lovi cu violenţă. Ea dădu înapoi şi căzu în cadă, în fapt într-o mică piscină cu pereţi elastici. Săltă uşor, apoi alunecă în fundul bazinului gol. Vincent observă că părul de pe braţele lui Joseph Poney se ridicase ca la un cîine furios. Îşi umezi buzele, nările îi palpitau, începu să hohotească şi păru încă şi mai înspăimîntător.

— Ah, Vince Blaise, sînt bucuros să te văd. Amicul tău Calden e aici, am nevoie de voi amîndoi!

Vincent înghiţi cu dificultate.

— Generalul Duax vine la serbare.

Joseph Poney se sprijini de mîini, dînd impresia că se pregăteşte să sară. Vincent chiar se întrebă dacă avea să se năpustească asupra lui. Serafima se afla încă în fundul piscinei, inconştientă, poate rănită. Tovarăşa ei vru să se apropie, dar dictatorul o opri cu un mîrîit.

Apoi se întoarse către Vincent.

— Generalul Duax, ah, o veste bună.

Cuvintele nu păreau să-i fi ajuns însă la creier. Luă dintr-un dulap un pachet de biscuiţi, îl desfăcu şi începu să mestece numaidecît, aruncîndu-i după aceea pachetul lui Vincent.

De cîteva luni, nu înceta să înfulece prăjituri, amande, pîrjoale de carne. Grăsimea îl invada de la gît la genunchi, pe braţe; pînă în acel moment, doar faţa şi picioarele scăpaseră deformării. Ai fi zis că puţin îi păsa de aspectul fizic; poate o consecinţă a animalizării

suferite... Trăsăturile lui Mikail Orenbourg răzbăteau acum de sub carnea buhăită a lui Joseph Poney. Chiar nasul, îngroşat şi scurtat prin chirurgie estetică, tindea să revină la forma iniţială, lung şi îmbîrligat.

Ultima zi a Imperiului.

Monseniorul Dictat se sculase în picioare, postîndu-se în faţa unei etajere electronice dezvăluite de un perete despărţitor mobil. Îl invită pe Vincent cu un semn şi cu un mîrîit.

— Priveşte!

Şi Vincent privi. La înălţimea ochilor, pe un ecran convex, se proiecta o planisferă. Cu degetul pe o rotiţă dinţată, Joseph Poney comandă desfăşurarea hărţii Europei. Europa. Cu o mişcare, dictatorul dublă scara: Rusia, Uralii, Siberia...

— Liga Est-Vest constituie reuşita mea cea mai măreaţă, Vince Blaise! Cine ar fi crezut acum douăzeci de ani că Statele Unite, Imperiul Sovietic şi Japonia se vor alia împotriva Europei? Este adevărat că în urmă cu douăzeci de ani, Europa nu însemna nimic. Astăzi avem Poney-Dragonul! Iată Lacul Baikal.

Pe ecran se vedea o regiune a Asiei Centrale, întinzîndu-se de la deşertul Gobi în sud, spre Tunguska inferioară în nord, de la Ienisei la vest, pînă la platoul Altan în est: teritorii controlate de Uniunea Sovietică.

— ...cu excepţia Petei Albastre! rosti Joseph Poney.

Harta semnala Pata Albastră printr-o luminiscenţă de aceeaşi culoare, prin care se desluşeau oraşele, rîurile şi diferitele semne geografice acoperite de ea. Luase naştere la Ceremkovo, se povestea, într-un laborator de fizică teoretică, sau ceva asemănător. Autorităţile sovietice distruseseră laboratorul, deoarece savanţii lor descoperiseră dovada irefutabilă a existenţei lui Dumnezeu. Era povestea susţinută de doctorul

Orenbourg, imediat după sosirea sa în Franţa. În epoca aceea, foarte puţini îl crezuseră, Vincent încă nu îi acorda încredere. Numai că el nu-şi credea propriilor ochi. Ştia însă că se putea înşela; la urma urmelor, existenţa Xtranilor se adeverise...

Pata Albastră crescuse. Mult mai încet decît prevăzuse iniţial doctorul Orenbourg, totuşi se extinsese. Ruşii nu-i putuseră opri înaintarea. Acoperea complet Lacul Baikal, devorase oraşele Irkutsk, Ulan Ude şi Djigalov, afecta o întindere cu forma aproximativă a unui cîine aşezat pe burtă, cobora pînă la munţii Khamar-Daban, urca pînă la confluenţa Vitimului cu Lena, spre est avansa un soi de labă pînă în împrejurimile Citei, iar coada atingea Nijne Udinsk în vest.

— Odată am crezut că va devora planeta întreagă, spuse Joseph Poney, dar practic a încetat să mai crească. Deceleraţia regulată a fost uşor de pus pe calculator; maşinile au stabilit data exactă cînd pata se va opri din creştere: 26 octombrie 2025. Peste circa cinci ore! După aceea, va începe să se micşoreze? Va înceta lumea să mai existe? În orice caz, reprezintă o formidabilă rezervă de energie, aşa cum a arătat Xavier Borr!

Dictatorul îşi încheie vesta şi încălţă o pereche de ghete îmblănite. Îngenunchie pe carourile goale ale izolatorului, între sala de baie şi WC şi săltă un dreptunghi de mochetă. Puse mîinile pe podea şi simultan apăsă în două locuri. Se îndreptă, în faţa lui se deschisese o trapă, dezvelind spirala abruptă a unei scări iluminate.

— Vom utiliza fără să mai întîrziem energia Petei Albastre. În chiar acest moment, Calden verifică Poney-Dragonul, însă în el nu am încredere decît pe jumătate. Să mergem... Sper că nu te-a cuprins spaima!

— Vă urmez, replică Vincent calm.

Joseph Poney se angajă în puţ cu spatele înainte.

Coborîrea se dovedi uşoară datorită unui întreg sistem de protecţie, prevăzut cu ventuze şi cabluri. Vincent avea impresia că alunecă în interiorul unui tub elastic. Nu-l zărea pe despot dedesubtul lui, însă vocea îi ajungea în urechi, amplificată, mormăită, puţin deformată.

— Am să-ţi arăt cum funcţionează. Îi vei explica fiului meu, cînd eu nu voi mai fi.

Cum funcţionează? gîndi Vincent. Dar ştiu, o ştiu de multă vreme. Îmi aduc aminte!

Coborînd treptele, Joseph Poney monologa:

— Au fost morţi, o recunosc. Însă ele erau necesare, iar eu am dat lumii soluţii la trei probleme esenţiale, hrana, energia şi fericirea. Animalizaţii mei sînt mai fericiţi decît oamenii, consumă în medie de două ori mai puţine proteine şi de cinci ori mai puţină energie! Continui să mă bucur de încrederea maselor, poporul nu-i materialist şi cu atît mai puţin eurocomunist!

Acest Poney-Dragon capabil să distrugă sateliţii Ligii şi să lovească inamicul oriunde pe Terra, e o armă imposibilă, medită Vincent. Iraţională pînă la imposibilitate. Energia Petei Albastre, o fantasmă religioasă, născută în creierul bolnav al acestui om. Şi totuşi, **toate acestea există**, întrucît inversia cauzalităţii anulează orice logică, face caduce legile fizicii, conferă realitate tuturor aberaţiilor, întorcînd totul cu susul în jos!

Coborau încet scara. Vincent judeca. Inversia cauzalităţii nu determina explozia realului? Nu mina lumea în baza şi structurile sale? Poate că David Race i-o va spune în curînd, cînd îl va reîntîlni în lagărul incurabililor. Mai era fenomenul pe care David îl denumea... "difuzie neliniară a informaţiei". Trecutul, prezentul, viitorul se amestecau în memoria sa şi probabil în viaţa de zi cu zi. Poate ne apropiem de o

scadenţă mai gravă decît însuşi sfîrşitul Imperiului.

Şi dacă m-aş opri aici, la mijlocul scării? Dacă aş refuza să-l urmez pe Joseph Poney? Dacă aş încerca să fug înainte de a vedea Poney-Dragonul? Atunci nu îl voi descrie lui Dan Calden, iar el nu îl va inventa! Poate că astfel nu va mai exista niciodată, Joseph Poney nu ar mai ajunge stăpînul Europei, iar eu nu voi mai fi aici, în Castelul Cerului, gata să îl... Vechiul paradox temporal! Însă cauzalitatea a fost inversată în mii de puncte. Datorită acestei inversiuni, continuumul spaţio-temporal a cîştigat o supleţe mult mai mare, este capabil să încaseze orice lovituri... **Lumea inversată se îndoaie, dar nu se rupe!**

— Am fost binefăcătorul Europei, bolborosea Joseph Poney. O cred, o cred!

Atinseră fundul puţului. O iluminaţie verzuie scălda sala circulară de circa patru metri diametru, iar un sistem astmatic de condiţionare amesteca valuri de aer umed cu răbufniri îngheţate.

— Frigul ăsta mă nelinişteşte, mormăi dictatorul. Mă întreb...

Nu-şi termină propoziţia. Un val de căldură urcă şi el îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Istovit şi puţin buimac, îl scrută pe Vincent ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

— Vom urca din nou. Sistemul pare puţin cam complicat, însă asigură securitatea Poney-Dragonului.

Un flux rece invadă brusc puţul, podeaua păru să înghețe sub picioarele lor. Se dereglaseră maşinile Castelului, sau era unul din efectele misterioase ale inversiei cauzalităţii?

O portavoce scîrţîitoare prinse viaţă cu un glas binecunoscut.

— Monseniore? Aici Dan Calden, mă aflu în camera

înaltă, aproape de Dragon. Totul se desfăşoară normal.
— Sosim, îi comunică Joseph Poney.
Pe Vincent îl străbătu un fior, nu doar datorită frigului. Luase o decizie, aceea de a merge pînă la capăt, de a asculta explicaţiile lui Joseph Poney. Şi, în trecut ori în viitorul apropiat, va răspunde întrebărilor analiştilor, lui David, lui Dan Calden. Ceea ce trebuia să se întîmple se va întîmpla.

Joseph Poney ajunse pe un fel de rotondă, amenajată la jumătatea puţului. Se apropie de peretele metalic. Vincent se strecură lîngă el. Dictatorul apucă cu mîna dreaptă un levier mare, neted şi alb şi îl coborî cu un gest scurt. Apoi se răsuci spre Vincent, cu un surîs sarcastic şi triumfător.
— Aparatul a fost pus la punct de serafimii mei specializaţi, să-mi permită să comunic cu ultra-lumea. Dumnezeu însuşi s-a servit de el să-mi vorbească de cîteva ori. O afirm! Aici, Joseph Poney.Ai răbdare, adăugă pentru Vincent. Trebuie să traducă în ambele sensuri, niciodată legătura nu se stabileşte instantaneu... Atenţie, aud un murmur!
— Aici Dumnezeu, făcu maşina.
Joseph Poney se întoarse către Vincent şi izbucni în rîs.
— El e, Jimmy Dumnezeu, ambasadorul meu pe lîngă Xtrani. A murit în 2001; Xtranii îi păstrează creierul în conservare. O mare reuşită. Bună ziua, Jimmy!
— Respectele mele, Monseniore, rosti vocea îndepărtată.
— Te-am dus! îi şopti dictatorul lui Vincent.
— Actualmente mă găsesc la bordul unui ochi gigantic, un vas Xtran, istorisi Dumnezeu. La miliarde de kilometri de Pămînt. Gloz, mare X de clasa întîi, se

află lîngă mine și ascultă.

— Pace, ordine, normalitate, mare X! făcu Joseph Poney în loc de salut.

Îi răspunse o bolboroseală, un truc inventat de ordinator pentru a vorbi cu acest nebun. Dar oare era Joseph Poney nebun pe cît dorea să pară?

— Observi Pămîntul, Jimmy? întrebă dictatorul.

— Îl observ, Monseniore.

— Și ce vezi?

— Văd Pămîntul amenințat, Monseniore. În viitor și în trecut.

— În trecut, Jimmy?

— În trecut, Monseniore.

— Cum este posibil? Inversia cauzalității?

— Într-un anume sens, da. Dușmanii dumneavoastră vă vor ataca în trecut, să împiedice Imperiul să se nască.

— Dar sînt aici, Jimmy!

— Da, Monseniore.

— Iar în viitor, ce vezi?

— Șefii Ligii se pregătesc să lovească Europa, Monseniore. Aveți timp să ripostați cu Poney-Dragonul, dar poate că la început ar trebui să lansați o salvă de avertisment. Pata Albastră debordează de energie, nu vă sfătuim să utilizați nivelul maxim...

Aparatul reîncepu să murmure. Scîntei albastre traversau puțul dintr-o parte în alta. Transmisia fu întreruptă.

— Trebuie să urcăm în sala Von Däniken. Devine primejdios, ține-te de mine.

Dictatorul apucă o bară de metal și se ridică rîzînd.

— Jos nu există decît o scară, într-un anume loc se află însă o bifurcație invizibilă. Sistem de securitate, foarte nostim.

Continuară să urce, pășiră pe o platformă circulară, acoperită de un dom emisferic. În centrul ei se ridica un

monolit de aur, identic monolitului esplanadei, dar cu mult mai mic. Dragonul lui Joseph Poney era gravat pe fiecare din fețe, iar Cavalerul apărea precum o siluetă fantomatică pe pereții domului, părînd să se rotească jur împrejurul platformei.

Calden își făcu apariția. Pierdut într-un combinezon albastru, prea larg pentru el, cu picioarele goale, chipul umflat, cu ochii ieșiți din orbite, strîngea în pumnul rotund și gras un minuscul Pnumekin N' Man.

- 21 -

Calden țipă, îndreptînd N'Manul către Joseph Poney:

— Am să te ucid, nemernicule! Ticălosule! Animalule! Meriți moartea de o mie de ori! Am...

Joseph Poney se retrăsese pînă la marginea scării. Calden se apropia încet de el, cu pistoletul cu ace în mînă. Trecu prin dreptul lui Vincent, care se lipise de perete. Vincent nu ezită mai mult de o secundă: se aruncă violent peste bărbatul scund ce-i fusese prieten și, cu toată forța, îl izbi cu brațul drept.

Se declanșă o luptă instinctivă. Combinezonul îl stînjenea în mișcări pe Calden, Vincent se lăsă cu toată greutatea asupra lui. Se despărțiră, se ridicară în picioare aproape simultan, privindu-se cu un soi de uimire. Calden gîfîia, în colțul gurii îi curgea un firișor de salivă. Vincent observă o licărire de spaimă fulgerîndu-i în ochi, după care privirea i se încețoșă. Căzu în genunchi.

Vincent se răsuci. Joseph Poney ținea revolverul. Trase pentru a doua oară și Calden se rostogoli pe platformă, cu un zgomot înăbușit.

— Păcat, rosti dictatorul. Nu îți mulțumesc, nu sînt convins că intențiile îți sînt mai bune. Și apoi, nu putea să mă ucidă!

Evitînd să privească trupul prietenului său, Vincent îl

urmă pe dictator în centrul platformei. În apropierea monolitului se găseau două console gemene. Cea din dreapta comporta un pupitru sumar, pe deasupra fiind dotată cu un mîner metalic, fixat pe un cilindru vertical. Pe cea din stînga o acoperea o placă convexă, pe care scînteia Pata Albastră. Vincent încerca o senzaţie de cunoscut, amintirea unei amintiri. Venise altădată aici, în trecut, ori în viitor... Nu, **acum**. Imaginile înregistrate în prezent îi parveneau dintr-o altă direcţie, după un drum temporal extrem de complicat. Şi dacă... Dar de ce-s aici? se întrebă. De ce Joseph Poney m-a adus în această cameră, să-mi facă demonstraţia armei sale absolute?

Ca să-i repet explicaţiile fiului său? Pretextul e subţire.

Nu, sînt aici deoarece fără mine Poney-Dragonul nu ar fi existat. Şi Joseph Poney o ştie.

Sînt însă liber să nu asist la demonstraţia Poney-Dragonului, să închid ochii, să nu ascult nimic, sau... Totuşi îmi aduc aminte. Îmi amintesc demonstraţia puţin, dar limpede, şi asta dovedeşte că am urmărit-o, că voi asista la ea. Inelul se va închide.

Joseph Poney plimba degetele pe partea superioară a consolei din stînga.

— Cînd programatorii şi-au sfîrşit treaba, nu s-au mai gîndit decît să-şi salveze sufletele. Mi-au cerut să le aplic procedeul draconic. M-a întristat, dar nu-i puteam refuza!

Un sertar se deschise sub palma lui. Scoase din el o bilă din metal alb de mărimea unei nuci, prinsă de un lanţ. Îl privi pe Vincent cu o figură sarcastică, arătîndu-i obiectul.

— Vei înţelege!

Foarte bine, am să înţeleg. Astea sînt informaţiile pe care le voi difuza în trecut şi care le vor permite lui Dan Calden şi Xavier Borr să fabrice Poney-Dragonul. Circuitul este închis, **dar cîne a inventat Poney-Dragonul?**

Răspuns evident: nimeni. Nu a existat nici o invenţie, nu a avut loc creare de informaţie. Poney-Dragonul este doar o simplă fantasmă ce se învîrte în inimile noastre înnebunite. Nu-i decît un simulacru.

Joseph Poney vorbea cu un glas schimbat, încordat şi grav.

— Misiunea mea, începută la Ceremkovo, se apropie de final. Nu mi se acordase decît un răgaz, El mă va chema alături. O vei ajuta pe Nataşa să aibă grijă de Jérôme; ea mi-a cerut-o şi de aceea te afli aici. De restul puţin îmi pasă. Insist asupra acestui punct, da? Jérôme va putea să intre în puţ şi să se servească de instalaţii; mecanismele automate de apărare îi vor permite trecerea. El însă este puţin cam tînăr ca să-i încredinţez această armă, aşa că tu îi vei explica modul cum să se servească de Poney-Dragon. În definitiv, eşti bine plasat şi singurul care o poate face, Vince Blaise. Vei vedea... O ştii deja? Vreau să zic, ai trăit această scenă, călătorule? Întîi, încarci bila de platină...

Dacă nici o informaţie nu a fost vehiculată din viitor în trecut, se poate spune că a avut loc o inversie de cauzalitate?

Sau este vorba de cu totul altceva?

Joseph Poney prinse extremitatea lănţişorului între degetul mare şi arătător, plimbînd mingea de platină peste Pata Albastră. Pendulul astfel format porni să se rotească în sens pozitiv.

— Spre dreapta, bila se încarcă cu energie, începu dictatorul, pompează energia Petei Albastre. Spre stînga se descarcă, restituind energia neutilizată. Foarte important! Niciodată nu trebuie lăsată în sarcină... Dar astăzi o voi folosi la maximum pentru a da un avertisment corespunzător acestor nemernici galbeni şi atei. Observă cu atenţie fenomenul...

Pendulul se învîrtea regulat în sensul acelor de ceasornic, iar mingea de platină se acoperea de reflexii albăstrii.

— E necesar în jur de un minut, explică Joseph Poney. Jérôme va avea nevoie de puţin mai mult, însă n-are importanţă. O jumătate de sarcină e suficientă să pulverizeze toţi ruso-anglo-saxono-niponii planetei. Plus un pachet gras de albi degeneraţi!

Bila căpătase o nuanţă albastră vie. Mîna lui Joseph Poney tremura. Frigul de pe platformă se înăsprea din ce în ce mai mult. Un efect al războiului climatic declanşat de Ligă?

Dictatorul mormăi; pe Vincent îl scuturau frisoanele.

Iar bila încremeni.

— Se opreşte singură cînd încărcătura maximă e atinsă, comenta Joseph Poney. Mai departe-i de ajuns să ţii în mîna stîngă lanţul şi să apuci mînerul pe care îl vezi cu cea dreaptă. Prin intermediul corpului şi spiritului meu, energia divină trece în Dragon şi, cîteva secunde mai tîrziu, loveşte orice obiectiv de pe planetă sau de aiurea. Înainte de a trage salva de avertisment, voi verifica dacă totul e în ordine. Urmăreşte cu atenţie amănuntele!

Însă îmi aduc aminte.

Joseph Poney îşi plimbă degetele pe claviatura consolei din dreapta. Spectacolul degetelor sale groase, acoperite cu un păr stufos, apăsînd clapele fine ale maşinii, era înspăimîntător. Vincent se gîndi la maimuţa

din poveste care încerca să dactilografieze operele lui Shakespeare... O sferă-ecran se materializă înaintea dictatorului. Globul terestru se rotea în interior, ocupînd cea mai mare parte a volumului. Orbitele unui anumit număr de sateliți deveniră vizibile deasupra planetei.

— Ordinatorul Militar Central din Dun le Palestel, glăsui o voce suavă, vocea unei serafime ușor animalizate, opină Vincent. Ori cea a unei serafime ușor spiritualizate și dispensate de legămînt.

— Aici Joseph Poney. Sîntem atacați?

— Suportăm în continuare asaltul armelor clasice ale Ligii, sprijinite de guerillă și de trădători. Sateliții inamici sînt gata să ne bombardeze.

— În ce stadiu se găsesc propriile noastre planuri de apărare?

— Maxi-planurile defensive **Cruciada 3, Țar, Răzbunare și Apocalips 1** pot fi aplicate simultan în primele cinsprezece minute care urmează punerii sub tensiune a Dragonului.

— Cantitatea de energie necesară?

— Aplicarea simultană a patru maxi-planuri cere 98% din sarcina conținută în sfera de platină, complet încărcată. Cvasicoincidența celor două cifre n-are cum să fie efectul unei întîmplări. Voința Domnului ne este, așadar, clar indicată.

— Așa este, întări Joseph Poney. Ce plan propuneți pentru avertizarea dușmanilor noștri? Ceva să-i impresioneze cu adevărat!

— Aveti maxi-planul de convingere și avertisment **Pearl Harbour 2.**

— Perfect, făcu Joseph Poney, fixîndu-l pe Vincent cu un surîs triumfător. Ordon aplicarea maxi-planului **Pearl Harbour 2.** Variantele Cruciada, Tar, Răzbunare și Apocalips vor fi puse în aplicare în caz de necesitate, de către succesorul meu. Numărătoarea inversă începe,

nouă, opt...

Joseph Poney ţinea în continuare între degetul mare şi arătător lănţişorul sferei de platină, nemişcat. Apropie încet mîna dreaptă de levierul de metal strălucitor fixat în consolă, ca şi cum se pregătea să prindă prin surprindere un animal adormit.

Coborî pe trei sferturi pleoapele, numărînd cifrele.

— Patru, trei, doi...

Globul terestru se rotea în sfera-ecran. America de Nord, Japonia, Uniunea Sovietică (cu excepţia Asiei Centrale) se acoperiseră în prezent de pete roşii, roze sau portocalii. Un număr de striuri purpurii brăzdau cerul Terrei. Orbitele sateliţilor geostaţionari erau marcate cu cercuri roşcate.

— Unu...

Vincent nu întrebase în ce anume consta salva de avertisment codificată sub numele de **Pearl Harbour**. Poney-Dragon, ca armă fabuloasă ce era, n-avea cum să aibă decît un efect fantasmagoric, evident, cîtuşi de puţin suficient să-i determine pe conducătorii Ligii să renunţe!

— Zero!

Joseph Poney prinse levierul cu degetele crispate şi adăugă: "Fie ca voinţa Ta să se îndeplinească!" Avu loc o zdruncinătură uşoară. Zonele colorate deveniră albe.

- 22 -

Un glas necunoscut vorbea, de departe, cu o vehemenţă surdă. Un altul mai apropiat îl interoga pe Vincent; uneori tonul rugător se preschimba în ţipăt ascuţit.

"Ce este Dragonul? Ce semnificaţie are difuzia neliniară a informaţiei? Generalul Duax este şeful complotului organizat împotriva Republicii Europei Unite? Cum se poate inversa cauzalitatea?"

Vincent răspundea calm.

"Poney-Dragonul constituie o armă bazată pe energia Petei Albastre, utilizată de Joseph Poney împotriva Ligii. Călătoriile în destin au antrenat circulaţia informaţiei din viitor în trecut... în linie dreaptă ori în zigzag, sub formă de osmoză, de difuzie neliniară. Acest fenomen a provocat inversia cauzalităţii, viitorul influenţînd trecutul şi devenind propria cauză... Generalul Duax..."

Vincent era extrem de lucid, dar total incapabil să reziste. Sugestie subliminală, hipnoză, anihilatori de voinţă, întreaga baterie a mijloacelor de coerciţie mentală, desfăşurate pentru interogatorii de oamenii poliţiei politice. Care poliţie politică? Cea a Europei democratice a anilor 2010, cea a guvernului euro. Erau

acolo, îi cunoştea, invadaseră perimetrul Auvergne-Orenbourg, arestaseră exploratorii, tehnicienii, analiştii rămaşi încă în Arlac. Adică nu prea mulţi. Şi David Race? Paul Losander? Fără îndoială, David Race avea să fie încarcerat de Republică încă înainte ca Joseph Poney să îl interneze. Destinul său... Cît despre Paul Losander, el se născuse copoi; nu-ţi puteai imagina situaţie din care să nu iasă basma curată.

Vincent îşi pipăi bărbia şi obrajii, avea senzaţia că nu se bărbierise de mai bine de cinsprezece ani. Îl chinuia nevoia dureroasă de a urina.

Explică poliţistului care-i lua în prezent interogatoriul:

— Cred că haosul începe să se infiltreze în şopîrlele realităţii noastre, aceste şopîrle create de către noi prin inversia cauzalităţii. Şi de asemenea prin... **Sînt foarte mulţumit!**

Urmărindu-se dintr-un punct exterior lui însuşi, cu o profundă detaşare se asculta discutînd.. Să răspundă întrebărilor puse era plăcut, era excitant, satisfăcător, dar era obosit şi plăcerea lui urina... Cum? Da, plăcerea i se diminua, căci simţea nevoia să se uşureze.

Haosul se află poate în mintea mea, le-o voi spune dacă mă vor întreba. Răspunsurile date poliţiştilor erau superficiale, căci şi întrebările se dovedeau la rîndul lor vagi, prost formulate. Regreta, dar nu putea face nimic.

Voia să plece. Înfruntase o lume diferită şi încercase o senzaţie de libertate, de forţă. În acelaşi timp dorea să găsească Castelul Cerului, ţinutul furiei şi al demenţei, cît şi lumea albă, liniştita utopie.

Unde se afla în prezent? Într-una din încăperile hotelului Europa din Arlac? Într-un comisariat de poliţie? Strada Sevres din Paris? Ulbrichtstrasse în plin Berlin? Aiurea? Nu recunoştea locurile şi simţea senzaţia certă de a nu fi nicăieri.

Trebuia numaidecît să plece; destinaţia: eternitatea.

Strînse dinţii, să nu decoleze. Te afli sub hipnoză, ar fi primejdios.

Viaţa ta e conţinută într-o clipă de memorie, ceea ce înseamnă că memoria îţi este infinit mai vastă decît viaţa.

Eşti condiţionat să frînezi scurgerea timpului, să transformi un moment unic în mai multe zeci de ani. Nu eşti conştient de acest fenomen, nu mai mult decît atunci cînd te învîrţi împreună cu Pămîntul în jurul Soarelui. Poate că ai să fii în stare să încetineşti timpul şi mai mult, să te bucuri de cvasieternitate. Reprezintă următoarea etapă a voiajului, ai răbdare.

Ai răbdare! Nu ai voie să te arăţi animalul nerăbdător care e omul, dar atenţie să nu îţi scapi de sub control maşinăria mentală!

Un glas nou îl întrebă:

— Eşti sigur că Joseph Poney este doctorul Orenbourg?

— Da...

Răspunsul nu păru să satisfacă omul, cu certitudine un curcan mai important decît ceilalţi. Vocea se depărtă şizise, adresîndu-se cuiva pe care Vincent nu îl vedea şi nu îl auzea:

— Ar trebui să folosim hiperamnezicele.

Şi către Vincent:

— Ascultă-mă, tovarăşe. Cuvîntul dumitale nu ne mulţumeşte. Poţi să dovedeşti că doctorul Orenbourg şi Joseph Poney sînt una şi aceeaşi persoană?

Pe Vincent îl încerca plictisul. Se aflau încă acolo? Cum să dovedească un fapt atît de evident? Căută totuşi un mijloc de a-i satisface, apoi renunţă. Pe braţ i se apăsă un injector cu presiune. Hiperamnezicele urmau să intre în acţiune, din partea lui nu mai era necesar nici un efort. Scoase un suspin de uşurare.

Realiză că pornise în derivă, lumea din jur devenise

translucidă, un om alb alerga într-un decor alb, el însuşi...

În vecinătatea propriei sale feţe plutea un chip prelung, cu un nas ascuţit şi o mustaţă mare, subţire: Maiorul Knabo.

— Vince Blaise!

O fărîmă de viitor se decupă în negură. Îl zări pe Haru beat mort, vomitînd în curtea Fatimei-Risc IV. Chipul se aplecă deasupra lui:

— Vince... Încă o dată am sosit la timp! Ascultă-mă!

Combinaţia de hipnoză, abulisante, hiperamnezice îi răpea complet forţa de a rezista procesului declanşat. Viitorul îl atrăgea iremediabil, gravitaţia memoriei îl ducea cu ea înainte, într-o direcţie fără de nume.

Căzu. Ameţeala era cumplită, căută disperat să-şi controleze zborul.

Depăşi esplanada, se izbi de o baliză temporală, frîntură a viitorului. Reveni pe terasă şi căzu din nou. Retrăia într-un ritm aproape normal anumite momente, apoi era antrenat iarăşi înainte. Înapoi, înainte...

Se dezmetici în interiorul Ariellei, în compania lui Haru Nebunul. Haru se ridicase în picioare pe scaun, înjurînd şoferul maşinii din faţă: "Mai repede, idiotule!" Un salt înainte; convoiul ajungea la reşedinţă. Spune-mi, Haru, sînt mulţi cei care ştiu... Hohotul lui Haru, sosirea la Reşedinţă, Vincent în bar, sloganurile defilînd pe ecran. **Ridică-ţi capul, tinere atlet!** Vulturul şi oaia cu cinci picioare, iarăşi un salt de cîteva minute. Voma în izolator ca un porc obscen. Călătoria se încheia, Vincent se reîntoarse în 2010...

Nataşa se ridică, luă o sticlă şi un pachet de ţigări dintr-un dulap de pe perete, cu balamale scîrţîitoare. Umplu paharul bărbatului şi îi oferi o ţigară.

— Nu fumez, o refuză el. Îţi ţeşi pînza, nu?

— Cred că ai început să ţi-o ţeşi singur pe a ta.

Vincent merse pînă la fereastră, contemplă peisajul pe care nu îl vedea cu adevărat. Brusc, remarcă fulgii albi ce se balansau în mijlocul frunzişului verde.

— Ninge!

Nataşa i se alătură.

— Ah, ninge? Sfîrşitul Imperiului!

Amîndoi se reîntoarseră să se aşeze. Zîmbind, ciocniră paharele. Totul era minunat, zăpada amplifica senzaţia de securitate, iar Vincent se opri să o admire pe Nataşa. Purta un neglijeu fin şi transparent, întredeschis pe pulpele bronzate. Ea ridică un genunchi şi triunghiul de păr blond dezvălui o multitudine de bucle scurte. Rîse, Vincent schiţă o mişcare de apropiere, dar Nataşa se retrase imediat. Uşa se deschise în acel moment şi un bărbat înalt, tînăr, în costum albastru, se ivi în prag.

— Ah, iertaţi-mă, făcu el. Am crezut că locuinţa e pustie.

Ea îi explică că activitatea o obliga să lipsească adesea. Vizitatorul se scuză încă o dată; părea preocupat. Vincent îl întrebă în ce zi se găseau. 31 mai.

— Nu-i bizară, zăpada asta în luna mai?

— Ştiţi, aici anotimpurile n-au prea mare importanţă.

— Sper că nu e vorba de un atac climatic.

— În lumea noastră nu există războaie climatice, replică tînărul. Dealtfel, nici un fel de războaie!

Şi ieşi.

Nataşa îşi goli paharul, suspinînd decepţionată.

— Sîntem aşteptaţi la Castelul Cerului, Vincent, la serbarea zilei celei din urmă! Vino!

Vincent o ascultă. Cînd ajunseră în sat, fulgii uriaşi cădeau în rînduri strînse, acoperişurile erau albe. Oamenii părăseau piaţa înotînd într-o pastă scîrţîitoare şi alunecoasă.

O luă de mînă pe Nataşa.

— Să mergem către esplanadă.

Alergară. Femeii îi clănţăneau dinţii, Vincent îşi

scoase haina şi i-o puse pe umeri. Pe terasă ningea încă şi mai tare, fulgii se lipeau de monolitul de aur, arborii arătau ca gigantice plante de bumbac. Picioarele Nataşei se înfundau pînă la glezne în vata îngheţată.

— De fiecare dată cînd istoria e zguduită de furtuni, aici plouă ori ninge.

— Aşadar, Imperiul lui Joseph Poney va fi măturat!

— Imperiul lui Joseph Poney... nici nu mai există. Priveşte Cavalerul!

Nataşa se oprise, cu respiraţia tăiată, reţinîndu-l şi pe Vincent. Ridică un picior, împrăştiind zăpada măruntă, vaporoasă. Bărbatul întoarse capul către Cavaler. La început i se păru că armăsarul se mărise. Fenomen de difracţie provocat de omăt? O pătură albă acoperea toracele şi umerii călăreţului.

Vincent se apleacă să ridice un pumn de pulbere rece. Nu se topi în mîna lui, nu era zăpadă adevărată. O aruncă, transformînd-o într-un norişor de praf. Satul, sau mai degrabă universul satului, dispăruse în furtună. În faţa lui, zidul negru începea să se afunde în profunzimile livide.

Vincent scrută încă o dată Cavalerul. Nu mai avea cap. Se împletici şi căzu, calul îşi scutură coama pătată de nea şi se puse în mişcare.

Eliberat.

O imagine fulgeră în supraimpresiune, ceţoasă, fugitivă. În locul esplanadei apăru un cîmp sălbatic, cu iarbă şi flori pe pămîntul umezit de dezgheţ.

Pe cîmpie mergeau o femeie tînără în rochie verde şi o fetiţă în roz. Vincent alergă să le ajungă, fetiţa se răsuci spre el, fără a fi surprinsă să îl vadă. Îl cunoştea bine...

— Ţine-mă de mînă, îl rugă ea.

Un alt viitor oare, ce încerca să se nască din neant?

Nu avu timp să răspundă întrebării

Secvenţa se şterse, măturată de lumea Poney-Dragonului.

- 23 -

În labirintul culoarelor, numaroşi serafimi animalizaţi serveau drept stîlpi indicatori, goi, împietriţi, cu braţele întinse... Cuvîntul serbare era înscris cu litere multicolore pe burta şi pe pieptul lor. Cu toţii arătau drumul spre curtea interioară.

M-am întors la momentul potrivit, socoti Vincent. Cum de-am reuşit? Instinctul călătorului? Sau pur şi simplu este imposibil să se meargă mai departe, dat fiind că totul va lua sfîrşit diseară?

Se întrebă dacă pe serafimi îi încerca frigul. El personal se simţea complet îngheţat, în pofida vestei de piele oferită oaspeţilor la intrare. Pe faţă şi pe mîini fusese stropit cu vopsea roşie, diferite alte accesorii îi întregeau panoplia, printre ele şi un pumnal prins la centură. Pe piept i se înfipsese o plăcuţă cu "cheyen". Nu arăta însă mai ridicol decît falşii romani, decît simulacrele cazacilor. Şi, cel puţin veşmintele sale îl protejau cît de cît de frig.

Se apropie de un serafim, îi atinse umărul. Imediat îşi retrase mîna; carnea fiinţei era dură şi acoperită de picături îngheţate, de consistenţa unei bucăţi de lemn jivrat...

Afară, la marginea terasei, se aşteptase să fie mai

rece. Găsi, din contra, o atmosferă oarecum călduţă. Totuşi, fulgii de nea dănţuiau în lumina proiectoarelor. Zăpada zilei de 26 octombrie. Unii din ei îi cădeau pe faţă şi pe mîini, mai degrabă proaspeţi decît reci, îi produceau pe piele o senzaţie curioasă pe care nu avu timpul să o analizeze. Nu o simplă senzaţie tactilă, fulgii împrăştiau... un miros.

Impresii multiple şi bizare asaltau simţurile lui Vincent.

Lumina crudă şi violentă nu provenea de la proiectoare, ci de la o enormă sferă galbenă, suspendată deasupra castelului într-un simbol al lunii. O înconjurau stele colorate. Mulţimea mascată, împodobită şi zgomotoasă, începea să se adune pe terasă. Cine erau oamenii aceştia? Figuranţi recrutaţi de Joseph Poney pentru o ultimă reprezentaţie? Rezidenţi ai Castelului? Cu neputinţă!

În centrul curţii, Curtea Renaşterii, fusese ridicat un podium. Îl înconjura un soi de arenă, dominată de un balcon înalt. Preoţi şi diaconi ocupau terasa sud, la vest se găseau serafimii spiritualizaţi, în obişnuitele lor mantii albe. Pentru serbare li se puseseră aripi mari, angelice, contrastînd cu blana altora puternic animalizaţi.

Primele măsuri ale unei muzici aspre şi lente, şcoala apocaliptică modernă, părură să se prăbuşească din turnuri ori din cer. Mulţimea zbieră, scheună, mîrîi. Vincent nu înţelegea nici ţipetele, nici cuvintele schimbate în jurul lui de participanţi.

Reflexii verzui sclipeau în lumina deosebit de albă, fulgii răspîndeau un miros de lămîi. Un preot al Renaşterii, învelit în purpură, începu să danseze lîngă Vincent, urlînd sălbatic. Preot sau deghizare? Îşi smulsese mantoul sarcedotal. Dedesubt, purta o cămaşă pestriţă şi nişte pantaloni cu franjuri.

Vincent se strădui să înainteze prin înghesuială.

Atingînd solul, razele de lumină se reflectau în mii de gheizere, cu bule sparte în şuvoi; aveai impresia că pluteşti în apă clocotită.

Zăpada cădea. Pe ici pe colo, cîteva pete albe se fixaseră pe acoperişuri, pe scări, pe frunzele arămii ale arborilor.

Ultimele ore ale Imperiului.

Cînta muzica. Vocea unui herald cocoţat în balcon izbucni deodată ca o bombă într-o peşteră, cu sunete prea grave să fie inteligibile.

Vincent îl zări sosind pe Jérôme pe terasa vest, însoţit de soldaţii-cîini. Nici Joseph Poney, nici Nataşa şi nici generalul Duax nu-şi făcuseră apariţia. Vincent îşi croi drum prin mulţime. Un gigant îmbrăcat în corsar, cu cizme şi banderolă neagră pe un ochi, se răsuci şi îl ameninţă cu sabia, insultîndu-l într-o limbă necunoscută. Vincent îşi aminti că serafima de serviciu îl înzestrase cu o armă la costumul lui de indian, un soi de pumnal, strecurat într-o teacă la brîu. Îl flutură neîndemînatic, dar corsarul nu era mai bine antrenat decît el şi de aceea se mulţumi să dea înapoi, mormăind în bărbie. Făcea parte din joc, măştile nu erau suficiente; trebuia să te şi exprimi într-o manieră incomprehensibilă. O petrecere minunată pentru Jérôme.

De unde ieşiseră însă toţi aceşti oameni?

Vincent se întoarse şi intră în clădire, cu speranţa de a ajunge pe terasa vest străbătînd culoarele. Nu cunoştea foarte bine Castelul Cerului. Pe deasupra, iluminaţia modifica complet topografia locurilor. Se rătăci.

Pentru început, la picioarele unei scări fu oprit de gărzi profund animalizate, de tip simian. Patru maimuţe mari, îmbrăcate doar cu centiroane de piele şi încălţate în cizme scurte, agitau iatagane şi pistoale putrefactoare

cu mîrîituri amenințătoare. Nu insistă și o luă în altă direcție. Traversă un hol vast pe care nu și-l aminti să-l fi văzut anterior. Razele lunii artificiale pătrundeau prin ferestrele înalte de șase metri și largi de trei. Totul lăsa impresia de gigantism.

Scările dinspre etajele inferioare vomitau fără încetare un șuvoi de vizitatori. Majoritatea erau deghizați; toate țările lumii, toate epocile istoriei participau la carnaval.

Vincent își frecă ochii. Pentru o clipă crezu că un grup de țărani înarmați cu reteveie se ivise chiar din sol, din dalele de piatră. Capul i se învîrtea de zgomot și de febră, glasul heraldului îi parvenea din curte. Din zbor prinse cîteva frînturi: "...serafimi voluntari ... jupuiți de vii ... animalizare ... porc obscen ... Jérôme Poney ... vulturul lui Dumnezeu ... petrecere ... dușmanii vărgați ai planetei ... Xtranii...". Incapabil să se orienteze, intră la întîmplare pe o ulicioară acoperită.

Frigul mușca, îl treceau frisoane. Își înfundă mîinile în buzunarele prea mici. Se stingea de sete, căci Joseph Poney uitase să-l invite să bea...

Ajuns pe un pridvor, constată că decorul se schimbase. Luna, luna veritabilă, strălucea deasupra unui oraș cu acoperișuri albe. Oameni înveșmîntați în haine închise la culoare fugeau prin furtuna de zăpadă. Să fi fost satul Natașei? Oricum, o așezare undeva în universul-umbră. Viziunea se șterse. Vincent se trezi din nou pe stradelele castelului, luna falsă lumina locurile descoperite, în vreme ce culoarele erau echipate de rampe electrice.

Descoperi o statuie a Cavalerului, dăltuită parcă în piatră albă. De fapt era din metal, însă un efect de lumină îi conferea strania paloare. Solul însuși părea pe alocuri alb. Vincent îl zgîrie cu vîrful pantofului, nu era zăpadă. Continua să înainteze la nimereală.

Se afla în prezent într-o parte pustie a castelului,

lipsită de indicatoarele vii. Nici urmă de serafimi cărora să le ceri să-ţi arate drumul. Nu era foarte departe de Curtea Renaşterii, deoarece auzea încă rumoarea mulţimii vesele şi vocea cavernoasă a heraldului. În colţul unei uliţi zări o poartă, o poartă ce nu semăna cu altele: metalică, gri deschis, cu două litere, M.U., înscrise pe partea superioară a panoului. MU? Ce semnificaţie aveau? Unde mă aflu? Ce se întîmplă în univers?

Deschise uşa.

Şi imediat dădu înapoi. În faţa lui se ridicau flăcări fierbinţi. Intrase în salonul cel mare al Hanului Regal. De jur împrejurul sălii fuseseră aprinse focuri de buşteni, să lupte împotriva valului de ger. Flăcările alergau de-a lungul zidurilor, printre mese şi clienţi. Vreo cinzeci de bărbaţi şi de femei se adunaseră în jurul a circa douăsprezece mese. Animalizaţii se ţineau deoparte. Vincent observă două foarte-umane aşezate pe taburetele înalte de la bar, apoi, într-o altă direcţie, îi văzu pe Paul Losander şi Vişnu făcînd faţă mai multor halbe goale. Vincent se îndreptă spre ei printr-o perdea de flăcări roşii. Paul îl salută cu un gest larg şi se trase mai încolo, să-i facă loc pe bancă.

— Ah, dar nu te-ai grăbit deloc! Serbarea asta-i total ţicnită, nu? Haru s-a dus după veşti, cunoaşte un pasaj secret, ori ceva pe-aproape. Între timp, gloata blochează complet intrarea. Sîntem prinşi aici!

Vincent formulă cîteva cuvinte, ele porniră din gîtlej, ajunseră pe buze, dar nu auzi nici un sunet. Losander şi Vişnu îl priveau cu figuri mirate. Nu se ştia afon, însemna că era vorba de altceva.

Cotul i se înfundă în masa de lemn masiv, însă masa nu se afla cu adevărat acolo. Flăcările dansau pînă în tavan. Siluete şterse, fără număr, defilau prin pereţii incendiaţi ai hanului, heraldul urla din balconul său: "Cu

toţii sînt prietenii noştri, căci timpurile s-au schimbat şi nu ne mai este teamă."

Haru apăru într-un bluzon de piele şi un kilt. Se precipită spre masă, iar Vincent îl văzu limpede trecînd prin doi indivizi umflaţi, de rasă germanică, instalaţi puţin mai departe. Bufonul bolborosea cuvinte fără şir ca într-un alt moment al zilei, balansîndu-se ridicol pe picioarele lui strîmbe.

Se aruncă spre Vincent, îl îmbrăţişă, rotind în acelaşi timp o enormă halbă de bere.

— Ah, în sfîrşit eşti aici! Monseniorul te caută pretutindeni.

Vincent vru să răspundă, dar vorbele i se duseră aiurea.

— Monseniorul doreşte să fii alături de noi la ceremonia de deschidere!

Vincent înclină din cap.

— Şi noi? întrebă Paul Losander. Sîntem condamnaţi să rămînem aici?

— Beţi dară! Oricum nu puteţi veni, pasajul secret e prea strîmt pentru grăsani ca voi!

— De unde au apărut oamenii ăştia? întrebă Vincent.

Nimeni nu-i auzi întrebarea, însă Paul o reluă ceva mai tîrziu. Haru îşi umflă pieptul.

— Ha, ha! Mulţi tipi aici, ahaha! Jérôme a combinat totul. Inginerii geneţi au inventat serum pentru reumanizare. Jérôme a decis marea experienţă azi! Masele astea-s umane de dată recentă! La micul dejun cu toţii au halit rahat!

Nebunul sorbi aerul, mişcîndu-şi nasul badijonat cu negru.

— Eu am simţit miros de lămîie, nu şi voi? Vincent, vino!

Călătorul verifică mecanic prezenţa pumnalului la centură şi îl urmă pe Haru. Bufonul îl conduse în izolator

şi deschise o uşă inscripţionată "Interzis". Culoarul era într-adevăr strîmt, fură nevoiţi să se strecoare de-a curmezişul între doi pereţi culisanţi. Vincent îşi supse burta, îndreptă umerii şi se sältă pe vîrful picioarelor. În final Haru îl trase după el şi se rostogoliră unul peste celălalt în fundul unei minuscule nişe.

— Un drum secret pe care Jérôme a pus să fie făcut doar pentru el. Eh, eh, eh, pentru el şi pentru mititelele şi subţirelele lui serafime. Eh, eh, fără să uite pe amicu' Haru! Înainte!

— Vincent, spuse Haru pe un ton grav, vreau să-ţi vorbesc înainte de serbare. Mi-este teamă, nu, nu rîd deloc, ţi-o jur, amice! Imperiu-i terminat, de data asta terminat de tot, o ştiu! Nu zice nu, doar cunoşti bine adevăru'. Eşti bine plasat de partea ailaltă, nu? O ştiu! Mă ajuţi pe mine, amicu' tău Haru? Se vorbeşte că vor să lichideze toţi animalizaţii, toate "geniile" cum numesc ei produsele geniilor noastre genetice... Da' eu, eu-s un accident! Centrala din Belleville, în '92, îţi aduci aminte? Maică-mea lucra acolo. Doar un accident! Mă vei ajuta, micul meu Vince? Ştiu că poţi, eşti un tip tare, îi cunoşti pe Duax şi pe Knabo! Ai lucrat pentru ei, aveai o misie şi acum vei fi un şef! O ştiu! O ştiu! Mă vei ajuta, nu?

Pe scara conducînd în curtea Fatimei-Risc IV se încrucişară cu Nataşa. Tînăra femeie purta pe umeri obişnuita ei mantie neagră, lungă pînă la pămînt. Concesii carnavalului din 26 octombrie: scufia înaltă şi bagheta magică de zînă.

— Mă înăbuş, explică ea. M-am săturat de Castel, plec!

Vincent o întrebă unde. Cel puţin încercă, însă nu reuşi să scoată vreun sunet. Să fi fost de vină frigul? Un aer îngheţat părea să urce din profunzimile solului. Haru

clătină capul, ricanînd. Nataşa îl privea pe Vincent cu un surîs obosit şi trist şi păru să-i citească întrebarea pe buze.

— Satul meu e mare ca universul, vei reuşi oare să mă găseşti? Voi fi îmbrăcată într-o rochie verde.

După care Vincent şi Haru o văzură cu stupefacţie sărind în vid şi dispărînd. Nebunul îşi lovi coapsele cu mişcări ample, apoi îşi prinse capul în mîini.

— Un atac! gemu el. Sîntem atacaţi cu insidii şi crioşi!

Un gaz insidios? Un atac? Ar fi explicat totul, Nataşa nu zburase, o va întîlni pe terasă alături de dictator, de Jérôme şi de întregul anturaj.

Dar Nataşa nu se afla pe terasă.

Imediat ce îl zări, Joseph Poney se apropie de Vincent şi începu să-i pună întrebări despre ceea ce făcuse, ce văzuse, despre cele ce aveau să se petreacă în prezent. Vincent nu se obosi să răspundă, căci din gura sa sunetele nu ieşeau (şi nimeni nu părea să-şi dea seama). Schiţă un gest a ignoranţă şi ridică din umeri, în vreme ce bufonul se pierdea în explicaţii prolixe şi mincinoase. Dictatorul nu-l mai asculta însă.

Diaconi şi şefi militari, poliţişti de rang înalt şi serafimi spiritualizaţi se înghesuiau în jurul lui Joseph Poney. Acesta era îmbrăcat într-o vestă brodată, cu un pantalon bufant strîns cu o centură lată, din mătase. Pe cap purta o căciulă de blană, iar în picioare papuci. Cineva îi aduse o capă neagră, ajutîndu-l să şi-o pună pe umeri. Vincent se întrebă dacă reprezenta sau nu o deghizare.

Printre invitaţi recunoscu un ministru şi mai bizar costumat, cu un plepum peste un scafandru.

Vincent tăcea şi nimeni nu-i observa neputinţa de a vorbi.

Temperatura se îndulcise. Ninsoarea se oprise, dar cerul rămăsese foarte întunecat. Cineva declară că

probabil cîştigaseră războiul; un altul întrebă, care război? Se auziră rîsete, strigăte de bravo, chiorăieli, exclamaţii lipsite de sens. De la înălţimea balconului, heraldul vesti cea dintîi atracţie: o serafimă spiritualizată avea să-şi smulgă zece centimetri pătraţi de piele. Operaţie făcută, bineînţeles, fără anestezie. Un număr de persoane din mulţime, trase la sorţi, aveau voie să participe.

Pe terasă se aşeză o sferă de lumină portocalie. Din ea coborî un omuleţ albastru, cu antenele fremătînd: Xtranul anunţat. Jérôme se precipită spre el cu mîinile întinse, iar fiinţa clipi din ochii mari şi albi, rostind cu voce blîndă:

— Vederea persoanei dumneavoastre e mare bucurie pentru acesta!

Vincent se găsea pentru prima oară în vecinătatea unui Xtran. Se simţi puternic incomodat de un miros puternic de urină care emana din personaj. Extraterestrul era în orice caz real şi mirosea. Poate Credincioşii sfîrşiseră prin a-şi impune fantasmele universului. Inversia cauzalităţii a permis-o, îşi spuse Vincent.

Un halou violet apăru în jurul falsei luni. Stelele multicolore, în cerc deasupra Castelului, se stinseră una după alta. Sfîrşitul timpului?

Vincent duse mîna la centură, pumnalul indian se afla la locul lui. Deşi Jérôme era în posesia unui pistolet Robur T6 prins la brîu (purta uniforma corpului de marină american din secolul al douăzecilea), Vincent se hotărîse să-l lovească pe dictator cu cuţitul. Nu mai aştepta decît apariţia generalului Duax.

În mijlocul pieţii, gărzile se străduiau să potolească mulţimea. Aceasta creştea fără încetare, din toate părţile soseau alţi şi alţi invitaţi. Gărzile fură copleşite, iar cordonul format în jurul estradei se rupse. Zgomotul se amplifică, spectatorii luau cu asalt podiumul unde era

prezentat spectacolul. Balconul se prăbuşi, gărzi, operatori, histrioni şi călăi fură măturaţi, însă înghesuiala creştea în continuare. Aveai impresia că şuvoiul noilor veniţi nu avea să se subţieze niciodată. De pe terasă se ridica o gîfîială monstruoasă.

În prezent era ameninţată terasa sud. Vincent observă un grup smulgînd barajul protector de metal. Gărzile se retrăseseră pe scări.

O întreagă parte a cerului se albise, jumătate din palat fusese acoperit de o ceaţă lăptoasă. Răsăritul nu putea fi, iar zăpada nu lăsase decît urme firave.

Haosul alb?

Gloata nemişcată mîrîia încetişor. Pe terasa vest, acolo unde Joseph Poney îl întîmpinase pe trimisul Xtran, scena împietri. Gesturile erau încetinite la maximum, cuvintele şi sunetele se lungeau, pierzîndu-se într-o rumoare vag muzicală. Finele petrecerii, gîndi Vincent. Înşfăcă pumnalul, avu senzaţia că mişcarea se desfăşurase la viteza normală. Efectele gazelor insidioase erau diverse şi neliniştitoare. Făcu un pas către Joseph Poney...

În acel moment apăru generalul Duax, din cer, plonjînd încet către sol. Deghizat în super-erou, frumos ca Tarzan şi Zorro la un loc, purta un colant roşu ce i se mula pe muşchii puternici. Pe piept avea un triunghi alb cu un D în interior. Vincent nu avea să-l uite. **Şi-l amintea pe Duax dintr-un trecut îndepărtat, de la începuturile copilăriei sale.**

Iar Knabo, maiorul Knabo, şeful Rezistenţei, cu el ce se întîmplase?

Puţin importă Knabo, îşi zise. Duax a sosit, trebuie să acţionez!

Generalul se aşezase graţios pe terasă, frumos ca un serafim care ar fi putut fi animalizat şi spiritualizat în acelaşi timp!

Sosind, îi adresă lui Vincent un semn discret, de prietenie, ori de...... Ei bine, era un ordin. Acum...........

Ucide-l! Ucide-l!

Dictatorul înainta cu o încetineală minerală să-şi întîmpine ilustrul oaspete. Figură de balet aproape imobilă. Alături, imobilitatea era totală. Joseph Poney ştia că avea să moară? Accepta moartea? O dorea?

O pată albă aluneca pe terasă, Vincent sări deasupra ei. Îl ajunse pe Joseph Poney şi îi dădu mai multe lovituri de cuţit, foarte rapid. Monseniorul schiţă o mişcare din gît, să se răsucească spre agresor, dar nu reuşi să o termine. Se prăbuşi pe spate, încet, încet. Vincent lovi din nou.

Era sfîrşitul Imperiului.

- 24 -

În prezent se cunoaşte că Joseph Poney a cucerit Europa, pentru o domnie scurtă şi însîngerată, nu graţie armelor sale secrete, ajutorului extratereştrilor ori semnelor din cer. Mikail Orenbourg a devenit "împărat" sub semnul Păcii, Ordinii, Normalităţii, Egalităţii, Idealului... deoarece Statele Ligii i-au permis şi organizat ascensiunea triumfală.

Ligii Est-Vest îi era necesar să dea o lecţie unei Europe ce ameninţa să se elibereze, să scape de sub tutela super-puterilor. Ruşii şi americanii încercau aceeaşi oroare sacră în faţa eurocomunismului şi a derivaţilor săi.

La Washington, la Moscova, la Tokio, în mintea unora s-a născut ideea, destul de genială, de a jertfi Europa vechilor demoni. Imperiul reacţionar şi mistic al lui Joseph Poney se dovedise un bun mijloc de a expedia ţările Uniunii cu un secol înapoi şi, în anumite privinţe, chiar cu mai mult.

Armele fabuloase, asemeni Poney-Dragonului, nu erau probabil decît simple simulacre. Intervenţia secretă a Ligii reprezenta singura forţă reală a lui Joseph Poney. Cît despre visul de a stăpîni istoria inversînd cauzalitatea, nu căpătase niciodată consistenţă. Pe deasupra, se poate inversa cauzalitatea? Chestiunea rămîne deschisă. Se discută încă despre talentul şi puterile faimoşilor călători în destin. Fără

nici o îndoială, mulţi dintre ei erau bolnavi mintali, manipulaţi de taumaturgii lui Mikail Orenbourg, de cei cîţiva savanţi pervertiţi aflaţi în solda dictatorului şi chiar de anumiţi agenţi secreţi ai Ligii. Spre exemplu, cazul celui care a fost denumit Sorge al secolului XXI: Paul Losander.

Animalizarea fiinţelor umane, toate manipulările genetice şi biologice puse la punct să aducă maselor "beatitudinea dorită" au fost însă, din contra, perfect reale. Ca şi procedeul draconic, veriga arzătoare şi camioanele distrugerii...

Dealtminteri, Joseph Poney a mers prea departe chiar în ochii comanditarilor săi. Sau poate că mersese doar destul de departe, cînd s-a estimat că a sosit momentul să fie eliminat. Cu grijă, fireşte, progresiv şi cu discreţie. Spre sfîrşitul anului 2024, diriguitorii Ligii s-au gîndit că era vremea să preia înapoi Europa muribundă, cu ajutorul complicităţii şefilor militari gata să-şi trădeze în anumite condiţii stăpînul, asemeni generalului Duax.

Ocuparea imperiului s-a făcut simultan împotriva lui Joseph Poney şi a forţelor de eliberare, fără cutremure, bucată cu bucată, regiune cu regiune, ţară cu ţară. Dictatorul, din ce în ce mai pierdut în visele sale mistice, din ce în ce mai absorbit de experienţele legate de "regenerarea umanităţii", nici măcar nu a realizat că treptat i se smulgea puterea şi teritoriul. Începînd cu finele verii anului 2025, Joseph Poney nu-şi mai exercita autoritatea asupra teritoriului Europei, deşi se considera încă Monseniorul Dictat, Vulturul lui Dumnezeu şi Omul Destinului Planetei. Se credea încă stăpînul absolut al unui continent (ori poate se prefăcea s-o creadă), nefiind în fapt decît regele din Bourges, altfel spus, al Patrulaterului Auvergne.

Se debarasase, omorînd ori animalizînd, de toţi cei care îndrăzniseră să-i zică adevărul. Domnea peste Reşedinţa Vega şi peste Castelul Cerului, în mijlocul şerbilor săi, al sclavilor şi al cîtorva sute de fanatici şi de psihopaţi ce-i împărtăşeau mai mult sau mai puţin iluziile şi nebunia. Printre aceştia se numărau fără doar şi poate călătorii în destin, noi înşine...

Pentru şefii Ligii, Joseph Poney trebuia să moară, de preferinţă de mîna unuia dintre fideli, în momentul ales pentru succesiune de generalul Duax, pregătit să o asigure. Am fost (voi fi?) ales de Losander pentru această misiune sinucigaşă. Nu singurul, dealtfel. Dan Calden figura şi el pe lista "agenţilor dubli" manipulaţi de Losander. Calden eşuînd, eu am fost acela care a trebuit (va trebui) să-l execute pe Joseph Poney...

Pe 26 octombrie 2025, Monseniorul Dictat a organizat un soi de bacanală în cinstea fiului său, Jérôme. Serviciile secrete ale Ligii şi oamenii lui Duax au ales acest prilej ca să lichideze cu riscuri mici ultimul bastion, bunkerul lui Joseph Poney. Poate încă mai credeau că împăratul posedă veritabile arme secrete. Poate încă se temeau de Poney-Dragon...

(Extras dintr-un raport pregătit de Vincent Blaise pentru David Race, ori Otelo Knabo. Neştiind căruia dintre cei doi să îl remită, după o lungă ezitare, Vincent Blaise a sfîrşit prin a arde într-o scrumieră paginile scrise de mînă... să ofere şanse altui viitor!)

- 25 -

O lume de albeață, sală albă, tehnicieni, specialiști (medici?) îmbrăcați în alb. Atmosferă lăptoasă și, în creierul lui Vincent, un alb rotund, gol, profund. Albeață... Nu recunoștea locul, dar n-avea importanță. Nici locul și nici timpul. Se ridică și făcu un gest scurt cu brațul drept. Un gest atît de sec încît brațul își luă zborul, cerînd efort din partea lui să îl oprească.

Nu încerca să ghicești, încearcă să-ți aduci aminte. Iată un secret deosebit de simplu. Fata care îmi dădea testele, în 2007, mi l-a spus deja și tot acest timp l-am folosit să înțeleg... Tot acest timp? Cît? Pluti către calendarul dinaintea lui, agățat de un perete alb. Un calendar electronic, asemănător cu o pendulă; limba cea mică indica 11 pe cercul exterior, în centrul cadranului, 10. Sîntem în 11 decembrie 2010; foarte bine, m-am întors. Dar nu are importanță. M-am întors.

Unde? Auvergne-Orenbourg? Vincent se răsuci. Încăperea era construită pieziș, planșeul forma un unghi de cel puțin treizeci de grade cu orizontala. El însuși plutea la jumătatea pereților. Sub el, femeile și bărbații înveșmîntați în alb părăsiseră camera, abandonînd bolnavul inconștient în voia sorții. Totuși omul părea să-și fi recăpătat cunoștința. Îl privea pe Vincent, iar

Vincent îl recunoscu cu o tresărire. Își recunoscuse propriul trup. Bun, nu mă găsesc în Centrul Auvergne-Orenbourg, mă aflu într-un spital, undeva... Un spital, comă, ultima mea călătorie a decurs prost. Explorarea temporală nu a fost clasificată risc V degeaba!

Dar o voi scoate la capăt, deoarece... Mă voi trezi, sînt în siguranță, protejat de un înveliș de timp.

Fenomen ciudat, în aceeași vreme se afla în pat, imobil și conștient, însă și la cîțiva metri depărtare, planînd în fundul încăperii. Lovi ușurel calendarul, cele două limbi oscilară către dreapta. Este înainte, gîndi el. Din această cauză mă găsesc în luna decembrie, cînd ar fi trebuit să fie de fapt noiembrie ori octombrie. Nu avea importanță.

Reflectă un moment. Epoca prezentă îi părea golită de evenimente așa cum mintea lui era golită de amintiri. Va mai sta cîteva săptămîni în comă... Ah, un amănunt: Mickey Trogen tocmai fusese ales președinte al ROUE, iar doctorul Orenbourg vicepreședinte. Irezistibila ascensiune a lui Joseph Poney începuse.

Ușor, Vincent Blaise căzu într-un somn lipsit de vise. Avu timpul să-și aducă aminte: se va trezi pe 23 decembrie 2010 și...

Cum pot să o știu? Difuzia neliniară a informației? Posed în parte memoria lui Vincent Blaise din 2025, care știa prea bine ce i se întîmplase în trecut. Și îmi aduc aminte de aceste amintiri.

Te vei trezi pe 23 decembrie, iar cîteva zile mai tîrziu... Nu! Se prăbuși într-un imens vid alb.

- 26 -

O lună mare, argintie, plutea deasupra colinelor acoperite de zăpadă. Vîrfurile albe, brăzdate de umbre, țîșneau asemenea unor iceberguri frînte dintr-un ocean de neguri.

Vincent recunoscu baza militară din Dun le Palestel doar în clipa cînd elicopterul traversă rîul Creuse. Lumini purpurii se învîrteau lent printre stele. Un proiector se aprinse pe sol, apoi se stinse. Se auzi un apel radio, după care se înșiruiră coduri informatice.

— Sosim, anunță Paul Losander, iar David Race adăugă:

— Sîntem așteptați.

Bău o înghițitură de alcool și îi întinse termosul lui Vincent.

Pe ecranul de bord se ivi figura generalului Duax, în civil. Era tras la față, iar ochii îi erau umflați.

— Sînteți în întîrziere, constată el. Vincent Blaise e cu voi? Perfect! Căpitanul Knabo tocmai a sosit.

Automat, Vincent își privi ceasul: 22 31'. 21 ianuarie 2011.

Un moment crezu că vede cubul mare al Bazei plutind în plin văzduh, deasupra lui. Apoi solul se apropie foarte repede, iar elicopterul săltă pe cimentul unei curți

întunecate.

David, Paul şi Vincent săriră jos. Vincent era încă slăbit şi ameţeala îl cuprindea cu uşurinţă. Se sprijini de tulpina îngheţată a unui arbust, după care Paul Losander se apropie de el să-l susţină. Imediat fură înconjuraţi de oameni în uniforme cenuşii. Un proiector se aprinse, strălucirea zăpezii se amesteca cu aceea a stofelor metalizate.

— Losander are dreptate, făcu David. Nu există, nu va fi nici o inversie de cauzalitate. Este imposibil.

Se găseau în interiorul Bazei, în nodul inteligent al armatei europene: Centrul Informatic din Dun le Palestel. Consiliul de război avea ca loc de desfăşurare o cameră mică, foarte călduroasă şi puternic luminată. Mai mulţi ofiţeri în uniforme cenuşii îi înconjurau pe David, Paul şi Vincent.

— Însă cauzalitatea poate fi deformată, răsucită, redusă practic la nimic, reluă David. Motivul pentru care evenimente în aparenţă irealizabile se produc totuşi...

Un ascensor îi conduse în vîrful unui turn. Generalul Duax (primise gradul de cîteva zile) îi întîmpină personal. Vincent îl recunoscu de asemenea pe maiorul, căpitanul Knabo şi, spre marea lui surpriză, pe Nataşa.

Nataşa în rochie verde, cu ochelari de soare. Îi scoase un moment şi clipi din ochi. Lumina era foarte vie, foarte albă. Îi făcu lui Vincent un semn simplu din mînă.

Un soldat trecu cu un platou cu nişte pahare. Vincent îl strigă, dar nu izbuti să-i atragă atenţia.

Îi era sete, îl durea capul, îi venea să vomite. Paul îi aduse un pahar cu vodkă egipteană, o băutură foarte puţin alcoolizată, proaspătă şi amară. Bău şi se simţi un pic mai bine. Generalul Duax se apropie şi rosti ceva cu voce scăzută. Vincent fu împins într-o încăpere vecină. "Vă mulţumim pentru acordul dumneavoastră de a ne

ajuta!" spuse Duax. Knabo rîse subţire.

— Nu cred în realitatea acestei arme, cu atît mai puţin în eficacitatea ei!

— Îmi pare rău, glăsui Losander. Am reconstituit-o într-un mod cît mai realist posibil, deoarece considerăm că ea reprezintă, într-un anume fel... cheia viitorului. Este o machetă la scară mare, aproximativă, însă nu pretindem să şi funcţioneze!

Vincent înaintă în mijlocul sălii să examineze Poney-Dragonul. Monolitul de aur, cele două console, cilindrul vertical cu levierul său metalic... Reconstrucţie excelentă. Dar ce sens avea?

Generalul Duax se plasă înaintea monolitului.

— Aşteptăm impresiile prietenului nostru, călătorul Vincent Blaise, cel ce a văzut de aproape Poney-Dragonul şi care, cred, l-a mînuit... Dragonul are o asemenea importanţă în viitorul descris de exploratori, încît lumii lui Joseph Poney i-am dat numele său. Ne-am întrunit aici să punem întrebări cu privire la această lume. Şi în principal pentru a răspunde uneia, cu sprijinul călătorilor Nataşa Van Lara, Paul Losander, Vincent Blaise şi al lui David Race, marele teoretician al explorării temporale: este Poney-Dragon un viitor sigur, deja împlinit pe scara timpului şi riguros inevitabil? Ori reprezintă doar una din variantele posibile, poate puţin mai probabilă decît celelalte?

David Race se apropie de Vincent şi îi puse mîna pe braţ. Privirile li se întîlniră şi Vincent citi o implorare mută în ochii specialistului.

Generalul Duax indică Poney-Dragonul.

— Salva de avertisment trasă de Joseph Poney cu puţin înaintea morţii sale, pe 26 octombrie 2025, ar fi fost resimţită de forţele Ligii pe pămînt şi în spaţiu, ar fi antrenat distrugerea mai multor sateliţi...

Vincent ridică din umeri, se îndreptă spre consola din

stînga. Prinse pendulul de platină între arătător şi degetul mare şi îl făcu să se rotească deasupra plăcii convexe, din metal, cu imaginea petei albastre gravate pe ea. Nu era deloc convins că mişcările lui aveau vreun sens, însă îl urmărise pe Joseph Poney procedînd astfel. Păstra o amintire extraordinară a acelei scene şi nu rezista fascinaţiei.

— Ajunge un minut să încarci sfera, rosti cu voce coborîtă, într-o linişte aproape religioasă. O tăcere religioasă.

Puse jos pendulul, se întoarse şi izbucni în rîs, gîtul îi era însă uscat.

— Cred că viitorul Poney-Dragon e un viitor printre altele, zise grav David Race. Foarte probabil, poate, însă nici împlinit şi nici inevitabil!

În acea clipă Vincent înţelese sensul apelului mut adresat de David lui, cîteva minute mai devreme. "Orice ai crede, nu mă contrazice. E ultima noastră şansă să salvăm un viitor uman..."

— Este şi opinia mea, spuse maiorul Knabo. Poney-Dragon, sîntem încă în stare să-l distrugem în faşă!

Şi privirea sa se încrucişă cu cea a lui Vincent. Urmă o tăcere lungă, Nataşa îşi făcu loc printre ofiţeri, învîrtindu-şi rochia verde.

— Şi eu una cred la fel.

În pofida glasului ei calm, Vincent avu senzaţia că minte. Îi surîse, se gîndea la tînăra femeie în rochia verde şi la fetiţa în roz, întîlnite de el pe esplanada Cavalerului. Să salvezi viitorul? Înclină încet din cap, ceea ce nu putea trece decît ca o încuviinţare.

Knabo îl trase la o parte.

— Doresc să-ţi vorbesc. Nu aici, afară, oriunde. Mîine.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare personală. De unde eşti originar?

— Nu-i un secret de stat. Tatăl meu era ungur, iar mama portugheză, de unde numele de Otelo... ca Otelo de Carvalho!

— Mîine am de gînd să fac o plimbare pe zăpadă.

Vincent dormi prost. Se simţea prizonier în Dun le Palestel, asul aşilor în materie de informatică şi ştiinţe militare. Tresărea la cel mai mic zgomot şi zgomote erau destule, stranii, suspecte, în formidebilul cub de beton, între etajele 15 şi 10... Se întreba dacă va mai ieşi din el liber. Ar fi preferat să doarmă în corturi, pe colinele din Dun.

O visă pe Nataşa. Şi, deşteptîndu-se în plină noapte, îşi schimbă hotărîrea: era gata să lupte alături de cei ce refuzau Poney-Dragonul. Apoi îl zdrobi disperarea, nu vedea mijloacele prin care viitorul ar fi putut să fie oprit să çapete realitate.

În zori, o exaltare febrilă îl aruncă din pat. Găsise, ştia.

Ştia cum să oprească Poney-Dragonul şi să omoare "în faşă" un viitor insuportabil. Avem o şansă ca să cîştigăm, îşi zise. Zece, o sută... Toate şansele sînt de partea noastră!

Trebuia să mediteze, singur... Întreaga zi străbătu un ţinut înzăpezit. Nu uitase de întrevederea cu Knabo, dar înainte de a-l întîlni pe cel ce avea să devină conducătorul antiponeiştilor, voia să-şi întărească convingerea, să-şi precizeze certitudinile. Seara, ideea stătea în picioare. Certitudinile de asemenea.

Otelo Knabo îl găsi cu puţin înainte de căderea nopţii, în apropierea Bazei. Maiorul atacă fără preambul:

— Ce ai făcut pe 26 octombrie 2025, în viitoarea Poney-Dragon, ai ezita să faci acum, cinsprezece ani mai devreme?

— Vrei să spui să-l ucid pe vicepreşedintele

Orenbourg? Nu, n-o voi face, în nici un caz! În 2025 voi fi un soi de combatant, într-o Europă sfîşiată de război. Astăzi, ar însemna pur şi simplu un asasinat politic, cel mai rău dintre lucruri!

Knabo îl privi cu o expresie rugătoare, ca David Race în seara precedentă. Vincent îşi întoarse ochii, contemplînd peisajul ce se întindea în faţa lui: un platou stîncos, presărat cu arbuşti verzi, pe care omătul îl făcea să pară încă şi mai vast şi monoton. Linia electrificată ce înconjura cîmpul tăia spaţiul deschis, cu stîlpii ei gri şi firele metalice lucitoare.

— În fapt, explică el, violenţa i-ar aduna pe nehotărîţi în jurul Partidului Renaşterii, partidul Poney-Dragonului. Violenţa constituie aproape întotdeauna o metodă proastă, însă... cred că şi timpul s-ar revolta împotriva unei acţiuni grosolane şi brutale. O acţiune de acest gen. Nu ştiu cum de e posibil, însă am văzut-o. Şi tu ai văzut-o, aminteşte-ţi de baza forestieră de lîngă ICZoo, unde m-aţi dus după ce m-aţi răpit!

Înaintau încet prin zăpadă, sub căutăturile piezişe ale sentinelelor. Vincent îşi tîrîia încălţămintea udă, Knabo călca în cizmele de piele.

— Aşadar, crezi că nu-i nimic de făcut?

— Ba da...

Îi era sete şi foame. Neaua îi intrase în pantofi şi îi îngheţa picioarele, însă el zîmbea. Knabo îi puse mîna pe umăr.

— Te ascult!

— E ceva enorm, ceva care ne-a scăpat tocmai datorită enormităţii sale. Sînt stupefiat că nu ne-am gîndit şi totuşi... Americanii şi ruşii au întrerupt explorările temporale din cauza pericolului codificat risc 5. Foarte bine, dar ce primejdie? Nu a fost niciodată precizată, impresia era că inversia cauzalităţii semăna teama. Realitate ori minciună? Nu ştiu. În orice caz, centralele

nucleare nu au încetat să fie construite, cercetările bacteriologice şi genetice nu au fost oprite, deşi sînt domenii unde pericolul, bine cunoscut şi destul de înspăimîntător, n-a determinat pe nimeni să dea înapoi. Cineva a afirmat "călătoriile în destin fac democraţia şi dictatura imposibile". Da, călătoriile în timp reprezintă o armă formidabilă contra puterii şi manipulatorilor ei, cu condiţia ca ele să nu rămînă apanajul **călătorilor**, al tehnicienilor, al specialiştilor, controlaţi de centrele de cercetări şi de alte institute. Cu condiţia să devină spontane şi e posibil: am verificat-o. Cu condiţia ca toţi sau aproape toţi oamenii să devină călători în timp, să înveţe să-şi stăpînească destinul...

Atunci, maşinaţiunile puterii vor fi imposibile, deoarece singura lor modalitate de a exista, singurul lor motor este secretul. Călătorind în timp, în **timpul lor,** cei care vor dori vor deveni proprii lor stăpîni. Vor fi suficient de mulţi ca să răstoarne orişice putere. Într-un anume fel, cred că asta va marca sfîrşitul istoriei, cel puţin al istoriei aşa cum o cunoaştem noi, istoria puterii. Modul de viaţă al omenirii va fi transformat puţin cîte puţin, într-o măsură pe care sînt incapabil să mi-o imaginez. Utopia va înlocui istoria. Iar pentru putere, constituie într-adevăr **riscul 5**!

Făcuseră înconjurul Bazei. Crepusculul cădea pe sinistrele cuburi cenuşii, pătate de alb, cerul era de un gri mai sumbru, cu dîre roşii şi mov. Un val gros de ceaţă înainta pe platou.

Un elicopter trecu încet deasupra celor doi bărbaţi. Knabo ridică ochii, încercînd să distingă pilotul şi pe însoţitor. Aparatul se îndepărtă. Un stol de corbi ce-şi făceau de lucru în omăt, lîngă împrejmuire, se ridică în zbor, începînd să se rotească peste Bază.

— Consideri, aşadar, că explorarea temporală nu-i primejdioasă? întrebă maiorul.

— Ba este, neîndoielnic, replică Vincent. La urma urmei, am zăcut aproape o lună în spital. Aş fi putut sămi las acolo pielea, să înnebunesc. Nu e primul accident suferit de un călător şi nici utlimul... pentru că vom reîncepe cu toţii, cu ajutorul tău!

Knabo lovi un bloc de nea cu vîrful cizmei.

— Presupun că trebuie acţionat rapid.

— Foarte repede. Să se pornească iarăşi călătoriile controlate, să se crească numărul voiajurilor spontane, să se formeze noi călători, sute, mii... în clandestinitate!

— Şi aceşti sute sau mii de exploratori vor opri Poney-Dragonul?

— Nu, rosti limpede Vincent Blaise. Ar fi necesari **milioane** ca să schimbe viitorul, să arunce în aer istoria. Iar noi nu dispunem de nici zece ani...

— Este o sarcină cumplită...

— Dar e singura noastră şansă!

— Viitorul... unde utopia a înlocuit istoria, de ce nu l-a întîlnit niciodată nici un călător?

Vincent nu răspunse imediat. Se gîndise la această obiecţie ore şi ore întregi. Nu îi părea esenţială.

— Nu sînt sigur că nu l-am întîlnit niciodată, spuse în cele din urmă. Dacă am făcut-o, poate că nu l-am recunoscut... Călătoriile în destin traversează uneori o lume de fantasme şi iluzii denumită univers-umbră. Probabil viitorul utopic seamănă atît de mult cu universul-umbră încît nu ştim să le deosebim. Al doilea element al răspunsului: salturile spontane au fost mereu rare. Pe durata călătoriilor controlate eram dirijaţi ferm, nu ni se lăsa libertate de mişcare, eram întotdeauna întorşi în fluviul timpului... Al treilea element: viitorul Poney-Dragon rezultă dintr-un mare număr de linii istorice puternice, ce converg într-un punct precis, în preajma lui 2020. Viitorul utopic constituie o lovitură de

poker a destinului, nu a existat, sau ca să o spunem altfel, a început să prindă viață poate chiar de astăzi!

Ceața lucea în amurg, cerul era în prezent de un negru mortuar, de marmură. Un corb străbătu văzduhul croncănind, se auzi un consemn de santinelă. Vincent își reținu respirația, pîndind o infimă tresărire a urzelii timpului.

— Sînt vindecat, Otelo. Și sînt gata să plec cercetaș, să vizitez celălalt viitor!

— Accept să joc această partidă cu tine, îi răspunse Knabo după o clipă de reflecție. În plus, îți ofer o informație care poate ar trebui să ne ajute în a da dragonului o lovitură serioasă. **Pata Albastră există,** Vince. Doctorul Orenbourg nu a inventat-o, însă Dumnezeu n-are nimic de-a face cu ea, ori aproape nimic. **Știu din sursă sigură că a fost provocată de explozia celui mai mare supragenerator din lume, cel de la Angara!**

NOTĂ EXPLICATIVĂ

[1] Aide-Mémoire (n. tr.)

[2] Locuitori ai Vendeei, loc al multor răscoale din istoria Franței. (n. tr.)

[3] Celebre ateliere de tapiserie. (n.tr.)

ÎN VIZITĂ LA MICHEL JEURY

N-a fost uşor să descoperim unde locuia, întrucît satul era tăiat în două de un drum naţional, iar panourile nu indicau nimic altceva decît un ţinut pustiu, cu o fîntînă şi un monument. Era în plină după-amiază cînd, în sfîrşit, un trecător deosebit de serviabil a recunoscut numele... dacă nu pe scriitor. Domnul Jeury se dovedea a fi administratorul castelului de multă vreme. Locul se găsea în afara satului. În Anglia, vedeţi dumneavoastră, toate cărţile de şcoală traduc castel prin "castle", evocînd imaginea unor fortăreţe impresionante, cu turnuri, creneluri şi şanţuri de apărare. Ar fi preferabil însă să vă gîndiţi la o locuinţă mai mare, la o vilă; la noi există multe castele mici asemeni aceluia, fără pretenţii însă cu aspect frumos, ocupate de familii pentru care întreţinerea clădirii este sarcina primordială, ajutaţi de cei care iubesc locuitorii regiunii şi pămîntul pe care trăiesc ei, de cei care ar dori ca politica să ţină cont mai mult de sentimente şi să acorde mai puţină importanţă rivalităţilor. Am putea spune: un meleag ce simţea mai degrabă evolutia decît revoluţia.

Acolo, după ce l-am deranjat pe stăpînul vilei pentru informaţii mai ample, l-am găsit în fine pe Michel, pe tatăl lui, administratorul, cît şi pe mama sa.

Bătrînul, un bărbat solid, slab şi puţin surd, a fost de o mare curtoazie faţă de nişte străini ca noi, deoarece îşi aducea

aminte de Primul Război Mondial, pe cînd luptase cot la cot cu soldații britanici; ne-a povestit cum într-o zi un obuz a explodat, scuturîndu-l bine odată cu întreg batalionul. Se împleticea pe drum cînd i-a întîlnit pe englezii care i-au oferit rom cald și, pentru prima dată în viața sa, o ceașcă de ceai.

Cel de-al doilea personaj, o doamnă în vîrstă cu părul alb și ochi albaștri, ne-a încîntat. La cinsprezece ani fusese ciobăniță. Printr-o fericită întîmplare, la masă am făcut aluzie la înclinația noastră pentru muzica folk, iar ea ne-a cîntat cu o voce dulce și melodioasă unul din acele cîntece de mult timp uitate; fredonase aceste melodii străvechi pe vremea cînd își ducea turma la păscut.

Ne-a dat să gustăm porumbei crescuți de dînsa, cu vin de țară cum n-am mai băut vreodată.

Michel ne-a plimbat cu automobilul să ne arate cum peisajul ce înconjura castelul își pierdea din splendoare, victima exploatării și schimbărilor climatice. Ne-am oprit în așezări pe cale să se transforme în fantome. Și am fost fericiți să aflăm că oameni venind un pic de pretutindeni - uneori englezi - se îndrăgosteau de Dordogne, unindu-se pentru a-i păstra chipul. Cînd vom ști să avem grijă de ceea ce iubim, poate că vom fi pregătiți să ne ocupăm de Terra.

Cred că această dragoste răzbate în întreaga operă a unui om care s-a născut aici: Michel Jeury.

John BRUNNER

DESPRE AUTOR

Michel Jeury s-a născut în 1934, în apropiere de Eymet, în Dordogne, într-o familie săracă de ţărani. Trăieşte o copilărie palpitantă, urmărindu-şi tatăl activînd în cadrul Rezistenţei franceze. Primul roman începe să îl scrie în anul bacalaureatului, 1952, deşi el va fi publicat abia în 1960, sub titlul **Aux étoiles du destin**. Traversează o perioadă foarte agitată, practicînd tot felul de meserii, printre care şi cea de institutor pentru copiii adoptivi ai lui Josephine Baker. După o perioadă de tăcere literară, urmează o reîntoarcere strălucitoare la science fiction cu **Le Temps incertain** (Marele Premiu al SF-ului francez, 1974), care inaugurează seria romanelor sale axate pe călătoria în timp.

Le Temps incertain devine imediat un extraordinar succes de public şi de critică, determinînd transformări adînci în literatura ştiinţifico-fantastică franceză. Seria premiilor sale continuă cu Eurocon IV - **Planète socialiste**, Marele Premiu al Convenţiei 1980 - **Le Territoire humain**, Marele Premiu al Convenţiei franceze 1981 - **Les Yeux géants**, Apollo 1983 - **L'Orbe et la Roue**. Dealtfel, Michel Jeury este doar al doilea scriitor francez care reuşeşte să convingă juriul prestigiosului Premiu Apollo. În prima parte a carierei sale artistice, publică sub pseudonimul Albert Higon, reuşind să primească un alt premiu, Jules Verne, 1960.

Romanele lui Michel Jeury se remarcă printr-o complexitate aparte, o bogăţie de personaje şi situaţii ce-i sînt proprii, fapt care şi face ca uneori scrierile sale să fie dificile.

Se căsătoreşte în 1975, iar în anul următor se naşte fiica sa, Daniele.

În prezent locuieşte în Générargues, pe cea mai mare plantaţie de bambuşi din Europa.

Bun de tipar
15 Ianuarie 1992

Coli tipografice : 8.
Tiparul a fost realizat la Întreprinderea poligrafică Bacău

2010. Experienţa călătorului temporal Vincent Blaise anunţă naşterea în cinsprezece ani a unui stat totalitar cumplit, un infern generat prin întruparea halucinaţiilor unui dictator dement. Există vreo şansă de a înlătura acest destin nefast? Este posibil să li se ofere cîinilor-lupi altceva decît carne omenească? Şi mai ales, ce poate să facă un singur om?

POHEY DRAGON

Michel Jeury reprezintă unul din numele cele mai prestigioase ale science fiction-ului francez contemporan. Autor a zeci de romane şi povestiri, a primit de mai multe ori premiile Apollo, Jules Verne, Grand Prix de la Science Fiction Française. Lucrarea de faţă se încadrează în seria romanelor sale cu subiect temporal, în fapt una din cele mai reuşite realizări mondiale ale genului.

Editura MULTISTAR
Colecţia DIMENSIUNI

ISBN 973-9136-01-x

Lei 180